SECTA VADIMISTĂ

Radu ŞTEFĂNESCU

Cel mai josnic specimen dintre miliardarii tranziţiei, ex-lingăul poet Vadim este ctitorul sectei *"Românilor mari!!"* Armele politice ale acestui agent al serviciilor arăbeşti, cu suport rusesc, sunt diversiunea, calomnia şi ameninţările făţişe. Prezenţa lui în Senatul României este o ruşine şi un pericol iminent pentru siguranţa naţională.

În '90, după două-trei luni de piteală, să nu fie linşat de oameni pentru odele ceauşiste şi mizeriile deversate ani de zile în *Săptămâna* comunistă, balaurul Vadim a scos capul xenofob şi cu aprobarea Premierului de atunci, Petre Roman, a trecut la treabă. A sunat goarna extremistă şi i-a adunat la comandă pe toţi securiştii mari ai ţării, sub deviza *"vom fi din nou ce-am fost şi încă şi mai mult!"*.

După alegerile din '92, secta vadimist-naţionalist-comunistă s'a înfrăţit cu cea saddam-satanistă, servind interesele Rusiilor în zona Balcanilor, spre fraţii lor slavi... O delegaţie saddamistă, întesată de agenţi ai serviciului secret irakian a supervizat România în Februarie '93 (sub regimul criptocomunist Iliescu) la invitaţia lui Vadim şi tot atunci *"pretenii"* arabi au bătut palma cu Verdeţ şi PSM-iştii lui.

Roadele acelor contacte vadimiste cu călăul dela Bagdad au apărut în '95, când *"delegaţia militară"* irakiană sosită la Bucureşti a perfectat achiziţionarea unor sisteme performante pentru rachetele arăbeşti, cu capete chimice şi biologice. A urmat Aprilie '97, participarea lui Vadim în fruntea *"sectanţilor"* PRM-işti Stanciu, Ciontu şi Mesca la *"festivalul de primăvară al tineretului"* dela Tripoli-Libia!!

În realitate, secta vadimistă a răspuns chemării gaddafiste de a cimenta relaţiile cu organizaţia criminală libiană *"Mathaba International"*, care an de an, la 15 Aprilie comemorează raidul aerian american devastator din '87. Ruinele vilei dictatorului au devenit muzeu pentru cei aproximativ 2.000 de invitaţi anual, din rândul criminalilor demenţi antiamericani, nepedepsiţi de legi şi ocoliţi de psihiatri! Tot atunci, săptămânalul otrăvit *Europa*, patronat de securistul PRM-ist Ilie Neacşu a publicat *"Cartea verde"* gaddafistă, al cărei conţinut se împotriveşte legilor economiei de piaţă liberă, partidelor politice şi principiilor democratice ale statului de drept.

Toate aceste *"învăţăminte"* libiene, precum asasinatele, răpirile de persoane, actele teroriste iresponsabile, incitările la destabilizare, haos, anarhie şi revolte populare în diverse ţări, intimidările şi suprimările oponenţilor lui Gaddafi şi Saddam sunt obiectivele serviciului secret libian, care conduce sinistra mafie denumită *Mathaba International*. Acţiunile ei sângeroase, îndreptate împotriva statelor NATO, au sprijinul grupărilor fundamentalist-islamice din Orientul Apropiat şi Nordul Africii, ca şi al serviciului secret nord-coreean, cubanez şi al Sudanului. Infiltrarea şi instruirea *"ziariştilor"* Mathabei în România *"iepocii de aur"* ceauşiste sunt de notorietate şi se desfăşurau la Făgăraş, în materie de gherilă.

Secta Vadim, apărută în '90, este păstrătoarea tradiţiilor acordului secret, politic, militar şi economic dintre dictatorii *"pretini"*, Ceauşescu şi Gaddafi, finanţată de Libieni şi Irakieni, păduchelniţa vadimistă ţinteşte ieşirea României pe orbita terorismului extremist arab, izolarea internaţională, blocada economică, represaliile sângeroase, judecăţile sumare, execuţiile pe stadioane. Dar pentru a-şi vedea cu ochii visul de mărire, Vadim cerşeşte sprijinul dictatorului irakian în prezidenţialele din 2000. Paranoicul tribun de Butimanu l-a contactat pe Saddam în Decembrie '98 la Bagdad, asigurându-l că o dată luată pute-

Continuare în pag.5

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.270 - MAI 1999 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEŢIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

CAPACITATEA DE A SPERA

Eugen BÂRSAN

Într'un cosmos statal românesc nesigur şi precar, capacitatea de a spera nu este un lucru uşor, căci încălcitul şi derulantul drum al democraţiei care are loc pune lumea mereu în dificultate, atâta timp cât România de azi nu pare a fi îndestulător de dispusă s'o termine cu nomenclaturiştii şi ce ţine de ei. Adică, cu o istorie neagră ce se face pe pielea oamenilor. Şi când spunem acest lucru, trebue să mai amintim şi că în istorie căderile înapoi sunt mai dese decât paşii înainte.

Dar cu toate acestea, capacitatea Românului de a spera şi de a supravieţui la ce i se întâmplă, rămâne vie. Fiindcă ea are caracteristica funciară de a suporta greutăţile timpurilor printr'un reflex de ultimă speranţă, care îl ajută să treacă cu mai multă uşurinţă peste obstacolele care adeseori îi par de nevieţuit. Cumva aceste obstacole, aceste greutăţi îi strâng pe Români într'o coeziune a speranţei, care este expresia unei ultime forţe interioare. În fapt, numai o asemenea forţă îi poate face pe oameni să fie capabili să trateze cu indiferenţă politicianismul deşănţat. Numai capacitatea de forţă a speranţei poate ţine piept zicalei *"să nu dea Dumnezeu omului cât poate să ducă"*.

Pe marginea a ceea ce se desfăşoară azi în România şi aşteptarea de zile mai bune, este nevoie de o capacitate de speranţă extraordinară. Ne trece un fior când ne gândim la dinamismul bezmetic al celor rele; la ce este şi la ce trebue să fie România când cele rele se înmulţesc iar cele bune se împuţinează şi mai mult, sub efectele unui cancer care roade ţara, cu valuri de corupţii, nedreptăţi şi sărăcie. Iar pe deasupra mai e şi un cancer psihologic produs de faptul că oamenii văd în mult aşteptata justiţie un organism potrivnic. Şi aşa s'a sedimentat neîncrederea şi ura faţă de politicalele şi nepoliticalele dela nivelul de sus al autorităţii, unde politica de redresare a ţării prin construirea unei lumi noi este în criză gravă.

Poporul român începuse să fie animat de o speranţă în care se întâlnise cu sine după ce a scăpat de orizontul de plumb al *"erei"* comuniste. Dar felul în care instituţiile statului român reacţionează la turpitudini şi fărădelegi, provocând o cumplită dezamăgire, pune la grea încercare capacitatea de a spera. În

Continuare în pagina 3

Destinul nostru

Roxana IORDACHE

Mesajul rostit în Parlamentul României de către Premierul Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, Domnul Tony Blair, întrece orice aşteptări. Deopotrivă pentrucă vine din partea celei mai vechi democraţii şi confirmă noua orientare politică a comunităţii internaţionale, anunţată în cadrul reuniunii euro-atlantice dela Washington. Şi, nu în ultimul rând, pentrucă mesajul Domnului Blair conţine un angajament de o căldură neobişnuită pentru diplomaţia britanică. O căldură fraternă, în sprijinul noii orientări euro-atlantice pe care o semnalăm. Reuniunea NATO dela Washington a fost de o crucială importanţă pentru viitorul - imediat şi de perspectivă - al umanităţii, îndeosebi al Europei, întrucât a elaborat o strategie pragmatică de securitate şi, totodată, a introdus imperativul moral în noile relaţii internaţionale. Cred că toată nenorocirea războiului rece, cu toate consecinţele conflictuale generate de naţionalismele şovine, a avut drept principală cauză absenţa dimensiunii morale din politica internaţională. De aici, divizarea dramatică a Europei şi a lumii, divizare căreia comunitatea internaţională a decis să-i pună capăt. De aceea, consider că decizia euro-atlantică dela Washington a fost pentru noi - şi nu numai pentru noi - mult mai importantă decât cea dela Madrid. Acolo se anunţa o extindere limitată a NATO. La Washington, s'a hotărît integrarea întregii Europe, unificarea ei politică, morală şi economică, printr'un program complex şi intensificat. Strategia vizând dispariţia zonelor gri, a cortinelor nefaste, este salutară. Noul plan Marshall pentru reconstrucţie şi dezvoltare economică (prefigurat, din păcate, cu o întârziere de zece ani) e menit să pună capăt mizeriei generate de holocaustul comunist, una dintre cauzele pentru care vechea divizare (în sfere de influenţă) s'a menţinut după 1989, tinzând să permanentizeze o separaţie nefastă, artificială. În acest context, e de aşteptat din partea comunităţii internaţionale să facă pasul decisiv pentru a asigura prevenirea conflictelor (nu numai etnice) postcomuniste prin adoptarea unor norme legislative general-valabile în spaţiul euro-atlantic reunit, similare celor impuse după căderea regimurilor naziste şi fasciste. Kosovo este doar un exemplu, paroxistic, din categoria pericolelor naţional-comunismului. Reglementarea internaţională a unei legi a lustraţiei pentru ţările foste comuniste ar fi o măsură preventivă ce decurge logic din hotărîrea dela Washington, menită să garanteze şi să accelereze eficient aplicarea noului concept strategic al integrării. Deloc costisitoare şi infinit mai morală, legislaţia care interzice accesul la putere al forţelor totalitare (formate din reprezentanţi ai vechilor structuri poliţienesc-politice şi comuniste) e preferabilă intervenţiei militare pentru înlăturarea unor regimuri gen Miloşevici, instaurate - prin alegeri libere, ca şi în cazul lui Hitler! - în absenţa legislaţiei restrictive. Mai ales că şi dezvoltarea economică e blocată prin monopolurile securisto-comuniste consolidate prin intermediul accesului la puterea politică, deci şi aplicarea noului plan Marshall ar fi îngreunată până la sabotare insidioasă în absenţa legilor lustraţiei. Comunitatea internaţională ar risca să susţină financiar economii mafiote mascate care, cerc vicios, ar favoriza accederea la putere a unor regimuri retrograde. Exact ceea ce NATO a hotărît să prevină.

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Prof. Radu ŞTEFĂNESCU	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 1
Prof. Andrei Iuliu HOSSU	pagina 2
Bogdan COSTEA	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Dan BITU	pagina 4
Andrei BĂDIN	pagina 5
Viorel PALTIN	pagina 6
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 6
Aurel BĂDĂIAN	pagina 6
Prof. Ion OLTEANU	pagina 7
Prof. Teodor BRĂILEANU	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 9
Prof. Gh. BUZATU	pagina 9
Dan COSMULESCU	pagina 11
Traian POPESCU-MACĂ	pagina 12
Av. George VASU	pagina 17
Dr. Ionel ZEANA	pagina 23

editorial

ASPECTE DIN RĂZBOIUL CU IUGOSLAVIA

În situaţia războiului din Iugoslavia, nu se văd încă schimbări radicale. Poate, eventualele surprize prin introducerea trupelor terestre, după ce se vor asigura condiţii mai bune de protecţie a lor şi vor obţine aprobarea Congresului american.

Rusia, o mare necunoscută la ora actuală, poate prezenta şi ea surprize. Cu toate încercările de mediere ale lui Cernomârdin, starea de lucruri din Rusia poate să se deterioreze şi să ducă la desfăşurări neplăcute. Politica internă a Rusiei şi poziţia Preşedintelui Elţin prezintă un semn de întrebare, datorită felului de acţiune a grupurilor care mizează pe şansele lor de a preschimbare de direcţie în orientarea politică. Adică, Rusia poate reprezenta la ora actuală un mare pericol. O altă surpriză şi un alt pericol poate aduce şi China, mai ales acum, când profită de bombardarea ambasadei chineze din Belgrad de către NATO, din greşeală, pentru a-şi arăta ura faţă de Statele Unite.

Este greu de crezut că Statele Unite sunt pregătite pentru surprizele de viitor şi că Madeleine Albright, are viziunea marilor prefaceri care pot apărea la orizontul istoriei contemporane.

La ora actuală este nevoie de o consolidare a Naţiunilor Unite, care să fie în stare să domine tulburările prezente. NATO, ca organizaţie militară puternică, nu poate rezolva problemele mari ale lumii, fără un suport politic general al Naţiunilor Unite. Dacă se mai adaugă şi faptul că lumea, inclusiv ţările şi statele puternice de azi, nu dispune de personalităţi politice de mare anvergură, care să asigure o stabilitate şi o direcţie de orientare, ne putem da seamă că ne găsim într'o mare criză mondială, în interiorul căreia cei mai experimentaţi manipulatori sunt tot aceia care vin din fostele ţări cu grupuri puternice de comunişti, aderenţi ai ideologiei marxiste, chiar dacă se cheamă astăzi social-democraţi. Social-democraţiile sunt o formă de moment, care acoperă punctele vulnerabile ale fostelor partide comuniste, pentru a amăgi speranţele oamenilor către adevărata libertate, pe care o doreşte lumea întreagă după experienţa tragică a dominării ideologiei marxiste.

În fostele ţări comuniste există o confuzie generalizată a valorilor. Tineretul care nu a fost crescut în atmosfera aberaţiilor marxiste, încă nu s'a închegat ca o generaţie bine definită, cu ierarhii de valori umane idealiste şi creştine şi nu este apţă pentru bătălii spirituale şi ideologice de mare calibru şi perspective, ca să ofere şanse şi speranţe noi de salvare din haosul de astăzi. Totuşi, între noul tineret şi lumea veche prăpăstiile care le despart sunt imense şi de undeva din profunzimile tulburărilor de azi şi din frământarile ideologice, se va ajunge la o explozie, care va crea alte cărări, iluminate pentru viitorul destin al popoarelor. Alte perspective de viitor.

Războiul din Iugoslavia a generat multe controverse, care până la urmă s'ar putea să se potolească, căci nu au luat încă o amploare deosebită şi îngrijorătoare. Un aspect mai complicat îl aduce evoluţia relaţiilor cu ţările din vecinătate, din zona în care este cuprinsă desfăşurarea războiului, precum şi problema foarte complicată a refugiaţilor şi a genocidului cu caracter etnic.

Este greu de ştiut dacă acest război putea fi evitat; un lucru însă este evident: Preşedintele Iugoslaviei este ultimul *"dictator"* din tagma comuniştilor de tip vechi, cu aceeaşi mentalitate, cu aceleaşi moravuri şi cu aceeaşi ideologie marxistă.

Schimbarea pe care Miloşevici a dat-o situaţiei din ţara lui, cea naţionalistă, este falsă, un joc de tip marxist. În realitate, este un joc camuflat, de acoperire a intereselor marxiste, cu pondere mare şi în Rusia de azi, care are o Dumă condusă de foşti comunişti, ce se şi văd viitorii potentaţi politici ai Moscovei care va renaşte din ruinele de astăzi.

Războiul din Iugoslavia este, la originea lui, un joc al diplomaţiei marxiste, încărcat cu multe mistere politice. Acestea pot fi deslegate mai degrabă în Rusia, decât în Iugoslavia. Miloşevici a dorit să-i dea o coloratură de naţionalism, dar nu mai poate înşela lumea la ora aceasta, după ce în numele comunismului a încercat să distrugă chiar ideea de naţiune.

Pe de altă parte, este adevărat că nici NATO nu are o poziţie prea clară, cel puţin în expresia sa politică, privind problemele europene şi mai ales pe cele din Răsăritul Europei.

Acum, în plină desfăşurare a războiului din Balcani, s'ar putea ca Statele Unite să perceapă rolul însemnat pe care-l are România în procesul de stabilizare al păcii în această regiune dela Gurile Dunării şi din marginea de Răsărit a continentului european.

Nu poate exista pace în Sud-Estul Europei fără ponderea globală a României (resurse, poziţie geo-politică, mărime şi calitate umană a populaţiei).

Americanii au toate porţile deschise, ca ordine politică, să înveţe multe lucruri bune în această parte a lumii, dacă până acum nu au avut.

George BĂLAŞU

O GREŞEALĂ SINUCIGAŞĂ :

RUPEREA PNŢCD DE CĂTRE SENATORUL PNŢCD-CLUJ MATEI BOILĂ

Andrei Iuliu HOSSU

Am fost membru al PNŢCD Cluj între 21 Ianuarie 1990 - 29 Iunie 1992. La Conferinţa Judeţeană a PNŢCD Cluj din 21 Octombrie 1990 am fost ales membru al Comitetului Judeţean al PNŢCD Cluj cu cele mai multe voturi (86 voturi din 100 voturi exprimate). Constatând că PNŢCD Cluj s'a scindat în două cloace - cloaca *"raţiştilor"* (adepţii lui Ion Raţiu) şi cloaca *"boileştilor"* (adepţii fraţilor Matei şi Ioan Boilă) - din dispreţ faţă de amândouă cloacele, la 29 Iunie 1992 m'am retras din PNŢCD. Rămân simpatizant PNŢCD până în pânzele albe, datorită convingerilor mele democrat-creştine, cultului meu absolut pentru nemuritorul Iuliu Maniu, şi respectului meu înalt faţă de exemplarul caracter Corneliu Coposu.

În *România liberă* de pe data de 2 Aprilie 1999, am citit, cu *"teamă şi cutremurare"* (ca să-l parafrazez pe Kierkegaard), că senatorul PNŢCD Cluj Matei Boilă, preşedintele organizaţiei judeţene Cluj a PNŢCD, vrea să rupă PNŢCD, prin înfiinţarea aşa-zisei *"Alianţa Creştin-Democrată Iuliu Maniu"*. Îl previn pe Dl. senator Boilă că, făcând acest act pseudo-politic, ar comite o greşeală sinucigaşă pentru PNŢCD şi cu consecinţe nefaste pentru Ţară, şi anume:

1. Dacă faimosul primar al Clujului Gheorghe Funar a făcut din PUNR un partid de cartier (Cartierul Mănăştur), senatorul Matei Boilă şi fratele său dr. Ioan Boilă au reuşit *"performanţa"*, după înlăturarea *"raţiştilor"* din orice funcţie, de a transforma PNŢCD Cluj într'o cloacă de familie. Aşa încât, în Cluj, PNŢCD este egal familia Boilă, iar familia Boilă este egal PNŢCD, de parcă pe dumnealor, fraţii Boilă, nepoţii monumentalului Iuliu Maniu, ar fi intabulat PNŢCD. De aceea, PNŢCD nici nu există în Cluj, este complet ineficient şi lipsit de audienţă publică. Sau, dacă vreţi, este un fel de închis-provincial ca şi târgul Cluj.

2. Dacă din PNŢCD Cluj a făcut o cloacă de familie, ne închipuim că din *"Alianţa Creştin-Democrată"* Dl. senator Boilă va face cel puţin un partid de târg şi de plasă şi cel mult un partid de judeţ; exclud să ating nivelul regional al Ardealului.

Cui va folosi noul partid? Integral cripto-comuniştilor de toate denumirile (PDSR, PD, PUNR, PRM, ApR, PSM, PNR etc.). Cui va dăuna noul partid? Integral ţărăniştilor. Iată cum: Mini-PNŢCD Boilă-Ciorbea se va înjura ca la uşa cortului cu Mega-PNŢCD Diaconescŭ-Vasile. Iar comuniştii vor râde nu cu gura, ci cu fundul până la urechi de prostia ţărăniştilor.

Dată fiind gravitatea situaţiei PNŢCD din lipsa lui de autentice personalităţi politice, se impun aceste soluţii necesare, neîntârziate şi necondiţionate:

1. Dl. Senator Matei Boilă să lase Politica pentru care este nechemat şi, ca preot greco-catolic, să se preocupe integral, de Biserica Noastră Martiră Greco-Catolică pentru care este chemat.

2. Venerabilii domni din conducerea PNŢCD (dela 70 de ani până la peste 80 de ani) să urmeze pilda ilustră a Prinţului Şerban Ghica (citesc în *Dreptatea* că a împlinit 80 de ani; la mulţi ani, Alteţea Voastră!) şi să aibă bunul simţ să se retragă din funcţiile de conducere în partid şi să nu candideze la viitoarele alegeri parlamentare, cedând locul bărbaţilor români vrednici, patrioţi, superiori politic, moral şi intelectual.

3. La Congresul PNŢCD din Ianuarie 2000, Dl. Ion Diaconescu să cedeze Preşedinţia PNŢCD, lui Victor Ciorbea, singurul naţional-ţărănist creştin-democrat chemat şi ales să cureţe de securişti şi impostori Partidul Speranţei Româneşti.

Îndeplinind aceste condiţii *sine qua non*, PNŢCD se mai poate încă salva. Dacă nu, PNŢCD se sinucide, îşi rosteşte discursul funebru şi îşi cântă prohodul...

LIBERALII VOR SĂ MEARGĂ SINGURI ÎN ALEGERILE LOCALE

Bogdan COSTEA

După ce Victor Ciorbea a realizat prima mare sciziune a PNŢCD, care afectează direct şi Convenţia Democrată din România, Partidul Naţional Liberal e pe cale de a da şi el o lovitură Coaliţiei. Concret, politicienii din PNL apreciază că alierea cu PNŢCD şi PSDR în cadrul CDR aduce oarece prejudicii, de vreme ce este aproape sigur că la alegerile locale din 2000 liberalii vor să candideze singuri. Şi, pentru a duce gândul până la capăt - deşi acest lucru nu s'a rostit încă - este foarte posibil ca în cazul unei campanii reuşite pentru alegerile locale, ieşirea din CDR să fie prelungită şi pentru generale.

Fără discuţie, Partidul Naţional Liberal face totul pentru ca acum, cu un an înaintea alegerilor, să iasă în faţă. Liberalii adoptă o tactică ce a dat de multe ori roade, atacând electoratul din timp, încercând să atragă atenţia prin orice mijloace. În media românească se discută intens despre PNL şi, nu întâmplător, activitatea ministrilor Valeriu Stoica şi Decebal Traian Remeş, ambii liberali, este cea mai popularizată. Că se scrie de bine sau de rău, nu mai contează. Important este ca PNL să se afle mereu în atenţie.

Măsurile economice pe care vor să le ia liberalii în cazul în care programul lor ar fi adoptat de guvern sunt un nou motiv de discuţii şi, mai ales, de dispute. Programul liberal ar putea fi foarte bine caracterizat prin sloganul *"Vindem tot ce avem"*. Chiar cu riscul de a vă plictisi un pic - deşi cred că nu e cazul şi lectura, vă asigur, va fi foarte captivantă - iată doar câteva dintre obiectivele pe care liberalii le-ar vinde imediat dacă ar avea mână liberă la putere: Centrala Nucleară dela Cernavodă, Canalul Dunăre - Marea Neagră (care să devină o societate pe acţiuni care să fie vândute prin ofertă publică), zăcămintele de gaze şi ţiţei care se află în concesionarea Romgaz şi a Societăţii Naţionale de Petrol, privatizarea producţiei şi distribuţiei dela aceste zăcăminte, porturi şi aeroporturi (care se vor transforma în companii ale căror acţiuni vor fi vândute prin ofertă publică), Poşta Română, Regia de Radiocomunicaţii, Regia de Îmbunătăţiri Funciare, căile ferate prin transformarea în companii vândute prin ofertă publică, transformarea producătorilor de energie în companii pe acţiuni etc. Practic, veţi constata dacă veţi citi mai atent, chiar tot ce mişcă în ţară. Mai mult, liberalii au un plan, practic, de anihilare a influenţei Băncii Naţionale a României pe piaţa bancară, prin transformarea acesteia într'o Casă de Emisiune. Principalul obiectiv al acestei măsuri ar fi luarea dreptului de a stabili rata de schimb a monedei naţionale faţă de dolar şi Euro. Practic, Banca Naţională ar fi transformată într'un privitor pasiv la schimburile de pe piaţa bancară, fără a putea interveni în vreun fel.

Toate cele de mai sus sunt, deocamdată, doar în programul economic al liberalilor. Poate că multe dintre măsurile pe care ei le gândesc sunt bune. Poate multe dintre obiectivele pe care ei vor să le vândă îşi merită soarta. Numai că, cu certitudine, programul radical al liberalilor nu e cel mai nimerit, în acest moment, pentru România. Sloganul *"vindem tot în câteva zile"* nu a dat nicăieri roade şi, cu atât mai puţin în ţara noastră. Din păcate, liberalii nu spun nimic despre ce se va întâmpla după ce totul va fi vândut. Şi iarăşi, din păcate, după ce am mai citit din programul economic al liberalilor, am constatat că nu spun prea mult despre companiile care ar avea cu adevărat nevoie să fie vândute. Nu se scrie nimic despre coloşii industriali care zac de ani de zile, producând în fiecare zi pagube de miliarde la nivelul întregii ţări. Sau e vorba să vindem numai lucrurile care merg, care pot aduce bani imediat şi în care nu trebue să investim nimic?

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

ROMÂNIA PE VALURI

—— Mihaela MOISIN ——

Anul 1999 a început furtunos. Evenimentele ce se succed cu repeziciune ne ţin pe o mare imensă urcând şi coborârînd pe valuri. Când coborîm în adâncurile negre ale disperării, când ne ridicăm la suprafaţă ş.a.m.d. Ne trebue mulţi colaci de salvare, pe care unii şi alţii ni-i aruncă, dar ei sunt încă departe de noi. Sentimentele ne sunt amestecate, speranţele şi dezamăgirile înlocuindu-se una pe cealaltă, pe rând.

După mineriadele din Ianuarie şi Februarie şi criza politică şi economică creată care ne-au zgâlţâit cam tare, iată că a început războiul din Kosovo, cu toată tragedia lui, urmat de aderarea lugoslaviei la uniunea Rusia-Belarus. De aici alte temeri, îndreptăţite pentru viitorul nostru ca ţară, ca neam.

În încâlceala creată în Sud-Estul Europei, mai ales în Balcani, însă, speranţele noastre s'au legat de summit-ul dela Washington din luna Aprilie. Speranţe mari, aşa cum eram îndreptăţiţi de altfel să avem, considerând poziţia geopolitică şi strategică a ţării noastre. A urmat apoi rapid desumflarea, NATO - visul nostru de aderare - neprecizând o dată sau măcar siguranţa de aderare a României la acesta. Decepţia a fost şi mai mare, considerând iluziile făcute.

Dar, chiar şi după întâlnirea dela Washington care nu ne-a *"programat"* încă, ceva zori se văd iarăşi la orizont. Alte speranţe, alte gânduri. Acum aşteptăm întâlnirea dela sfârşitul lunii Mai din Germania, a ţărilor vecine lugoslaviei, în care se vor discuta probleme de ajutor economic şi sperăm politic, pentru viitor. Cel puţin în această situaţie, România va trebui să beneficieze de ceva ajutor financiar, chiar dacă numai pentru faptul că noi ajutăm un număr de refugiaţi, iar prin embargoul impus lugoslaviei România pierde milioane de dolari.

Se discută despre un viitor Plan Marshall pentru ridicarea Europei de Sud-Est, nu la nivelul celeilalte Europe, dar măcar peste nivelul unei ţări din lumea a treiea.

În acelaşi context de furturni, ce au trecut peste ţară în ultimul timp a fost şi întâlnirea cu reprezentanţii Fondului Moretar Internaţional, cel care ne dă dureri de cap permanente. De data aceasta, în mod precis datorită importanţei aşezării ţării noastre foarte aproape de noul focar din Balcani, am fost trataţi diferit. Se pare că ajutorul financiar este pe-aproape. Acesta, venit la timp, va reuşi să scoată ţara din situaţia de colaps economic.

Suntem azi pe vârful valului, fiind curtaţi de ţările membre ale NATO, pentrucă târziu, totuşi ele au realizat importanţa României ca punct de stabilitate în zona balcanică, primim flori şi promisiuni dela Americani, Francezi şi în mod deosebit dela Englezi, prin chiar Primul ministru al Marei Britanii, Dl. Tony Blair, care ne-a onorat cu vizita şi încurajările sale. Dar cât timp ne vom bucura şi de data aceasta de atenţie?

Când ne era lumea mai dragă, - şi când Cernomârdin, pe patine cu rotile fiind când în America, când în lugoslavia, mai dând o fugă şi pe la Moscova, la Bruxelles şi Peking, încercând să oprească bombardamentele din lugoslavia şi să ajute la rezolvarea conflictului din Kosovo pe cale diplomatică - bombele dirijate greşit de NATO au căzut pe ambasada chineză din Belgrad, aducându-i pe Chinezi într'o stare de isterie totală. Toate scuzele NATO-ului nu pot înmuia inima Chinezilor, care pe zi ce trece se ambalează tot mai rău. Ura lor comunistă împotriva a tot ce este american, se arată ca o aramă pe faţă.

Probabil că singura posibilitate de ameliorare a relaţiilor cu Chinezii azi, va fi acceptarea unui procent serios de trupe chineze în Kosovo, în vederea stabilirii păcii şi întoarcerii refugiaţilor.

Şi dacă ne gândim că din toată truda lui Cernomârdin - pentru medierea pe de o parte a conflictului din Kosovo, iar pe de altă parte, mai nou, a conflictului creat între Chinezi şi Americani - se va solda cu un mare procentaj de Ruşi, Ucraineni şi Chinezi în lugoslavia, stăm şi ne întrebăm: nu cumva ne întoarcem cu zece ani înapoi, când influenţa comunistă a URSS era dominantă, cel puţin în partea de Sud-Est a Europei? Dacă cei doi giganţi comunişti îşi vor uni eforturile, nu vor trece peste noi ca un tăvălug? Ne va apăra pe noi cineva în această situaţie? NATO? Nu. Ei ne apără de Sârbi, în caz de nevoie. Dar nu vor să-i supere pe Ruşi în nici un fel. Că este aşa, se vede din faptul că i-au invitat pe Ruşi în mod special să participe la tratativele cu Sârbii. Nu cumva, din anumite temeri, poate nejustificate, Ruşii, răniţi de aderarea la NATO a trei foste membre ale Pactului dela Varşovia, sunt invitaţi din nou în Europa?

Vizita Papei Ioan Paul al II-lea în România, un eveniment important atât pentru noi, Românii, dar în mod deosebit pentru toată creştinătatea, ca început al unei reconcilieri între cele două biserici, poate că a supărat şi ea pe mulţi. Desigur pe Ruşi şi pe Greci, şi nu numai. Atenţia Papei s'a îndreptat spre o ţară latină, ortodoxă, în detrimentul puternicelor centre ortodoxe, dar nelatine.

Azi, suntem sus pe val şi ne apropiem de colacii de salvare aruncaţi de cei mai puternici spre noi. Îi vom putea prinde înainte ca noi furtuni să se abată asupra mării pe care plutim?

CAPACITATEA DE A SPERA

Urmare din pag.1

ciuda faptului că puterea politică n'a încetat să-şi reafirme, din Noembrie '96 încoace, aderenţa la principiile democraţiei şi ale statului de drept.

Când etalăm capacitatea de a spera, în fond este vorba de speranţa creată în bună parte de îndemnul lui *"Deşteaptă-te, Române!"* la o schimbare fundamentală. De o speranţă care a început să prindă viaţă. Numai că microbii comunismului nu se lasă, iar instituţiile statului răspund în faţa cinsimului lor doar cu o bălbăială care atacă foarte greu capacitatea de speranţă în redresarea ţării. Un asemenea lucru descalifică întreaga clasă politică românească şi discreditează naţiunea în ansamblul ei, cu consecinţa: speranţa pusă în cei aleşi se clatină, pentrucă în politica sperată şi aşteptată de rupere cu trecutul nu se întâmplă mare lucru; pentrucă lipseşte curajul şi puterea morală de denunţare şi confruntare a torţionarilor comunişti; de înlăturare a abceselor ce ameninţă democraţia.

Astfel, în lipsa unei aşteptate politici pozitive care să scoată ţara din impostura structurilor securisto-comuniste, capacitatea de a spera a intrat în criză, izbindu-ne până la oboseală de realitatea amarnică: ţara continuă a fi prizoniera unei lumi a manipulării şi a grupurilor de interese cu aranjamente de toate felurile, care vor totul pentru ele, sfidând speranţele de mai bine ale poporului. Nimic nu se poate face fără şpagă, fără relaţii, fără haită. Viitorul necunoscut zguduie şi el speranţa. Oare de unde să vină ea, când zilele de azi sunt venite dintr'un fel de trecut.

Realistic vorbind, capacitatea de a spera e strâns legată de schimbările aşteptate şi împotmolite într'o mlaştină, fiindcă lipsesc oamenii politici adevăraţi care din nefericire nici nu au cum să fie după decapitările vârfurilor generaţiilor săvârşite de către torţionarii roşii. Şi cum să nu ţi se erodeze capacitatea de a spera când vezi că aceşti torţionari îşi consolidează într'un fel sau altul poziţiile în regimul actual.

Parcă ne vine să ne dăm bătuţi şi să ne cufundăm în mâhnire. Dar de abia când am ajuns aici ne putem da seama că speranţa este factorul care întăreşte temeiul curajului de a nu de da bătuţi în faţa drojdiei grele lăsată de regimul comunist, care este încă prezent prin lătrăii lui de ieri. Când ţara e ruinată şi aproape că ne înăbuşim de cele rele, capacitatea de a spera este ca un soare interior viu şi luminos, care nu lasă să moară certitudinile ideatice de bine în care eşti ancorat.

Vremurile urâte şi pustii au şi o latură bună a lor. O latură care ne provoacă luciditatea, ne stimulează întrebările şi ne angajează contra a tot ce este respingător. Când ai o conştiinţă, ceva te împinge imperios s'o iei şi s'o ţii pe un asemenea drum. Căci relele nu pot fi combătute şi îndreptate decât de un spirit de suflu fierbinte.

Eugen BÂRSAN

LUPA SĂPTĂMÂNALĂ

—Roland Cătălin PENA—

RESURSE
4-10 Aprilie

Mare trebue să fie credinţa pedeseriştilor în capacitatea liderului lor de a face electoratul să-i înghită promisiunile de se apucă însuşi Adrian Năstase, cu o zi înaintea Consiliului Naţional de Vineri, să dea următoarea definiţie: *"Dl. Iliescu este o resursă care aduce voturi"*. Îndulcirea limbajului pedeserist, în special la adresa proprietarilor, dar şi a adversarilor politici, în plin post, este probabil să spurce într'o oarecare măsură tradiţionala prietenie cu electoratul cel mai manipulabil şi explică, în mare măsură, reţinerea de care fu cuprinsă, Vineri, aripa dură: Marţian, Văcăroiu, Şolcanu, Văcaru. Că şi Iliescu este o resursă, totuşi, limitată, a dus la readucerea pe tapet a vechii obsesii cu crearea unui milion de locuri de muncă. Frumos a dat, în Sfatul pedeserist, Viorel Cataramă, care semăna izbitor cu fiul rătăcitor, întors la matcă. Duioasă şi promptitudinea cu care Preşedintele Constantinescu a răspuns iniţiativei PDSR de a organiza un forum de largă reprezentare pentru găsirea soluţiilor la eterna criză românească. Semne, deci, sunt că se mişcă ceva pe scena politică.

Pedeştii au confirmat că rămân în Coaliţie, cu toate că Băsescu e de părere că partidul său e duplicitar în relaţia cu Guvernul, iar Roman (ales cel mai elegant politician, din punct de vedere exclusiv vestimentar) că viceversa.

Fel de fel de împerecheri, mai mult sau mai puţin împotriva naturii, primăvara asta: ţărănistul Drumen, printre altele văr cu poetul Mischiu alias Premierul Vasile, s'a cedat lui Măgureanu; Cunescu lui Meleşcanu; *"automobiliştii"* sunt în vorbă cu PDSR; Cozma, senin, frecventează tot mai des instanţele de judecată; Berceanu şi Roman au legături tot mai intime cu liderii rămaşi în Vale. Cum să nu-l înţelegi, în atare condiţii, pe Radu Vasile ce, de 8 Martie, acuză partidele de misoginism.

Resurse nebănuite are încă şi Justiţia noastră! Colonelul Bernevig, ofiţerasul cel viteaz care a luat cinci suflete dintr'o lovitură, a scăpat cu trei ani cu suspendare. Să crape obrazul MApN de satisfacţie!

NERVOZITATE
11-17 Aprilie

Bill Clinton i-a scris Preşedintelui Constantinescu cu o zi înainte ca leul să ne aducă în pragul infarctului, de parcă i s'ar fi adresat cu o săptămână după: *"Sunt un susţinător ferm al reformei democratice şi statului de drept în România. De câte ori aceste principii sunt ameninţate, sunt mândru să-mi afirm solidaritatea cu Dumneavoastră şi cu Primul ministru Vasile"*. Scrisoarea preşedintelui american, dată publicităţii ieri, stă mărturie că la Casa Albă se cam ştie ce se mai întâmplă pe la Bucureşti. Washingtonul a auzit că reforma structurală merge de parcă stă, că la Bancorex e jale, că zicem ca FMI şi Banca Mondială şi facem cum ne taie capul.

Nervozitatea leului, în lipsa unei explicaţii oficiale şi explicite despre cine şi ce a provocat-o, a dat naştere unei dezbateri naţionale pe Radio-Şanţ şi unui comitet PDSR pentru, nu s'a înţeles prea clar, monitorizarea crizei sau a scenariilor.

Clasa politică nu este nici ea mai calmă decât moneda naţională. Pe alocuri, vezi zona Vadim unde zbieri, nu zbieri vremea imumităţii a trecut, chiar isterică.

Toate partidele se agită, toate coaliţiile se clatină, fiecare nouă zi aduce noi scenarii pentru viitoare guvernări, iar tot mai multe dintre acestea îl apropie periculos de mult pe Ion Iliescu de Convenţie. Cel mai afectat, totuşi, de transpunera în practică a variantei PDSR-CDR ar fi Miron Cozma ce, de dinco-

Continuare în pag. 4

CENTRUL CULTURAL
"NAE IONESCU"
CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
18 IULIE - 25 IULIE, 1999
TIMP DE O SĂPTĂMÂNĂ
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 548-4821; (905) 387-0637

CDR ÎNCOTRO ?

—Dan BITU—

Convenţia Democrată, gruparea forţelor democratice, care a obţinut în alegerile din Noembrie 1996 peste 30 la sută din sufragiile electoratului românesc, s'a întrunit în *"Săptămâna Mare"* pentru a se reface şi a începe să funcţioneze. Reuniunea la care au participat reprezentanţii partidelor şi asociaţiilor civice membre (în afară de Alianţa Civică autosuspendată) a fost prima după nouă luni de zile, timp în care a mai avut o singură reuniune dar cu alt scop şi anume alegerile pentru postul de Primar General al Capitalei. Reuniunea din *"Săptămâna Mare"* a avut ca scop revitalizarea C.D.R. mai ales în perspectiva alegerilor de anul viitor. S'a sperat într'o necesară reunire a tuturor forţelor pentru îndeplinirea acestui deziderat.

Reuniunea în sine nu a adus nimic nou; s'a stabilit că peste câteva săptămâni, reprezentanţii partidelor şi asociaţiilor din CDR se vor reîntâlni pentru a se pune de acord în privinţa Protocolului de funcţionare a principalei uniuni politice. Dezbaterile nu vor fi uşoare şi mai ales este greu de crezut că o înţelegere poate fi realizată în doar câteva săptămâni, de vreme ce neînţelegerile şi fricţiunile au măcinat CDR în mod mărunt chiar după alegerile din 1996. În primul rând, o refacere a CDR nu ar avea nici o semnificaţie dacă nu s'ar face într'o formă cât de cât apropiată de cea care a consacrat Convenţia Democrată. Este vorba în primul rând de Alianţa Civică, port drapelul societăţii civice, care s'a autosuspendat acum un an din CDR, datorită divergenţelor privind funcţionarea acesteia şi mai ales nemulţumirilor faţă de prestaţia publică a reprezentanţilor politici ai CDR. În fapt, autosuspendarea din CDR a avut ca substrat şi îndepărtarea sa dela treburile statului, nu în ultimul rând prin refuzarea specialiştilor propuşi de societatea civică, soluţia preferată de partidele politice fiind deja celebrul algoritm, cel care a făcut atât de rău vieţii politice româneşti de după Noembrie 1996.

CDR de după Noembrie 1996 a rămas reprezentată în plan politic numai de PNŢCD şi PNL. Între timp, Alternativa României condusă de Varujan Vosganian s'a retras formând între timp Uniunea Forţelor de Dreapta. În rest, Partidul Ecologist, încă membru al CDR, este doar o palidă figură a curentului ecologist, care a făcut furori în Europa. Ecologiştii cederişti nu au avut însă nci un fel de poziţie faţă de criza ecologică prin care trece România, preferând tăcerea, în dorinţa de a se menţine în CDR, în speranţa că această poziţie le va aduce şi în anul 2000 câteva posturi de senatori şi deputaţi. De aceea, decizia politică a CDR a rămas în PNŢCD şi PNL. Criza acestor partide este de fapt criza CDR. Căci tocmai imobilitatea acestor partide, lipsa lor de orizont politic a dus la criza de astăzi a societăţii româneşti, care reprezintă reflectarea lipsei unui program concret al PNŢCD şi PNL.

CULTUL VIOLENŢEI

—George RUICAN—

Din timpuri imemoriale violenţa a fost arma prin care cel puternic l-a deposedat de drepturi pe cel slab, impunându-i stilul său de viaţă, filosofia şi propriul sistem de organizare socială. Exemple sunt suficient de multe în istorie şi ele pot fi adunate într'o enciclopedie întocmită pe ani, pe secole, în ordine cronologică, alfabetică sau pe arii geografice. În această analiză le vom consemna însă numai pe cele ale epocii contemporane, care şi-au pus amprenta pe destinul multor popoare. Dacă în Evul Mediu feudal organizarea socială permitea celui mai puternic să facă vasali, robi sau sclavi din cei slabi şi mai puţin dotaţi, astăzi violenţa nu-şi mai găseşte justificare, oricare ar fi motivaţia invocată.

În epoca de dominaţie a ordinatoarelor care deţin practic controlul asupra societăţii, când orizontul cunoaşterii a devenit atât de vast încât limitele lui se micşorează dela an la an, când teoria cuantelor a revoluţionat fizica modernă permiţând transmiterea la mari distanţe a imaginilor preschimbate în puncte microscopice de ordinul milioanelor, când navele interplanetare sfidând spaţiul şi timpul brăzdează cerul Galaxiei noastre transmiţând informaţii şi imagini cu detalii până la dimensiunea unei pietricele, violenţa sub orice formă s'ar manifesta, reprezintă o reminiscenţă atavică a omului modern, prin înrudire filogenetică cu cel din Neandertal.

Parafrazându-l pe Marin Preda, în privinţa violenţei, am putea spune că acolo unde legislaţie nu e, nimic nu e. Acest adevăr a fost demonstrat de curând într'un mic orăşel din Colorado, unde 2 adolescenţi înarmaţi până în dinţi, au săvârşit un adevărat masacru printre elevii liceului din localitate. Aceşti tineri erau la vârsta când cele mai suave vise şi idealuri ar fi trebuit să le încolţească în suflet, dar acest lucru se pare că este imposibil într'o ţară în care s'au înregistrat 8 atacuri similare în ultimul an, unde o statistică oficială recunoaşte că 1 adolescent din 5 posedă o armă ucigătoare, iar 43% din familiile cu copii deţin în casă o armă de foc, pe care o pot achiziţiona cu uşurinţa cu care pot cumpăra un hamburger. Este încă vie în memoria noastră a tuturor tragedia din Oklahoma desfăşurată cu 2 ani în urmă, în care alţi 2 tineri înrolaţi într'o organizaţie teroristă au aruncat în aer o clădire în care funcţiona şi o grădiniţă de copii, dintre care mulţi au căzut victimă actului lor criminal.

Într'o conferinţă de presă după măcelul din oraşul Littleton, Preşedintele Clinton a recomandat părinţilor să-şi supravegheze copiii, protejându-i împotriva impactului imaginilor violente ale filmelor de acţiune. Ceea ce nu a specificat Preşedintele Statelor Unite, este modalitatea prin care un adolescent de 17-18 ani poate fi oprit să-şi admire idolii, într'o ţară în care independenţa tinerilor faţă de autoritatea părintească este asigurată prin legi foarte restrictive. În schimb, nici un legiuitor nu a îndrăznit să propună în Senat sau în Camera Reprezentanţilor interzicerea filmelor în care se face apologia crimei, a violurilor, a răpirilor şi asasinatelor în serie, filme în care violenţa îmbracă toată gama ororilor şi sadismului, depăşind orice imaginaţie în căutarea de senzaţii *"tari"*.

Cine a studiat pedagogia, cunoaşte faptul că personalitatea adolescentului în formare este foarte uşor influenţată de aventurile idolilor lui de pe marele sau micul ecran, pe care adesea îi ia de model şi îi copiază. Producătorii care încasează milioane de pe urma acestor adevărate atentate la ansamblul normelor eticii şi moralei, care din păcate nu sunt pedepsite de lege ci numai de opinia publică, consideră că îşi fac datoria menţionând pe generic: *"Acest film conţine scene violente, părinţii fiind sfătuiţi să aprecieze"* etc., etc. . În felul acesta ei transferă responsabilitatea în ograda celor care urmăresc aşa-zisele *"producţii"*, în care învaţă toată gama artei de a săvârşi un furt prin efracţie, realizat cu ajutorul celor mai sofisticate instrumente, o infracţiune sau o crimă. Acolo unde nu există legi împotriva impactului nociv al cultului violenţei asupra tineretului în căutare de repere, rezultatele nu întârzie să apară.

Epurările etnice din Iugoslavia, violurile şi crimele săvârşite împotriva unor minorităţi, sunt tot o formă a exacerbării cultului violenţei, care a dus la reacţia în lanţ a unor măsuri de represiune luate de conducătorii militari ai NATO,

Continuare în pag. 5

Destinul nostru

Urmare din pagina 1

Cu smerenie fraternă, Domnul Tony Blair a anunţat *"destinul nostru comun"*, ca *"mare familie europeană"* cu *"un viitor strălucit"*. Salutăm acest act, considerând că, astfel, în Parlamentul României, premierul Regatului Unit a rupt şerveţelul murdar pe care ilustrul lui antecesor, Winston Churchill, a tranzacţionat destinul popoarelor. Cel puţin teoretic, reuniunea dela Washington a pus capăt politicii de acest gen şi a reconsiderat rolul moralei în politica internaţională. Aparent paradoxal, e şi cea mai pragmatică.

Căderea diviziariii şi succesul liniei morale nu sunt posibile fără comuniunea creştină. Vizita Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea în România, întâia ţară ortodoxă pe care un Suveran Pontif pune piciorul - şi al cărei pământ îl sărută - e fundamentală pentru fraternitatea şi unitatea Europei creştine. Ea ridiculizează teoria divizării politice a Europei pe criterii confesionale. Cu atât mai aberantă cu cât Grecia şi Turcia sunt în NATO. Iar ortodoxia nu înseamnă Moscova, nici panslavism. Ci tradiţie apostolică, mistică şi dogmatică a vechiului Constantinopol şi a Sfântului Munte Athos. Şi trăită în cuget, latin în România. Este ceea ce salută Sanctitatea Sa. Bine aţi venit, Sfinte Părinte !

Roxana IORDACHE

LUPA SĂPTĂMÂNALĂ

Urmare din pag. 3

lo de zăbrele, îi felicită pe liderii rămaşi liberi în Vale pentru felul cum au soluţionat conflictul colectiv de muncă, transmiţându-le speranţa sa că *"va fi grafiat de forţele politice ce vor câştiga alegerile în 2000"*. Dacă, de acolo din adâncuri, Miron ne-ar spune care or fi alea, am scăpa măcar de-o grijă.

Omul săptămânii nu poate fi, părerea mea - vorba lui Văcăroiu, decât numitul Corcoţoi, care atât a navigat prin calculatoarele guvernului încât a intrat din anonimat direct în atenţia SRI şi a Parchetului General.

La nervii noştri, atât mai lipsea: fumătorii vor plăti un CAS mai mare decât nefumătorii.

DE-ALE NOASTRE
18-24 Aprilie

Desemnarea lui Viorel Cataramă ca prim-ministru fantomă al Partidului Naţional Român, la o zi după infarctul Premierului Radu Vasile, veni să ne întărească credinţa că o nenorocire nu vine niciodată singură. Dacă la vecinul Miloşevici ploua cu bombe NATO, la noi belele curg râu - partidele cu poala'n brâu ocupate fiind, imaginea să-şi spele.

Încurajat de rezultatele ultimului sondaj de opinie, PDSR a urcat la Cotroceni cu o idee fixă şi alta de rezervă: anticipatele sau program anticriză, după plăcerea sa. Preşedintele şi-a declinat competenţa şi a continuat seria de întâlniri. cu reprezentanţii Coaliţiei, oamenilor de afaceri, societăţii civile, cu care a sucit şi răsucit oferta pedeseristă. Or, cum o suceau, cum o răsuceau, răspunsul tot niet ieşea.

Tratat cu refuz din toate părţile, Ion Iliescu a luat pozitivismul pe cont propriu dând de ştire pedeseriştilor constănţeni că, dacă partidul i-o va cere, va spune da unei noi (a patra) candidaturi la Preşedinţie. Istoricul anunţ a coincis cu vizita pe care Richard Dresner, şeful echipei de consilieri americani care au contribuit la pierderea alegerilor în '96, i-a făcut-o în vederea reluării colaborării la proximele alegeri.

Sindicaliştii s'au strâns în faţa Guvernului să strige, din mii de piepturi, numele lui Cozma şi să-l ignore pe cel de Vadim. De unde se poate constata că pentru masele largi populare, în vremile astea de tranziţie, diabetul şi imunitatea *"Tribunului"* nu mai valorează nici cât *"celulita"* autodobândită a *"Luceafărului"*.

Un Raport al Iniţiativei Central-Europene arată că dacă o ţinem în ritmul actual de dezvoltare, peste fix 65 de ani vom prinde din urmă ţările vest-europene. Deocamdată, Executivul s'a gândit că ar da bine dacă pensionarii ar reuşi să ţină pasul cu creşterea preţurilor, motiv pentru care pensiile vor fi indexate lunar. Şi Banca Naţională are probleme cu pensionarul ei, leul românesc, care, după ce a dat semne că e pe ducă, dă semne că s'a întremat de rupe lanţul şi sare la gâtul dolarului. Ceea ce nu se face.

Aproape trei sferturi dintre subiecţii ultimului sondaj CURS au căzut de acord că România merge într'o direcţie greşită, unde ne aşteaptă acelaşi Ion Iliescu, cel mai înzestrat candidat al momentului la viitoarele prezidenţiale (30 de procente) şi partidul său (PDSR) care-l şi întrece (31 de procente). Tulburat de rezultatele sondajului, liderul pedeserist a promis, fără să pregete, unei Ligi de prietenie româno-sârbe, că va cere Puterii să explice în Parlament ce e cu cele două rezervoare de F-15 aterizate în Banat, cu ceva kerosen pe fund. În lumina noii sale viziuni asupra proprietăţii, iniţiativa este corectă: ce, nu s'ar putea întâmpla ca Americanii să-i întoarcă, aşa din amabilitate, o parte din combustibilul pe care l-a pompat pe sub Dunăre amicului Slobodan, în timpul embargoului? S'ar putea! Şi, atunci, nu e normal ca omul să-şi recupereze kerosenul? E!

Liderii sindicali au anunţat că Luni e musai să avem grevă generală, chiar dacă, vorba lui Hossu dela Alfa, *"primul-ministru este alături de noi şi revendicările noastre"*. Parcă-l şi vezi pe Radu Vasile alături de sindicaliştii huiduind guvernul, mai ales că BNS-Costin a identificat o *"ruptură între Premier şi miniştrii săi"* pe motiv că dumnealui nu l-a mai văzut de-o lună pe Berceanu la negocieri.

Preşedintele şi-a luat purtător de cuvânt şi încă alţi 11 noi consilieri, în vreme ce fosta sa febleţe, Victor Ciorbea, şi-a luat boilele din PNŢCD şi s'a ajuns preşedinte peste un partid ce parcă ar fi, da' te uiţi şi nu-i! Tot ţărăniştii au termen până Miercuri să se descotorosească şi de drăguţele de AGA şi CA.

Luat la bastoane din toate părţile pentru lefurile fepeiştilor, Radu Sârbu a oftat uşurat la aflarea banilor pe care-i vor încasa experţii Unităţii de Management a Proiectului (PMU) convenit cu Banca Mondială pentru reforma structurală: 300 de dolari/zi Românii şi 700 de dolari/zi străinii. Ce mai rămân, ai reformei să fie!

Într'un discurs la San Francisco, Bill Clinton a nominalizat România printre marii exportatori, deocamdată de stabilitate regională, şi a oferit-o ca exemplu pentru modul cum a rezolvat problema minorităţilor. Mulţumirile pentru vorbele mari le păstrăm pentru după summit-ul dela Washington.

AMICAL CU SÂRBII
25 Aprilie - 1 Mai

Sub căruţa mocanului, câinele moare de drum lung, iar Opoziţia noastră se prăpădeşte, sub moştenirea *"neamestecului în treburili interne"*, de grija pseudodictatorului Miloşevici. Puterea a lăsat dela ea, ca să nu rămâmă neconsolaţi nici săptămâna trecută continuatorii politicii externe a lui Ceauşescu, aşa că din Declaraţia Parlamentului privind conflictul din Iugoslavia lipseşte vreo referire la responsabilii de tragedia de peste Dunăre. Băiat deştept şi (pro)sârb, după o străbunică dela ţară, colonelul Cornel Dinu profită de ambiguitatea parlamentară anunţând că Dinamo (până una alta, reprezentând Ministerul de Interne) va juca un meci amical de sfidare cu echipa Obilici (până una alta, proprietatea criminalului de război Arkan). Probabil că ideea i-a venit colonelului în timpul marşului neautorizat la care a participat ca singur reprezentant al MI.

Văcăroiu şi Cataramă asudă, tâmplă lângă tâmplă, la o şmecherie legislativă referitoare la privatizare, care să înlesnească o moţiune de cenzură, după ce Executivul îşi va asuma răspunderea. Şi o parte a ţărăniştilor a fost lovită de o transpiraţie rece când a citit proiectul pe care se intenţionează asumarea răspunderii, fiindcă i s'a părut că, prin limitarea atribuţiilor FPS, profitul privatizărilor viitoare va ajunge exclusiv la PD, ca stăpân unic al ministerelor Industriilor şi Transporturilor.

Vadim a profitat din plin de prima vizită fără imunitate la Parchet. Ce-a fost la gura lui, numai Emil Constantinescu să nu fii! Dacă şi după această ultimă reprezentaţie procurorii socotesc că omul nu prezintă pericol social, atunci punerea în libertate a celor patru artizani ai măcelului dela Stoeneşti este cel mai normal lucru cu putinţă. Doar că din cei patru, la Petroşani au ajuns trei: Beja, Casapu şi Loiş. Cozma având o mică reţinere, de 18 ani.

Bombardamentele din Iugoslavia au adus la modă întrebarea: care este interesul nostru naţional?

Roland Cătălin PENA

Sfatul nostru

GENIUL, ÎN SLUJBA NAŢIUNII

George BĂLTEAN

În naţiunea română se găseşte mult geniu. Copiii români câştigă premiul întâi din lume la concursurile internaţionale de matematică, fizică, chimie etc. Românii au dat în libertate, în Occident oameni de înaltă cultură şi creaţie, de care beneficiază naţiunile vestice. Acasă însă, în România, vorbim de *"mintea dela urmă a Românului"*, şi *"noi suntem mai domoli la minte"*, iar haosul şi mizeria generală plasează naţiunea română în rândul celor mai înapoiate naţiuni din Europa. Cum se explică? Unde este geniul?

Geniul trebue depistat şi cultivat, el are nevoie de posibilităţi de manifestare, altfel rămâne necunoscut şi cu timpul se pierde. Copiii de geniu sunt în Occident căutaţi, educaţi în şcoli speciale şi ajutaţi să se manifeste în viaţă. Ar fi bine să existe şi în România o asemenea preocupare.

Geniul funcţionează, atunci când este cultivat şi folosit, ca şi curentul electric, sau energia atomică. Dirijat pe firul pozitiv, produce minuni, dirijat pe firul negativ, produce catastrofe. Astfel, printr'o educaţie civilizată şi posibilităţi de manifestare, naţia română a avut pe Constantin Brâncuşi, George Enescu, Henri Coandă, Mircea Eliade, Lucian Blaga, Eugen Ionescu, Emil Cioran, George Palade... şi ar fi putut să aibă mulţi, mulţi alţii, dar ocupaţia rusească şi educaţia şi sistemul comunist au dat o altă direcţie manifestărilor, cu intenţia clară a distrugerii ţării şi menţinerii ei la nivelul cel mai scăzut de viaţă din Europa. Astfel în România a fost creat cel mai diabolic sistem de teroare, haosul perfect, care continuă şi acum, în masă există *"omul nou"*, îndobitocit, iar trimişii peste hotare: *"Cei 13 Români care au făcut să se cutremure NATO"* (cartea cu acest nume a fost vândută în câteva ore) geniul românesc a fost folosit negativ. În anii '60, bandele de spărgători care au speriat nu numai populaţia ci şi autorităţile occidentale, iar copiii români s'au dovedit a fi cei mai buni hoţi de buzunare din Europa. Românii nu au hoţia drept caracteristică generală, cum vor unii să ne prezinte, în Români nu există un geniu negru, negativ, ci, repet, totul este o chestiune de educaţie şi uitilizare. Naţiunea română are nevoie de educaţie şi de dedicaţie naţională, care se pot asigura printr'o guvernare ataşată total intereselor prosperării naţiunii. Din păcate şi după aşa-zisa revoluţie din 1989, geniul românesc este folosit în mod negativ: mineriadele, dosariada şi crearea clasei politice *"murdare şi mizerabile"* (calificativul dat de însuşi preşedintele ţării). Acestea toate contribuie la respingerea României dela intrarea în NATO şi UE, acordarea de mari investiţii şi credite, calificarea ţării drept *"ţară de risc"*, formarea unei imagini deplorabile etc. De aceea trebue să se treacă obligatoriu la reforma morală şi politică, altfel ţara se va bălăci în continuare în noroiul negativităţii.

Trebue să se treacă la măsuri drastice de lichidare a tuturor izvoarelor şi forţelor, care folosesc pe unii Români în a face rău propriei ţări. Naţia română s'a eliberat de Turci şi de Ruşi, să nu fie în stare să se elibereze de răufăcătorii din rândul ei însăşi? Aceşti răufăcători se găsesc în rândul nomenclaturii comuniste, în partidele provenite din pcr via FSN, în criminalii, care au distrus ţara, şi care au încă funcţii importante în conducerea ţării.

Nu este suficient să se constate că actuala clasă politică din România este *"murdară şi mizerabilă"*, ci, este nevoie de acţiune pentru înlăturarea murdăriei şi mizeriei. Este nevoie să se ridice din rândul tineretului român, care vrea să aibă un viitor, oamenii de geniu, de curaj, care să acţioneze, să creeze şi care să ajungă la conducerea ţării. Este nevoie de o trezire spirituală, de contribuţia bisericii şi şcolii. Este nevoie de o nouă intelectualitate, de substanţă, de geniu, de elită care să tragă ţara înainte. Vizita Papei dela Roma are darul, printre altele, să amintească naţiunii române, că ea dela Roma se trage şi nu dela Moscova şi că este de mult timpul să fie înlăturaţi toţi cei ataşaţi Moscovei şi toţi cei care fac politică duplicitară de teapa lui Ion Iliescu, Ilie Verdeţ etc., etc. De asemenea să fie înlăturaţi toţi ofiţerii şi generalii comunişti şi cu studii la Moscova şi să fie avansaţi oameni noi, tineri, aşa cum s'a procedat în alte ţări, de exemplu, în Ungaria, dacă se vrea acceptarea în NATO şi UE.

Romfest '98, care a avut loc la Bucureşti în Septembrie trecut, şi-a propus să marcheze o nouă etapă în dezvoltarea spiritualităţii româneşti, să aducă un suflu nou, occidental în ţară, să apropie Românii de pretutindeni, să trezească geniul românesc din amorţire.

ROMÂNIA ŞI SUMMIT-UL NATO DELA WASHINGTON

Andrei BĂDIN

Alianţa Nord Atlantică a serbat 50 de ani dela înfiinţare, prilej cu care la Washington a avut loc, în perioada 22-25 Aprilie un summit la nivel înalt. Cu acest prilej, la Bucureşti dar şi în alte capitale sud-est europene, se spera într'o anunţare a unui nou val al extinderii NATO. Întrebarea pe care ne-o punem acum, este: ce a obţinut România?

Spre deosebire de Madrid, la Washington s'au luat decizii mult mai importante pentru viitorul spaţiului euro-atlantic. Dar, fără a fi pesimişti, trebue spus că la summit-ul NATO dela Washington, România nu a obţinut nimic în plus faţă de summit-ul dela Madrid, din 1997.

În comunicatul final al summit-ului, sunt menţionate nouă state ca fiind candidate la aderare, dar între acestea nu se face nici o deosebire de substanţă. Singura deosebire este ordinea, şi unii spun că aceasta este considerată una a importanţei, România mândrindu-se că este trecută prima; dar faţă de momentul Madrid, trebue spus că ţara noastră a pierdut ceva.

În comunicatul summit-ului dela Madrid se preciza că România şi Slovenia sunt candidaţi cu şanse mari de aderare, iar acum cele două state sunt trecute într'un grup de nouă state, făcându-se practic o egalizare între ele.

Semnificativ este şi faptul că înainte cu circa 12 ore de prezentarea comunicatului summit-ului în forma amintită, un apropiat al secretarului general al NATO, Javier Solana confirmase, pentru agenţia de presă germană DPA, o altă formă a comunicatului final, mult mai bună pentru România.

În forma prezentată de *Deutsche Presse Agentur*, ţările erau ierarhizate clar, vorbindu-se de *"promising candidates"* (candidaţi promiţători) în cazul României şi Sloveniei, şi *"prospective candidates"* (candidaţi de perspectivă) în cazul altor cinci ţări. Referindu-se la acest aspect, Ministrul român de Externe a recunoscut că nu a fost informat privind negocierile, decât într'o discuţie telefonică cu secretarul de stat adjunct american, Strobe Talbott, care i-a transmis că au fost discuţii aprige privind *"fiecare centimetru al comunicatului"*.

Clar este însă că dela forma prezentată de *Deutsche Presse Agentur* până la forma finală, este o deosebire foarte mare. Undeva s'a arătat, ca şi în alte momente din ultimii ani, că România nu are aliaţi puternici. Fiindcă este destul de clar că documentul prezentat de DPA sugera clar că aceasta este o propunere germană, care trebue luată în prisma aşa-zisului plan Marshall pentru Balcani, propus de cancelarul Schroder şi care se va lua în discuţie peste câteva săptămâni, dar care nu a primit susţinerea celorlalţi aliaţi din grupul celor 19 din NATO. O analiză a acestui fapt ar putea să fie pentru diplomaţia dela Bucureşti o prioritate a momentului post-Washington. Chiar o urgenţă şi o probă că la Bucureşti diplomaţia nu se face după ureche.

Analizând şi noi textul documentului final al summit-ului dela Washington putem spune că, practic, ni s'a repetat ceea ce ni s'a spus la Madrid şi ceea ce Preşedintele Clinton spunea la Bucureşti în Iulie 1997; mergeţi înainte, faceţi reformă şi veţi intra în NATO.

Adevărul este că la Bucureşti momentul summit-ului dela Washington a fost privit cu prea multă euforie. S'a sperat că dacă ne vom declara solidari cu NATO în conflictul din Iugoslavia, automat vom primi şi acceptul de aderare. Politica mondială însă nu se face conform principiului românesc *"dacă dâm, trebue să luăm ceva în schimb"*. În fapt, aşa cum spunea un oficial american în post la Bucureşti, a fi cu NATO în declaraţii nu înseamnă a fi în NATO. *"Este un pas important, dar cel mai important lucru este a arăta că ajungi la standardele NATO"*, referire la reforma economică şi nu în ultimul rând la reforma politică.

Şi de data aceasta, la Washington, ca şi în urmă cu doi ani la Madrid, oficialii români au gândit şi acţionat emoţional, putând chiar prin aceastâ poziţie să-şi micşoreze şansele noastre de aderare. La urma-urmei, poate era mai corect şi nu în ultimul rând realist, ca România să'nţeleagă că aderarea la NATO nu este un lucru conjunctural. Dincolo de toate însă, România mai are un lung drum până la NATO. Şi acest drum credem că ar trebui să aibă în vedere, pentru România, că nu numai admiterea în NATO este singurul obiectiv, ci ridicarea României la valorile pe care le susţine NATO.

La urma-urmei dacă facem reformă în România, nu o facem pentru NATO, ci pentru prosperitatea noastră. Acest adevăr simplu nu se înţelege însă parcă la Bucureşti. Noi trebue să dovedim că suntem parte integrantă a NATO, recucerindu-ne valorile la care am fost forţaţi să renunţăm acum 50 de ani.

SECTA VADIMISTĂ

Urmare din pagina 1

rea va institui un regim de mână forte şi-i va înlesni ***transferarea*** în România, în totală securitate a capacităţilor de producţie a armelor sale chimice şi bacteriologice.

Axa Saddam-Gaddafi-Vadim reprezintă cel mai mare pericol pentru existenţa statului român, în condiţiile în care Ruşii au tot interesul să ne menţină sub aripa lor *"protectoare"*.

Recentele mineriade sunt rezultatul înţelegerilor secrete dintre Vadim şi finanţatorii banditismului arăbesc pe glob, Saddam şi Gaddafi, cu urmări grave şi nedorite pentru România. Fostul vice PRM-ist al sectei, Cozma, condamnat recent la 18 ani de pârnaie, promitea insurgenţilor mineri sume uriaşe în valută, precizând proveniența lor gaddafistă. El a recunoscut cu seninătate că Liga Minerilor din Valea Jiului este finanţată din conturile Mathabei libiene. Prin recentele subversiuni de stat, Cozma a urmărit autonomia Văii Jiului, cu implicare şi finanţare arăbească.

Prologul mişcărilor separatiste minereşti l-a constituit nesupunerea civică faţă de stat, iar marşul în forţă asupra Capitalei ar fi găsit acolo sprijinul Arăbeţilor care deţin angrouri, fac contrabandă de miliarde de lei cu ţigări şi cafea şi abia aşteaptă răsturnarea ordinii de drept din România, ca să impună *"legea"* lor. În tentativa teroristă de lovitură de stat, de coloratură arăbească, Cozma a aplicat din start metodele criminale ale Mathabei libiene, folosind femeile şi copiii în fruntea coloanelor care forţau barajele trupelor de ordine şi atacând cu pietre şi *"cocktailuri Molotov"*.

Prin desele instigări anticonstituţionale, publicate luni de zile în mlaştina de presă *"România Mare"* (pe care o patronează), prin incitările la anarhie, nesupunere civică, haos, violenţă, grevă generală, cuprinse în scrisoarea manifest de chemare la luptă a ortacilor, prin conferinţele de presă ale sectei peremiste, *"tribunul"* mesianic Vadim, aflat în solda patronilor arabi s'a grăbit să salute *"declanşarea revoluţiei de eliberare a României"*. Secta vadimistă a susţinut public încercarea de răsturnare a ordinii de drept din România, prin goarna măscăriciului naţional care, dela tribuna Parlamentului, le-a spus-o răspicat actualilor guvernanţi: *"sunt programat ca în curând să vă termin şi am să vă termin!!"*

Făcând bale senatoriale la gură, fostul gunoi trâmbiţaş al dictaturii bicefale ceauşiste a prezentat programul de guvernare a ţării pe termen scurt, anulând cu dela sine putere exerciţiul democratic al alegerilor libere, ca şi instituţiile statului de drept, prevăzute de Constituţie. După modul bolşevic, aplicat şi de dictatorii arabi, sceleratul Vadim tuna şi fulgera în Parlamentul României, cerând înfiinţarea unui *"consiliu revoluţionar"*, a unui nucleu de comandă care să gestioneze ţara şi în două luni să organizeze alegeri, ca pe vremea lui... Ceaşcă!! În căpăţâna înfierbântată a psihopatului tribun, recentele răbufniri minereşti, ca revoluţii supuse violenţei politice şi arbitrariului în viaţa publică, urmau să-şi creeze propriile lor instituţii şi legi.

Secta Vadim, finanţată de teroriştii arabi este neconstituţională şi urmăreşte destabilizarea ţării, eliminarea statului de drept prin manevre teroriste, de instaurare a puterii personale a unui pierdut mintal irecuperabil. Secta Vadim trebue scoasă în afara legii, iar incurabilul ei claxon antiromânesc pus neîntârziat la locul lui, în spatele gratiilor. Este condiţia esenţială pentru a trăi demn, într'o ţară europeană liberă şi civilizată.

Radu ŞTEFĂNESCU

CULTUL VIOLENŢEI

Urmare din pag. 4

care au bombardat atât obiectivele strategice, dar şi civile, precum poduri, şcoli, spitale, posturi de radio şi televiziune etc. Şi această măsură punitivă poate fi considerată tot o formă de manifestare a violenţei împotriva unui adversar mai slab.

Comunismul a introdus în epoca modernă cultul violenţei, pe care a perfecţionat-o într'atâta, încât a transformat-o într'o diabolică artă, prin care aparatul de represiune creat în acest scop, a eliminat din societate toate valorile umane care stăteau în calea procesului de transformare a omului într'un animal de laborator, pe care au făcut cele mai mârşave experienţe. După crimele şi asasinatele în masă din gulagul românesc, care era o copie fidelă a celui rusesc, câteva generaţii de valori ce ridicaseră ţara pe o treaptă superioară a civilizaţiei, au fost lichidate, unele supuse unor torturi ce le-au depăşit în rafinament până şi pe cele ale Tribunalelor Ecleziastice ale faimoasei Inchiziţii.

A urmat apoi răsturnarea regimului comunist printr'o revoluţie populară, care a fost înnecată într'o baie de sânge de autorii puciului dela 22 Decembrie 1989, iar cei care au preluat puterea au continuat să aplice în practică cultul violenţei, la şcoala căreia îşi desăvârşiseră pregătirea politică. Astfel a intrat în istoria modernă a ţării noastre Ion Iliescu, ca un uzurpator al Revoluţiei şi autor al genocidului în care au căzut victimă tocmai cei care ne-au eliberat de sub tiranie.

Biografia lui Ion Iliescu ne dezvăluie faptul că el a fost un comunist dur, ce a aplicat cu fidelitate dispoziţiile Moscovei de înfeudare a ţării, pe care au transformat-o într'un satelit. În calitate de preşedinte al Uniunii Studenţilor Comunişti şi de propagandist în CC al PCR, el a trimis între anii 1957-1962 în lagăre sute de elevi, studenţi şi profesori, în perioada marilor epurări staliniste dela noi. Motivele invocate, dezvăluiau de fapt dorinţa lor de a scoate din învăţământ pe cei cu origine *"nesănătoasă"*, adică fiii de magistraţi, de ofiţeri, de *"burgheji"*, cum îi calificau pe toţi care nu proveneau din rândul clasei muncitoare.

Deşi neagă relaţiile de vasalitate pe care le-a avut în raporturile cu Ruşii, Ion Iliescu a demonstrat acest lucru în noaptea de 22 Decembrie 1989, când a chemat Moscova la telefon declarându-le *"cine suntem şi ce vrem"*, adică de fapt cine erau şi ce urmăreau autorii loviturii de Stat, care intenţionau să liniştească Moscova în privinţa intenţiilor lor. Dacă nu erau în slujba vecinului dela Răsărit, cum pretind, de ce nu au sunat la Washington sau Paris pentru a face prezentările de rigoare.

George RUICAN

EUROPA - FLUX ŞI REFLUX

Viorel PALTIN

De-a lungul întregii sale existenţe, Europa a fost mereu o mare agitată, cu mari furtuni dela Est la Vest, dela Vest la Est, din Nord spre "mările calde", într'un cuvânt - în toate sensurile. Altminteri spus, acest continent s'a aflat în permanentă expansiune - în propria sa piele sau în afară - nemulţumit de sine ca aşezare, flămând de spaţiu sau râvnit de hoardele migratoare, care ori s'au topit în magma demografică ori au rămas ca nişte enclave rebele, dăinuind până azi... Şi cu toate acestea continentul european îşi reclamă o identitate proprie, ajungând cum ar zice Platon, la "conştiinţă de sine", care nu este în fond altceva decât o orgolioasă şi niciodată împlinită aspiraţie spre unitate geo-politică şi spirituală.

O relativ-mică limbă de pământ, de câteva ori mai restrânsă decât Africa, Asia sau America, a făcut atâta tapaj în lume, a dat dovadă de atâta nelinişte şi nestatornicie, de violenţă, cruzime şi orgoliu, încât, cu mâna pe inimă şi creştini cum suntem, ne-ar fi greu să ne afirmăm legitimitatea ca factor de civilitate în rândul celorlalte continente, pe care am pretins să le *"civilizăm"*, cioplindu-le după chipul şi asemănarea noastră...

Urmând o dinamică proprie, care va fi fost statornicită de însuşi Dumnezeu, dar în care Satana îşi va fi vârît mereu coada, Europa este modelul universal al diviziunii şi antagonismului, cu vânturi sau cicloane rebele care au bântuit şi bat în toate direcţiile, cu fenomene de flux şi reflux, un fel de crater de vulcan, dar şi receptacol plin de polen şi miere, unde s'au adunat ca într'un ghem toate contradicţiile, resentimentele şi răutăţile, amestecate difuz cu toate darurile cu care Creatorul l-a înzestrat pe om. Că Europeanul este un Prometeu căzut sau mai degrabă un Cronos ce-şi devoră fiii, stă mărturie patima sangvinară de atâtea ori ilustrată încă dela vechii Greci, Romani, Cruciaţi, Catolici, Ortodocşi sau Protestanţi, care în ciuda comunităţii de credinţă şi a unui principiu fundamental al iubirii faţă de semen, n'au ezitat să se sfâşie între ei.

Din când în când, această Europă dă în clocot, purtându-şi valurile vrăjmaşe spre ţărmurile Oceanului Atlantic sau tălăzuind către Oceanul terestru al stepei ruse... Cele mai mari şi mai devastatoare s'au dovedit aceste mişcări pe axa Vest-Est-Vest, la care s'au adăugat ca un vector particular, tendinţele de expansiune în toate sensurile ale colosului slav, total lipsit de simţul măsurii sau de ştiinţa punctelor cardinale; într'adevăr, foamea de spaţiu a acestuia e întrecută doar de proverbiala sete slavă...

Pentru a ilustra cele spuse este de ajuns să ne amintim doar ce s'a întâmplat în acest veac, când forţe militare fără precedent şi-au ieşit din matcă, luând-o de-a lungul şi de-a latul Europei, spre a târî de două ori lumea întreagă în ceea ce au fost cele două războaie mondiale. La sfârşitul celui de-al Doilea Război, Europa a fost secţionată în două blocuri antagoniste, pe fondul creşterii fără precedent a întinderii geografice a Uniunii Sovietice şi a sferei sale de influenţă. Aşadar am asistat, ca şi cu prilejul războaielor napoleoniene, mai întâi la o mişcare dela Vest către Est, urmată de o alta de sens contrar, dela Est spre Vest. Justificări de ordin politic, ideologic au fost de ambele părţi din belşug.

România şi spaţiul nostru naţional s'au aflat de fiecare dată în calea acestor valuri, fiind trasă de *"curent"* în ambele sensuri, fără putinţă de împotrivire. În urma acestui vast scenariu, ţara a fost ciuntită teritorial şi ocupată de inamicul-aliat. Aşa a rămas până azi...

În acest ultim deceniu, ca urmare a destrămării Uniunii Sovietice şi pe fondul slăbirii relative a puterii şi influenţei Rusiei - cu care nu mai suntem vecini pe uscat - Românii au întrevăzut în ceaţa acestor vremuri vaga posibilitate de a-şi ataşa ţara la o alianţă politică militară stabilă - NATO - care să-i confere pe termen lung stabilitatea, condiţie indispensabilă pentru speranţele de propăşire, libertate şi progres. A trebuit însă să învăţăm că Alianţa Nord-Atlantică se propagă spre Est în valuri, un prim flux tocmai încheindu-se cu momentul Madrid. Dar acest prim val s'a oprit chiar în pragul prispei noastre, fără a putea spera sau dispera, în sensul că nimeni nu ne-a spus cu certitudine când şi dacă va mai fi un al doilea val sau dacă cu prilejul unui eventual al doilea val România va fi acceptată. Ceea ce ştim cu siguranţă este că nu ştim nimic!

În situaţia aceasta sugerăm tuturor celor de bună credinţă din România şi mai ales celor cu răspunderi să tragă cât mai atent cu ochiul la ce se întâmplă acum în Rusia, de unde ne-a venit mereu furtuna.

Bine, veţi spune, şi ce vom putea face noi dacă chiar cu mai multe luni înainte vom fi avertizaţi tocmai de către duşmanul de zeci de ori mai puternic vedeţi că pe data de... portriva voastră? Cine ne va sări în ajutor, atâta vreme cât Alianţa Atlantică ne-a plasat în afara ei? Poate... Macedonia, cu care am dus recent tratative militare... Greu de răspuns.

Să nu fim totuşi ipocriţi. Ne informăm despre frământările din Rusia cu speranţa că această ţară rapace va fi mereu confruntată cu propriile sale probleme şi că nu va mai avea timp să-şi ascută unghiile: cu nădejdea că poporul rus va fi devenit destul de înţelept să nu mai aducă la putere monştri ca Stalin, că testamentul lui Petru cel Mare şi mesianismul pan-slavismului s'au stins în sângele vărsat de Ruşii înşişi în atâtea războaie de cucerire.

Într'adevăr, dacă Rusia s'ar umfla din nou şi s'ar revărsa din propria ei albie, ce garanţii de securitate ar mai avea România? În absenţa unei forţe de preîntâmpinare echivalente, pacea ţărilor din Est, plasate în afara NATO rămâne extrem de vulnerabilă şi fragilă.

Şi apoi să nu uităm, există chiar în România destule forţe care dacă tac şi înghit în sec nu aşteaptă decât un semnal spre a trece de partea vechilor lor tovarăşi. Lucrurile erau cât pe-aci să se întâmple la începutul acestui deceniu, când puciul comunist, îndreptat împotriva lui Gorbaciov şi a direcţiei democratice, a fost, din fericire înăbuşit de Elţîn. Dar cine poate garanta că o nouă încercare n'ar izbuti?

Instabilitatea politică din Rusia este asemenea unei bombe nucleare cu focosul amorsat, gata de lansare spre ţintă. Şi să nu neglijăm factorul surpriză: situaţiile de acest gen se pot produce de azi pe mâine... În ce ne priveşte, nu ne rămâne decât să sperăm... contrariul.

SA DĂM VIAŢĂ MIRACOLULUI ROMÂNESC

Florin Oprea SĂLCEANU

Maleficul conducător al mineriadelor a fost arestat. Pentru faptele petrecute în 1990, 1991. Dar Justiţia uită, este ciudată această uitare(!), că nu acesta a fost principalul vinovat. A fost doar *"bumerangul"* pentru a întârzia intrarea în drepturi a Democraţiei în România. A fost în măsură să răstoarne de pe poziţii legale Democraţia. Şi principalul vinovat - Iliescu - este încă liber şi face politică. Se ascunde sub umbrela protectoare că a fost preşedintele României. A fost, dar trebue să plătească pentru incitarea la violenţă, pentru reactivarea foştilor securişti care azi au devenit sereişti.

Pe lângă acest *"ianus bifrons"* comunist, care a susţinut cu obrăznicia arhicunoscută că minerii nu au distrus, nu au folosit cele mai barbare acte de violenţă, că *"au venit la Bucureşti să sădească flori în faţa Teatrului Naţional"*, trebue să mai fie arestaţi şi pedepsiţi la ani grei şi alţi criminali, azi mari oameni de afaceri, bancheri, politicieni, diplomaţi. Atâta vreme cât aceştia sunt liberi nu va fi linişte pentru naţiunea română, atât de des, în vremuirea istorică, zguduită de fariseismul apatrizilor.

Structurile Statului de drept (este un slogan atât de des repetat) nu sunt cu adevărat libere, nici democratice, aşa cum prea des se lasă a se înţelege. Statul de drept este o *"oglindă falsă"*, pe care o *"manevrează"*, după voia şi bunul plac cei care savurează în alcovuri puterea: forţele oculte ale fostei Securităţi, din preajma Preşedintelui, a Parlamentului.

Dacă Democraţia a devenit un concept des folosit de către aceia care gustă *"mierea puterii"*, nu înseamnă că aceasta este de fapt un temei obiectiv, aşa cum este în civilizaţia Europei. Naţiunea română se află departe de Democraţie. Forţele politice, aflate la putere, repetă până la hipnotism-isterizat şi isterizant sloganul *"Statul de drept"* şi conceptul de Democraţie. Cauza este clară: naţiunea română, în mare parte, este complet disipată de comunism şi este în derivă. Majoritatea Românilor a suportat spălarea conştiinţei cu ideologia comunismului, cu dimensiunea unui gulaş împănat cu *"umanismul celei mai perfecte societăţi din istoria omenirii"*. Puţini Români, care au trăit în plină Democraţie, mai păstrează credinţa în adevăratele valori ale Democraţiei, dar numărul lor este prea puţin pentru a da *"energia"* milioanelor de indivizi bolnavi de sindromul comunismului.

Nostalgia, care bântuie în conştiinţa a milioane de indivizi, mulţi dintre ei fiind în vâltorile adolescenţei, alţii abia au depăşit-o, face ravagii. Starea existenţială a acestor generaţii este o permanentă debusolare, înstrăinare. Nu au capacitatea orientării şi nici a întegrării în starea unei lumi în schimbare. Crescuţi în tiparele unei ideologii, care a creat falsa credinţă că nu trebue să gândească la ziua de mâine, că societatea în care trăiesc este capabilă să le creeze o viaţă fără griji, cu totul de-a gata, au devenit epave vii, eşuate pe malul unei lumi în schimbare, cuprinsă de tumultul tot mai ritmic şi vibrator al luminii divine, libertăţii şi gândirii neajustate, viabile, care se primeneşte, chiar dacă uneori foarte violent, înălţându-se prometeic spre un orizont viabil: mileniul trei.

Degringolada existenţială continuă. S'a dovedit, îndeajuns (forţa spirituală a acestor generaţii), prin organizarea învăţământului şi prin noile forme de susţinere a capacităţii a mii de tineri, cât de adânc este înrădăcinat sindromul educaţiei pe care a promovat-o cu insistenţă diabolică ideologia comunisto-fascistă. Revolta a sute de mii de părinţi, şi ei abrutizaţi de ideea că educaţia şcolară se sprijină mai mult pe *"pile de partid"*, nu a dat nici un rezultat, deşi s'a crezut că Ministerul Învăţământului va da înapoi. Nu a fost să fie. Faptul a fost împlinit.

Iată un alt motiv pentru care sute de mii de oameni s'au opus progrsului. O altfel de mineriadă. Nu înţeleg progresul. Ei au nevoie de muncă abrutizată, dar sigură pentru a avea asigurată pâinea supravieţuirii, perpetuării. Atât! Restul nu mai contează. Nu au nevoie de libertatea gândirii, nu de tehnică robotizată. Această opunere dovedeşte că îi este frică de libertatea de a gândi. Omul este făcut să gândească, să găsească soluţii pentru ca rostul lui să fie în totalitate homo sapiens sapiens.

Maleficul conducător al mineriadelor, pentru mulţi, a fost pionul întoarcerii la comunism, sau la o formă a acestuia, pentrucă ei cred încă, brutalizaţi de ideea comunismului, că *"tot mai bine este în comunism, având un loc de muncă sigură"*, fără nevoia că trebue să gândească. Aceeaşi inconştienţă există şi în generaţiile de tineri ce au fost mutilate de *"educatorii comunişti"*. Frica de gândire, de creaţie liberă a gândirii, bântuie sufletele mutilate a mii de Români. Aceasta este sinonimă cu sărăcia şi moartea. Şi continuă să facă victime, dezastre naţionale.

Efectul prezenţei oculte a Securităţii nu a încetat. Milioane de Români au fost transformaţi în *"unelte vorbitoare"*, nu cunosc avantajele Democraţiei. De această situaţie profită majoritatea parlamentarilor. Ridică pretenţii şi îşi apără privilegiile. Ei consideră că existenţa lor în structurile Statului de drept este perpetuă, că pot să amâne până la extrem statornicirea Statului de drept, a legilor. Sunt conştienţi că un astfel de Stat, bolnav, poate dura până când ei îşi vor atinge toate scopurile de *"castă politică"*, pentru a crea un imperiu financiar aservit lor, scopurilor lor ezoterice, mafiote.

"Casta politică" uită că nimic nu poate fi etern, nici dacă ar crea cea mai dură dictatură. Timpul nu mai are răbdare şi nici naţiunea română. Politicienii actuali, foşti *"activişti ai Securităţii, ai partidului comunist"* trebue să renunţe la jocul de domino al politicii de tras *"mâţa rusofilă"* de coadă.

Naţiunea română trebue să intre în forţă, prin relansarea economică, să fie mijlocită libera circulaţie a capitalurilor, a celei mai performante industrii. Nu mai există vreme pentru fariseism politic, sindrofii ideologice, logoreice, constrângeri fiscale, tamtamuri cu *"relaţii de prietenie şi afaceri, contacte diplomatice de orice fel şi fără rost"*. Deschiderea tuturor uşilor pentru schimbarea la faţă a naţiunii române, pentru naşterea miracolului românesc, este o necesitate universală. Milioane de Români, din ţară, atinşi de apa vie a Miracolului Românesc, se vor debarasa de tipologia anacronică a barbariei comuniste şi iluminarea îi va descătuşa, trăind adevăratul ev al gândirii şi libertăţii, prosperităţii, nu unidimensionale ci multiuniversale.

CE FAC FOŞTII PRIM SECRETARI AI PCR?

Aurel BĂDĂIAN

Ce credeţi că fac foştii prim-secretari ai răposatului Partid Comunist Român? Bine, merçi, sunt cei mai prosperi oameni de afaceri ai momentului. Aceasta este concluzia unui documentar realizat de cotidianul *"Evenimentul Zilei"*. Miră oare această constatare la aproape 10 ani dela Revoluţie? Bineînţeles că nu. Profitorii aşa-zisei revoluţii din Decembrie 1989 sunt numai securiştii şi foştii secretari de partid sau cu alte îndeletniciri prin partidul cel roşu implementat în România de către alde Bârlădeanu, Brucan sau Ilici Iliescu.

Practic, fosta nomenclatură comunistă s'a transformat într'o nomenclatură fesenisto-securistă-liberală. Coloratura mai că nici nu contează, deoarece rădăcinile vin din odiosul partid care ne-a chinuit timp de 50 de ani şi care astăzi, iată, îşi face de cap în aşazisa societate românească democratică. Atunci nu mai trebue să ne mire că sub conducerea Ministrului de Interne ţărănist Constantin Dudu Ionescu, preşedintele Consiliului de Administraţie al Clubului Dinamo a fost numit un anume Badea, ginere al unui fost înalt demnitar comunist. Iar în Ministerul de Externe al filosofului Pleşu, şef la Direcţiei NATO nu este nimeni decât fiul fostului şef al USLA, Ardeleanu. De fapt, întregul Minister de Externe este plin la nivelul eşalonului de şefi de direcţii de către odrasle ale foştilor înalţi demnitari comunişti.

Schimbarea - dacă a fost vreuna în Noembrie 1996 - a fost numai că activiştii s'au schimbat cu alţi activişti. Rotirea cadrelor în stilul arhicunoscut al împuşcatului. Astfel, până şi la Palatul Cotroceni, în plin *staff*-ul Preşedintelui Constantinescu, şefa de cabinet a consilierului prezidenţial pe probleme de securitate şi apărare, Dorin Marian, nu este nimeni alta decât persoana de încredere a generalului Vasile Ionel, cunoscut ca agent GRU. Să ne mai mirăm cumva? Nu cred că mai avem de ce. România secolului 21 va fi se pare cea a activiştilor comunişti ajunşi mari oameni de afaceri. Iar CDR, cu toate sloganurile zis morale de dinainte de 1996, nu este decât prizoniera Oligarhiei Roşii.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

EXPLICAŢIA LOCULUI VIRAN

Radu DUNĂREANU

Este citată exclamaţia de disperare şi neputinţă a regretatului Petre Ţuţea după ce a văzut rezultatul alegerilor din Mai 1990, când populaţia Ţării, în majoritate, tembelizată de antieducaţia comunistă, a votat pentru neocomunism... *România e un loc viran*, a zis Ţuţea.

Vizitând Ţara după mulţi ani de Exil, cu ocazia Romfest-ului, am apucat să citesc câteva cărţi interesante, căutând să înţeleg cum generaţiile de azi încearcă să explice decăderea morală şi socială a acestui popor, care a făcut ca România, ideologic vorbind, să devină un loc viran.

Nu voi cita cărţile citite, căutând să evit polemici inutile, ci mă voi referi numai la ideile exprimate. Intelectualii care au fost anticomunişti, sau chiar mai mult, au militat activ contra comunismului, au plătit atitudinea lor cu viaţa sau cu ani chinuitori de lungi prin închisori şi lagăre. Ieşind afară în 1964, unii au fost înşelaţi cumplit în spoiala de naţionalism, crezând că, în sfârşit, s'a schimbat ceva. Şi au scris voluntar, la început. Mulţi din ei, când s'au trezit la realitatea deşănţată a bordelului ideologic cu firma naţionalistă, s'au exilat la prima ocazie. (Exemple pozitive ca dramaturgul Ilie Păunescu sau Ion Omescu, dar şi alţii. Paul Goma a devenit disident de amploare, dar nu pentrucă s'a opus comunismului ca atare, ci pentrucă s'a opus clicii ceauşiste, el fiind unul din cei care, după închisoare, s'a alăturat imediat ficţiunii naţionaliste a clanului ceauşist).

Tragedia naţională şi-ar avea originea şi în atitudinea intelectualilor cu influenţă, înainte şi după ocupaţia comunistă. Înainte de războiaveam intelectualii *de stânga*, că era o modă şi cochetau cu ideile *înaintate* ale stângii. Unii au fost numai ispitiţi de idei, ca Petrescu Camil, alţii au fost simpli trădători ca Titulescu sau Sadoveanu, iar a treia categorie a fost aceea a oportuniştilor fără scrupule, care au trădat interesele naţionale la prima ocazie şi ca atare au devenit fripturiştii ocupaţiei comuniste cum au fost Călinescu, Stancu şi, ceva mai tardiv, Arghezi.

Alţii au ajuns în vârful piramidei comuniste dintr'un accident al istoriei şi au preferat să rămână acolo, beneficiind oportunistic de avantajele oferite, cum a fost cazul lui Mihnea Gheorghiu, arestat pentru spionaj în favoarea Franţei şi eliberat, norocul lui, la venirea ocupantului comunist.

A mai existat şi o atitudine lunatecă, bazată pe necunoaşterea ideologică a comunismului, cum că acesta ar fi pe undeva bun, dar anumite elemente patologice l-au făcut aberant şi criminal. Aşa se face ca o intelectuală de mare fineţe, Alice Voinescu, scria în jurnalul ei, pe 29 Noembrie 1947, văzând ce se întâmplă în ţară la trei ani dela venirea invaziei sovietice: *...nu mai comandă decât Evreii, direcţi agenţi ai Moscovei...* ea care nu era o antisemită sau o simpatizantă a dreptei. Apoi şi mai trezită la realitate, notează un an mai târziu, pe 5 Noembrie 1948: *...aproape că mi-e milă de adevăraţii comunişti, care trebue să fie bolnavi de scârbă...* Atitudinea aceasta Caraion o exprimă şi mai ciudat, peste aproape patru decenii zicând: *...bietul Troţki rămăsese un dulce copil, cu revoluţia lui permanentă cu tot, pe lângă arsenalul de instrumente ale zdrobirii ce a urmat...* amestecând în context pe martirii închisorilor româneşti cu un criminal vinovat de genocid.

Însă de necontestat este faptul că, vorbind despre aceste grupuri de stânga, de toate nuanţele, se poate constata că toate au avut o atitudine constantă, comună, aceea de a fi *împotriva* intelectualilor legionari şi nu *pentru* ce reprezenta creator mişcarea de dreapta: renaşterea morală şi socială a României.

Chiar şi acum, scriitori bine echipaţi mintal emit sentinţe care reflectă confuzia de decenii a intelectualului ce se crede democrat numai în cazul în care denigrează tot ce este de dreapta, în cazul Românilor, tot ce a fost legat de Mişcarea Legionară. Aşa că citim despre o noţiune aberantă, inventată ad-hoc şi numită naţional-comunism ca fiind *...reinterpretarea sentimentului naţional, în care elemente ale ideologiei egalităţii prin ură de clasă au fuzionat cu elemente ale naţionalismului legionar...* Acelaşi rafinat scriitor, observând ca şi Cioran caracterul contemplativ al Românilor, care întotdeauna în istorie au aşteptat ceva să apară la orizont, ca să ne salveze naţiunea, Americanii sau vreun conducător providenţial, tipic pentru turma care aşteaptă să fie mântuită, omite faptul peremptoriu că, singurii care nu au aşteptat cu mâinile încrucişate ca istoria să le ofere ceva, ci au căutat să facă istorie, au fost membrii generaţiei naţionaliste. Aşa că nu mă mir că neînţelegerea istoriei în perspectiva *locului viran* atinge culmi ridicole la compilatori de cărţi de istorie unde se emit aberaţii ce frizează inconştienţa ca *...regimul fundamentalist al lui Ceauşescu nu îşi găseşte izvoare în tradiţia politică a vechilor elite politice, ci în cultul conducătorului practicat de Legiune...*

Deci ca să explicam criminalitatea unei ocupaţii străine, dăm vina tot pe victime!

În căutarea explicaţiei tragediei noastre naţionale sunt uneori citate păreri destul de aspre, poate chiar reale, dacă vrem să ne asumăm şi noi complexul de vinovăţie în care acum excelează Germania postnazistă. Gheorghe Şincai acum 190 de ani a zis că *... Românii ... numai pe cei mişei îi înalţă, pre aceia îi ridică din gunoi, iară pe cei vrednici îi urgisesc, îi strică unde pot...*

Caracterul contemplativ, pasiv până la nesimţire, al poporului nostru este semnalizat şi de Rădulescu Motru *...în noi trăieşte sufletul strămoşilor păstori şi agricultori primitivi, suflet care se agită câteva luni pe an şi hibernează în tot restul timpului...*

Se pare că la noi hibernarea durează de mai bine de jumătate de secol...

Vorbindu-se despre destinul nostru, un destin divizat clar în două ipostaze distincte, spectator sau victimă, este citat Ernest Bernea care a scris: *...în România nu există decât două ipostaze ale existenţei umane: lichea sau câine bătut...* Asta este în aceeaşi linie cu o altă descriere a caracterului poporului nostru născut *...dacă nu din adularea ucigaşului, atunci din sărutul dat călăului...*

Dezgustul faţă de decăderea morală a naţiunii noastre este exprimat poate cel mai dur de către un descendent de os domnesc bizantin, care a opinat că limba română ar trebui păstrată ca să fie folosită *...numai pentru înjurături.*

Încerc de mulţi ani să înţeleg însă care a fost sau este atitudinea intelectualului vis-a-vis de ocupaţia străină, comunistă. Şi nu mă refer la trădători, câţiva menţionaţi mai sus. Ci mă refer la aceia care ar avea puterea să gândească la o soluţie viabilă de regenerare morală.

Cu amărăciune constat că intelectualul nostru a căutat să supravieţuiască terorii înconjurându-se de cărţi, de multe ori inutile, scriind liniştit cărţi, tot de multe ori inutile. Asta a dus, aşa cum bine spune cineva la faptul că *noi nu vorbim despre noi, alţii ne descriu în istorie*, adică *ignoranţa înlocuită de mit.*

A existat şi încă există o tendinţă de a explica tarele noastre morale prin prisma creştinismului. După toamna tragică maghiară din 1956, când intelectualii maturi, care nu erau în închisori, au stat mai departe în cocon cu hârtie, Alice Voinescu a descris excelent această atitudine: *...dar şi noi am suferit cumplit - însă ca robii, nu îndrăznim. Poate aşa se cuvine - aşa ne e chemarea creştinească; să suferim, să răbdăm, să fim consideraţi slabi şi laşi - când, poate, spiritual suntem cei tari. Martirii nu se răzvrătesc. Acţiunea noastră e durerea şi răbdarea...* Poate pe această bază majoritatea au colaborat, făcând abstracţie de un fapt extrem de evident că există *o linie extrem de subţire*, aproape nevăzută, *între colaboraţionism şi trădare.*

Chiar şi acei intelectuali de mare rafinament şi de o imensă cantitate de informaţie culturală, au trăit într'o nebuloasă a inconştienţei istorice. Citesc cu uluire confesiuni, sunt sigur că, sincere: *...eu îmi închipuiam închisoarea ca pe o internare într'un refugiu dur, de unde puteam să-mi continui şueta şi conversaţia în acelaşi grup...* (de altfel pe autor l-am întâlnit, foarte puţin, în lagărul dela Salcia, cred că la finele lui 1960, într'un grup intelectual nobil şi rafinat, Salcia fiind ultimul loc unde puteai să faci şueta. Noroc că a supravieţuit).

Acelaşi, după eliberarea din închisoare, şuetează ca un adevărat intelectual român, adăpostit în spatele cărţilor: *...crezusem - după ce citisem prin cărţi - că a avea anchetatori înseamnă a discuta cu ei chestiuni de ideologie, de filosofie. Măcar să văd un chip interesant. Am avut de-a face cu un anchetator de o criminalitate totală. Nu ştia nici un nume, nici un autor român, nici străin. Era complet tâmpit, care te găsea vinovat cu orice mijloace...*

Această ignoranţă intelectualizantă nu-şi are explicaţie, ştiind că personajul făcea parte din elita socială a ţării, elita ce împânzise lagărele socialismului şi este foarte improbabil că nu ştia, cât de cât, ce se petrece în spatele gratiilor. De altfel, dintr'un fel de frondă intelectuală inversată, a declarat că a colaborat cu Securitatea, ani de zile, ca un fel de rafinament negustat încă şi necitit prin cărţi alese.

Vorbind despre colaborarea intelectualilor ea a fost de două feluri: una impusă după ani de torturi prin celule sordide, cum a fost apariţia la fituica Securităţii, *Glasul Patriei* a lui Gyr sau Crainic, sau pactul lui Noica cu Securitatea ca să poată publica; iar alta care a fost temeinică şi cu influenţă culturală puternică asupra generaţiilor mai tinere, cum a fost cazul lui Şerban Cioculescu, Giurescu, Vianu sau, mai ales, Călinescu.

A mai fost o categorie de cărturari care au colaborat făţiş cu ocupantul comunist, dar pe la colţuri încercau să arate că ar fi un fel de disidenţi. Aceştia, când au fost descoperiţi şi scuturaţi puternic de Securitate, au strigat că au fost persecutaţi. Nimic mai fals. Despre ei aceeaşi Alice Voinescu spune pe bună dreptate: *...când eşti beneficiarul unor privilegii, n'ai dreptul să bârfeşti patronul...*

Despre căutarea explicaţiei *locului viran* al lui Ţuţea, s'ar putea scrie multe volume. Ştiu că mulţi îmi reproşează că, fiind de mulţi ani în Exil, aş fi un *Român de categoria a doua*, cum bine a zis cineva, pentrucă în ţară, *proba patriotismului* o trec numai cei care, colaborând cu ocupantul, au mâncat totuşi salam de soia, pe vremea lui Ceauşescu. Din cauza aceasta există în Ţară o atitudine ostilă faţă de cei din Exil, dar mai ales faţă de cei care, făcând închisoare, au supravieţuit şi apoi au scăpat în Exil.

S'a scris foarte frumos despre marea noastră scădere de caracter care constă în *...uşurinţa de a ponegri pe cei vii şi superficialitatea de a le adora cadavrele...* Din cauza aceasta închisoarea dela Sighet a devenit o caricatură a realei suferinţe, printr'o pastişă de muzeu, iar Aiudul este ignorat. Cei care au suferit, dar nu au murit, sunt priviţi cu suspiciune pentrucă, în mintea pervertită de comunism a populaţiei intelectuale din Ţară *...eroi sunt numai cei care au murit. Cei care au supravieţuit înseamnă că au trişat!* Înţeleg de ce are dreptate cel care a scris că Românii îi urăsc pe cei care au suferit în închisori dar s'au păstrat demni, pentrucă sunt oglinda, reproşul viu al nimiciniciei lor morale, a celor din afară.

După căderea comunismului din Decembrie 1989, poporul nostru şi-ar fi putut spăla păcatele colaboraţionismului şi al trădării dacă ar fi urmat învăţătura sfântului Apostol Pavel către Evrei *...după lege, aproape toate se curăţesc cu sânge şi fără vărsare de sânge nu se dă iertare...*

Însă noi, cu o falsă înţelegere a creştinismului am optat să facem altfel. De aceea pe 6 Mai 1990, când tinerii schiloditi de minerii ada lui Iliescu au manifestat în stradă, poporul nostru român, aparent cu tradiţii creştine, i-a bombardat cu pietre şi cu cartofi.

De aceea e foarte greu de explicat cât de bolnav de dezgust a fost blândul şi ultimul socratian Petre Ţuţea care, tot în 1990, de fapt a exclamat: *...Să faci 13 ani de temniţă pentru un popor de idioţi! România e un loc viran.*

Ne revine nouă, celor ce încă suntem în viaţă, să dovedim, în curând, la viitoarele alegeri, că Ţuţea, pentru prima oară a fost greşit şi România nu e un loc viran.

BOLNAVI DE COMUNISM

Ion OLTEANU

După Decembrie '89 România a căzut pradă lacheilor ceauşismului. Chemat în grabă de comunişti la fostul CC al PCR, Iliescu a acoperit *"vidul de putere"*, întregind trioul puloverelor ruseşti, alături de Roman şi Voican. Călare pe tanc şi *"cu sula în coastă"*, la 12 Ianuarie '90 a strigat din bojoci: *"eu nu voi candida în alegeri"*. Apoi somat de mulţime, a scos PCR-ul în afara legii (ca a doua zi să revină) şi i-a trecut în conservare trei luni pe dinozaurii roşii, inclusiv torţionarii Securităţii. La scurt timp, a declarat FSN-ul partid şi pe el unic candidat la şefia statului, a reactivat şi rebotezat bătrâna Securitate în SRI şi a reuşit să orbească poporul cu... televizorul. A cimentat cât a putut *"frăţia"* cu Sovietele, încheind şi un Tratat ruşinos, apoi a dat frâu liber jafului, corupţiei şi căpătuirii securiştilor care se ocupau de conturile ceauşiste. Timp de şapte ani ingineriile financiare mureşene şi păunesciene au secătuit ţara, au pus economia pe butuci. Au prosperat Văcarii, Văcăroii, Hrebenciucii, Bivolarii şi ceilalţi stâlpi de rezistenţă ai partidului îmbogăţiţilor democraţiei originale. Între timp, Caritasul lui Stoica a deschis calea birului pe prostia, naivitatea şi credulitatea multor Români, rotunjind chimirele demnitarilor roşii din Parlament, Justiţie, Administraţie Publică, Poliţie, Parchet, SRI etc.

Primul bolnav incurabil de comunism postdecembrist, Ion Iliescu, a acţionat în echipă cu Bârlădeanu la Senat, Martian la Cameră, Roman Prim-ministru şi Năstase la Externe, toţi cinci umili... gorbacioviştii cu faţă umană. Nu puteau lipsi ceilalţi adepţi ai secerii şi ciocanului, precum: Ilie Verdeţ, Eugen Barbu, Corneliu Mănescu, Sergiu Celac, Traian Dudaş, Victor Surdu, Atanasie Stăncu-lescu, Mihai Chiţac, după cum era inevitablă reactivarea clovnilor curţii ceauşiste: Adrian de Bârca şi Vadim de Butimanu.

Combinaţiile genetice nefericite sunt puternic reprezentate printre parlamentarii comunişti, răspândiţi în partidele sau alianţele aşa-zise social-democrate, ca şi în cele de factură extremistă, xenofobă, precum tovarăşii: Gheorghe Dumitraşcu, Ioan Neacşu ş.a. Cazuri aparte sunt foştii parlamentari *"creştini-democraţi"* George Pruteanu şi Leonida Lari, cărora le-a lipsit elementarul bun simţ de a opta din start pentru PRM-ul vadimist, fără să-i compromită pe ţărăniştii. După cum frizează absurdul declaraţiile şi acţiunile paranoicului primar al Clujului, Gheorghe Funar, proaspăt secretar general PRM, care a pus tricolorul pe tot ce-a întâlnit în cale.

Alte asemenea regretabile şi condamnabile erori genetice se constată şi printre ruginitele glasuri comuniste ale radioului naţional, menţinute şi după Noembrie '96 în structurile de conducere departamentale, plimbate prin toată lumea bună şi instruite în zadar la cursurile organizate de BBC: Dionisie Şincan, Paul Grigoriu, Viorel Popescu, Vasile Angelescu, Octavian Vintilă ş.a.

Din lunga listă a suferinzilor de comunism nu pot lipsi Cristoii presei boleşevice. Gângăvit, incoerent, cu gura strâmbă, cu deci-ul pe buze şi răutatea pe chip, fostul slab student, dar slugarnic activist UASR-ist, Ion Cristoiu excelează în editoriale antiromâneşti, bazate pe o logică infantilă şi iresponsabilă. Lângă el, *"mereu aproape"*, Marius Tucă, Ralu Filip şi alţi jurnalişti părîţi, care scriu la comanda patronilor exsecuriştii. Atinşi de morbul comunist până'n măduva oaselor sunt şi milionarii lideri ai marilor centrale sindicale: Pavel Todoran, Dumitru Costin, Matei Brătianu, Bogdan Hosu ş.a. precum şi ai RAH Petroşani, aflaţi în detenţie: Miron Cozma, Romeo Beja şi ceilalţi.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui zlar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Scrisori esențiale

EI AU LEGITIMAT SISTEMUL

Teodor BRĂILEANU

Domnule Cătălin Țârlea,

Nu știm prea multe despre domnia voastră, dar că sunteți un om din generația de mijloc se vede ușor și se crede cert că sunteți absolvent al unei facultăți de filologie (și nu inginer electronist ajuns în presă ca C.T. Popescu - *Adevărul* - sau Gabriel Giurgiu - TVR2). Se mai vede că specializarea vă este în istoria și critica literară. În același timp se simte la Dvs. un conformism de tip nou, o teamă de a privi frontal realitatea din lumea literelor, datorită faptului că încă nu v'ați format o opinie tranșantă asupra modului de a investiga fenomenul literar *"trăit"* în perioada comunismului în România.

În noua emisiune de istorie literară dela TVR1 *"Cu cărțile pe față"* - pe care fericit ați inițiat-o - invitatul domniei voastre, criticul literar Dan Zamfirescu, a remarcat limpede că, la trecerea prin tunelul comunist, scriitorii români au avut trei atitudini (ca și poporul, zice dânsul): unii care ***au trecut direct*** de partea noii puteri, chiar prin formare - cazul Titus Popovici și atâția alții -, unii care ***au aderat*** - constrânși de istorie - cazurile G. Călinescu, Sadoveanu, Arghezi etc. - și cei care ***nu au admis*** nici un fel de colaborare, menținându-se deoparte - cazul Blaga și nu numai.

Dar cei care ***au fost împotrivă*** nu intră nici măcar în atenția lucidului și dreptului critic amintit. (Se află aici în același con de umbră - Vasile Voiculescu (mort în pușcăriile comuniste), Radu Gyr, Nichifor Crainic, Sandu Aldea, Vlad Delamarina și atâția alții până la cei care au reușit să iasă din țară - pe care nu-i mai numim, că sunt atâția! - despre care țara încă nu a aflat ce trebuia despre ei, pentrucă domniile voastre, cei din presa literară și dela posturile de televiziune, încă nu spuneți nimic, socotindu-i probabil, ca pe generalul Pacepa - trădători.

Trădători ai cui și ce au trădat?

Răspunsul la această întrebare ne aduce limpezirea.

Domnule Țârlea, observați că în țară sunt astăzi două curente diametral opuse privind trecutul nostru imediat - (ce s'a relevat emblematic la cei doi ascultători care v'au sunat): unul care legitimează cuceririle clasei muncitoare, ca *"muncă a întregului popor"* (unde intră și opera lui Titus Popovici, cu precădere scenariile de film, după cum a susținut întrebătorul de netă formație marxistă) și celălalt care socotește tot ce s'a făcut în comunism un blestem asupra neamului nostru peste care cere să se pună eticheta cu inscripția *"nociv"*... Care este adevărul absolut?

Chiar dacă unii socotesc piramidele *"niște inutilități de piatră ridicate în pustiu"*, ele rămân mărturii ale unui fel de viață și-ale unui mod de gândire, ca atâtea și atâtea construcții ale socialismului. Că piramidele au fost cu adevărat nocive, ne arată pieirea subită a egiptologilor care s'au încumetat să le disece, fără a-și lua măsuri de protecție. Așa ca sutele de mine deschise la noi aiurea și atâtea combinate siderurgice, uzine metalurgice, atâtea ferme de stat, miile de ceapeuri păguboase și sutele de combinate ale păsărilor și ale animalelor de sacrificat, ce se desfac azi enorm de greu, cu o desprindere dramatică din cleștele în care au fost prinși milioane de oameni.

Cine nu este în stare să vadă limpede această realitate din România de azi, nu va putea să-și răspundă întrebării supreme: ***cine a slujit poporul și cine l-a trădat?***

Hitler în *"Meine Kampf"* susține - cu har literar chiar - că el n'a făcut altceva decât să-și slujească poporul. Rezultatul? O Germanie făcută praf și peste 20 de milioane de Germani duși dincolo de viață. Dar scrierile lui Lenin? Mai ales *"Materialism și empiriocriticism"*! Ori *"Capitalul"* lui Marx și eseurile lui Engels despre literatură și artă! Lucrări - în sine - de o deosebită valoare formală. Dar fondul?!?

Ce ne spune Titus Popovici în cele două romane *"celebre"* în vreme - despre care în emisiune nu s'a scos nici un cuvânt? Prin *"Străinul"* autorul crează - din pură imaginație - tipul comunistului care avea să vină, tânărul cu vederi socialiste, care s'a simțit străin în capitalism fiindcă, în realitate, la noi, pe atunci comuniștii au fost cazuri pur singulare... Dar în *"Setea"*?... Mitru Moț - ca și Mitrea Cocor (și Miron Mitrea de azi) - om cu puțină știință de carte și deci cu foarte puține cunoștințe asupra neamului său și a jocurilor politice, foarte ușor de manevrat de ideologia venită dela Răsărit, prin cele două divizii de Români vânduți diavolului. Primii doi au pornit comunismul la noi, la sate - sistem care a reușit în România mai bine ca în nici o țară - iar ultimul se *"luptă"* - din suficiența lui - să-l mai continue (și chiar să-l refacă), măcar până se stinge și Ion Iliescu, ultimul din marii artizani ai construcției comunismului ideologic la noi, (prin faimoasa teză personală a *"educației ateiste a tinerei generații"*) personaj nefast, de-o vârstă - și coleg de partid - cu Titus Popovici dar și cu semnatarul acestor rânduri, rămas - datorită excluderii din partid - unul din marii anonimi din România.

Romanele lui Titus Popovici, ca și scenariile de film, sunt niște lucrări literare bine scrise, unele chiar remarcabile. Dar punctul de vedere al autorului asupra subiectului abordat este cel al realismului socialist care cere literaturii și artei să oglindească realitatea în devenire, adică acea care ***trebue să fie*** și nu cea care există. Întreaga operă a lui Titus Popovici este produs al realismului socialist. Chiar și subiectele istorice poartă această amprentă. Și acest adevăr trebue arătat. Mircea Eliade, Gabriel Țepelea sau Radu Gyr altfel au descris existența comunismului la noi - ca pe o enormă tragedie. Pe câtă vreme în *"Mitrea Cocor"*, *"Păuna mică"* și *"Lumina vine dela Răsărit"*, Sadoveanu ne prezintă venirea comunismului ca pe o izbăvire, Marin Preda în *"Desfășurarea"* prezintă tragedia națională a pierderii pământului de către țărani ca pe un moment de bucurie colectivă, a desfășurării de bună voie a dării pământului, să scape de el ca de un blestem. Această nuvelă a făcut școală, după modelul ei am început să scriem despre colectivizare dar ne ieșea altceva, niște tragedii din a căror cauză ne-au murit părinții, frații, rudele și vecinii de inimă rea, sau nu și-au mai găsit rostul pe lume.

Este momentul să spunem deschis eă acești autori - datorită viziunii realismului socialist - au prezentat fals realitatea, chiar dacă Marin Preda, către sfârșitul vieții, și-a dat seama că țărănimea fusese deja distrusă de sistem.

Trebue să recunoaștem că Titus Popovici - și cei din curentul său literar - prin opera lor *AU LEGITIMAT SISTEMUL SOCIALIST*, făcându-l umanist, posibil, viabil și de viitor pentru întreaga omenire. Aici este caracterul nociv al operei lor. Cine uită așa ceva este mai mult decât de rea credință; este chiar un partizan al timpului pierdut.

Domnule Țârlea, aveți în redacție câteva fete tinere, cu har în a comenta fenomenul literar, dar tuturor vă lipsește curajul de a trece pragul piramidei socialiste. Chemați alături - cum ați făcut cu Dl. Neculai Constantin Munteanu - oameni din a patra categorie, a celor care s'au opus pe față comunismului și-o să vedeți ce ușor veți ajunge la modul limpede de a vedea viața noastră din ultimii 50 de ani și cum a fost ea oglindită în literatură.

Să nu ne fie frică să recunoaștem că încă nu avem publicate operele literare care să cuprindă dramele personale și tragedia națională a unui neam aproape distrus în structura lui intimă de o gândire străină nouă și o economie nefirească ce a făcut dintr'o țară cu mari posibilități naturale una în care se vorbește obsedant de sărăcie și de depășirea pragului de subzistență, iar cultura și morala sunt la pământ.

De aceea mi se pare absolut necesar să se concentreze atenția asupra celor interzișii în comunism, să se pună aceeași pasiune de a-i *"descoperi"* și *"valorifica"*, așa cum se cheltuiește timp și bani, pentru a-i reabilita pe cei pe care istoria nu-i mai poate modifica din felul în care au trăit și au gândit în mod real, ce au făcut bine și mai ales rău pentru țară. Numai așa ne putem limpezi neamul și reveni la ceea ce am fost de mii de ani.

DE CE ?

Aurel S.MARINESCU

Legionarii refugiați în Germania întâi au fost internați în lagărele de tristă memorie Dachau, Büchenwald, Orawenburg; după un timp Gestapoul i-a strâns pe toți din Berlin, München, pe cei veniți cu pașapoarte în Germania cu diferite treburi și cu toții, circa 500 au fost depuși la Büchenwald, împreună cu soțiile lor. Ei au stat în acel lagăr între 1942 - 1944. Au muncit forțat în diferite ateliere și în cariere de piatră; erau tunși cu cărare prin mijlocul capului, purtau costume vărgate de închisoare cu numere mari imprimate pe haine și supuși unui regim de umilințe ce duceau lent la un proces de desumanizare. Barăcile în care locuiau (3) și alte două în care lucrau, erau înconjurate de 3 rânduri de sârmă ghimpată, rândul din mijloc avea curent electric de înaltă tensiune; din loc în loc, turele cu sentinele dotate cu mitraliere și cu un reflector puternic, iar în jurul lagărului erau patrule SS cu câini polițiști. Deci legionarii, refugiați politici, au fost internați în lagărele dela Dachau și Büchenwald (*Mișcarea legionară și Germania lui Hitler*, de Eugen Teodorescu, Editura Majadahonda, 1996 București).

După 23 August 1944, din declarațiile unor foști studenți la universitățile germane - ca Dr. Angelescu, care au fost internat în lagărul de concentrare Krummhübel de lângă Breslau, din Septembrie 1944 până la sfârșitul războiului în Mai 1945, ori dr. Issărescu din Providence, R.I., aflat în acea perioadă la studii medicale la universitatea germană din Praga, de asemenea a fost internat în acel lagăr unde se aflau închiși toți diplomații dela legațiile și consulatele românești aflate în țările ocupate de Germani, împreună cu alți cetățeni români. Acolo, în lagărul Krummhübel erau circa 300 de deținuți într'un regim foarte dur cu mâncare proastă.

În sprijinul declarațiilor de mai sus făcute de dr. Ștefan Issărescu, este declarația unui plutonier de administrație în rezervă, *Ujică Arcadie, născut la 1 Octombrie 1914, în comuna Ciocănești, jud. Câmpulung, Bucovina, de religie ortodox, Român, fiul lui Ilarion și al Domnicăi, carte știe, căsătorit și locuind în comuna Vulcan, jud. Brașov:*

"La data de 21 Aprilie 1942, am fost numit secretar la biroul atașatului militar român din Berlin, desemnat în această funcțiune de Marele Stat Major din București. În Berlin am stat în susmențiunata misiune până la 23 August 1944, când România a rupt relațiile cu Germania, iar dela acea dată, mi s'a stabilit domiciliu forțat tot în orașul Berlin, până la 5 Octombrie 1944. La data de 6 Octombrie 1944, am fost internat în lagărul de concentrare din Krummhübel lângă Breslau. Când trupele rusești s'au apropiat de localitatea Breslau, am fost evacuat în lagărul Maria Pfar (Salzburg), zona engleză." Numitul a fost numit secretar al atașatului militar din Berlin de către Marele Stat Major, cu decizia ministerială nr.7 din 1942.

Numitul ofițer, la 5 Iunie 1945, a fost transportat de către trupele engleze în Italia, în lagărul din orașul Bologna. A stat acolo două săptămâni și, în urma intervenției făcute de ministrul român la Vatican pe lângă Comisia de control aliată din București, a fost pus în libertate și transportat în țară. Declară mai departe Ujică Arcadie: *"În lagărul Krummhübel, au fost internați toți funcționarii dela Legație, consulate și diferite misiuni românești în Germania, fiind acolo circa 300 de persoane, numai Români... Tratamentul era foarte dur și mâncarea foarte slabă, din care cauză au fost foarte mulți bolnavi. Lagărele erau conduse de Români sub supravegherea Gestapoului. În lagăre erau: col. Eugen Tilichi, lt. col. Gh. Darian, Dima Iliescu, Ioan Constantinescu și lt. col. Nicolae Balotescu...*

Nu s'a făcut nici un fel de propagandă întrucât erau ținuți sub supraveghere, nepermițându-se nimănui de a lua contact cu ei."

După ce numește câțiva pe care i-a cunoscut în lagăr în frunte cu generalul Ion Gheorghe, fostul ministru al României la Berlin, susnumitul declară că nu poate da informații politice și economice din Germania, deoarece a stat numai în lagăre. Interogatoriul la care a fost supus Arcadie Ujică, după ce s'a reîntors în țară a fost reconstituit de șeful postului de jandarmi din Vulcan, plutonierul major C. Dorneanu la 15 Decembrie 1947 *(arhiva SRI fond "D" dosar 9174, fila 306-307).*

Iată dar că au fost destui Români care au cunoscut lagărele germane mai puțin sau mai mult faimoase ca Dachau, Büchenwald, mă întreb azi, au cerut ei oare despăgubiri dela statul german?

De ce Românii au ținut întotdeauna durerile în tăcere și nu și-au comercializat suferințele, cum este azi la modă?

Sunt numeroase alte exemple care demonstrează acest defect al Românilor care, după ce au suferit prigoniri, persecuții, deportări, nu vorbesc, nu cer reparații morale și mai ales financiare victimele sau urmașii urmașilor lor.

Ce s'a întâmplat în Transilvania în timpul ocupației maghiare 1940-44 sunt atrocități demne de întunecatul ev mediu, nu de secolul 20. La Ip și Trăsnea au fost chinuiți și omoriți oameni numai pentru vina de a fi fost Români. A cerut cineva, despăgubiri statului maghiar, sau măcar a făcut cunoscut pe plan internațional statul român, atrocitățile petrecute în acea perioadă?

Dăm mai jos un alt exemplu de atrocitățile suferite de Români: un document al Inspectoratului General de Jandarmi către MAI: *"Am onoarea a vă raporta, organele Jandarmeriei au reușit să descopere asasinatul din Comuna Prundul Bârgăului, județul Năsăud, săvârșit în ziua de 10 Octombrie 1944, de către autoritățile maghiare contra populației românești, în*

Continuare în pag. 9

"ARGHEZIANĂ"

Cu ajutorul D-nei Paraschiva maestrul Tudor Arghezi ne-a fericit nația cu două progenituri: Mitzura și Barutzu.

Mitzura Arghezi a cochetat cu actoria. A fost la fel de talentată ca Lica Gheorghiu-Dej. *"Tare'n tată"*. A jucat (pe scenă și'n filme) roluri de mâna a treia. Ca o actriță de mâna a șaptea. De-a lungul vremii, pretextând că grijește și cinstește memoria distinsului poet, s'a dedat la un soi de bișniță cu mai multe îndoielnice versuri inedite ale tatălui și a organizat (mai organizează încă) șuse la Mărțișor, acompaniată de foști aparținători ai poliției politico-culturale, ca Paul Anghel, Mihai Ungheanu, Ion Dodu Bălan, Nicolae Dragoș, Nicolae Dan Fruntelată.

Din 1990, Mitzura Arghezi se gudură pe lângă lătrătorul copronaționalist Corneliu Vadim Tudor și e membră nu oarecare a strânsurii numite *Partidul România Mare.*

Barutzu Arghezi și-a încercat pixul în literatură - ceva poezioare, ceva prozuță - dar n'a ieșit cine știe ce. S'a propășit, în cele din urmă, în Țara Cantoanelor. Îi mai întâlnești uneori signătura prin publicațiile editate de acel parvenit semidoct și tracoman, individ ce răspunde la numele de Iosif Constantin Drăgan. Barutzu Arghezi își dă cu părerea despre limbă, despre literatură, despre politică și românitudine. Din articolele sale se răspândește o duhoare șovină, xenofobă. O duhoare de obiele funărești.

Dacă există asemănări între poetul Tudor Arghezi și progeniturile sale, una este: caracterul. Mai bine zis: lipsa lui.

Dan Emilian ROȘCA

Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu 1899-1999

VULTURII NU ATERIZEAZĂ PE O FRÂNGHIE DE RUFE

——Valeriu ARBORE——

Mi-am aprins paie'n cap nu demult la un simpozion, când într'o comunicare ţinută, ca să nu săvârşesc păcatul nerostirii adevărului, m'am referit şi la criza spirituală din societatea actuală românească: încreştinare exterioară, de suprafaţă, descreştinare în conţinut, în trăire. Şi doară aruncasem înainte, ca nişte care de asalt, citate de mare autoritate teologică şi eclesiastică, dintre care (vai mie!) pe acela din Sf. Comas Aetolos: *"Va veni ziua când unii clerici vor deveni cei mai răi dintre oameni"* (cf. *"Altarul Banatului"* nr.1-3/1992, p.114). Atâta mi-a mai trebuit să aduc în sprijin şi afirmaţia scriitorului Tolstoi din *"Jurnal"* (1847): *"E mai lesne a scrie zece volume de morală, decât a pune în practică un singur principiu"*. Zarurilemi fuseseră aruncate!...

Asta e! Într'o ţară în care aproape toţi oamenii se nasc gata-poeţi, după zicerea lui V. Alecsandri, în care din cinci ştiutori de carte şase publică texte şi cărţi, iar patru sunt doctori în ştiinţe, cu veleităţi academice, fie talentaţi, fie tare'n taţi, libertatea de a te exprima e aparentă nelimitată. Aparent numai? Da, da, lucruri ştiute se spun; altele, de asemenea ştiute, nu se spun. Libertatea exprimării, libertatea criticii este, cum să zic mai potrivit, controlată? Da, desigur; dirijată tendenţios, partizan? oarecum... Câtă vreme se exercită abstract, în gol, cu generalităţi şi nenominalizări incomode, fără tangenţă cu întregul adevăr şi cu realitatea concretă (istoria autentică a Neamului), deranjantă pentru anumite cercuri, ca şi pentru cei mari şi tari, spiritul critic şi dreptul la opinie sunt tolerate. Toleranţă şi faţă de prostie (fenomen natural, dar nu şi normal), faţă de minciună şi fals, faţă de calomnie şi denigrare. De ce oare? Pentrucă astfel se asigură tăcerea despre probleme esenţiale şi despre persoane/personalităţi înfailibile, din ţară, de peste hotare. Gestul ţine de ordinea (hapciu!) societăţii democratice (ori democrate?), *"în care fiecare primeşte ceea ce merită majoritatea"* (maximă din *Legile lui Murphy*). Altminteri, aceeaşi *"comunitate"* îi cumpără pe cei *"deştepţi"* şi-i scuipă pe *"săracii cu duhul"*.

Se observă, fără dioptrii, că la noi, pe ici pe colo, cine nu minte, nu înşeală, nu fură, nu dă şi nu primeşte mită, nu-i duplicitar, are slabe şanse de supravieţuire sau de ascensiune socială. Prostirea celuilalt şi a celorlalţi, dar şi autoprostirea, reprezintă o activitate frecventă. Numeroşi inşi, în politică, cultură, comerţ, învăţământ, sport, în viaţa de familie, simt nevoia acestei metastaze morale: să amăgească, indiferent pe cine, făcându-şi un *"principiu"* din faptul că posedă ştiinţa *"traducerii"*, aidoma unui binecunoscut personaj caragialesc. Principii vechi, etică nouă! Trăiască retorica (cine în România nu grăieşte şi nu scrie azi frumos?) şi conduită de tip oportunist! Poate îşi spune vreun cititor că acuma zburdă în jurul nostru normele moralei creştine aplicate şi oamenii de credinţă, de ideal şi (mai ales!) de acţiune? Nemaipomenită naivitate! Şi-o fi imaginat un altul că după Noembrie '96 se vor transforma (înnoi) şi oamenii, graţie unei absolut necesare reforme morale? Deşartă amăgire! (Excepţiile se subînţeleg). I-o fi intrat în minte cuiva că în democraţia românească (de ieri şi de astăzi) ne potopesc posibilităţile de succes ale tinerei generaţii? Uluitoare fantasmă! Absurd este a ne închipui că vom făuri pe aceste bătrâne meleaguri raiul capitalist! Rezonabila atitudine e însă să luăm aminte şi să facem tot posibilul ca sec. XXI să nu preschimbe viaţa într'un iad, reducând-o la *"pâine şi circ"* TV şi de mahala. Iară fiecare dintre noi să ne mascăm: *"om nevoiaş"*. Ori prin asumarea unei superiorităţi pe care mulţi nu o avem, ori printr'o autosuficienţă nefondată. Prea numeroşi sunt aceia care voiesc să se înfăţişeze ca nişte vulturi ai românismului. În realitatea lor fizică, dânşii sunt păsări de proporţii mult mai modeste, care acceptă să aterizeze şi pe frânghia întinsă la momentul oportun de (ex-) comunişti. Frânghie de rufe, adică de cămăşi însângerate şi de indispensabili cufuriţi, spălate în *"familie"* tocmai pentru a rămâne parşive. Poziţia este *"călduţă"*. Are rost *"schimbarea"*? Întrebare retorică.

Şi totuşi... Şi totuşi, multe nevolnicii ni se trag adeseori dela (scurt pe doi) ridicarea lenei la rang de virtute. O realitate de evaziune şi suferinţă gratuită, de contemplare prelungă a buricului, precum în doctrina Zen pentru aflarea cărui adevăr! Tot mai des auzim cântecele obscene ale beţivilor şi puturoşilor la începutul zilei, nu paşi sub fereastră spre muncă, pe întuneric, pe zloată, pe orice timp. O inacţiune de care firesc e să ni se facă ruşine. Deşi, vorba Ecclesiastului, nu-i nimic nou sub soare. Mentalitatea era curentă şi în urmă cu 75 de ani. Lumea, bunăoară, era învăţată la oraşe să-i vadă pe tinerii studioşi plimbându-se pe străzi, cântând prin parcuri, veselindu-se în jurul meselor din berării, în ceasurile lor libere. Un început de revoluţie în această optică stăpânitoare s'a produs o dată cu inaugurarea la Unghenii de peste Prut, în 8 Mai 1924, de către Corneliu Zelea Codreanu, a primei tabere de muncă, cu un grup de 26 de studenţi şi cinci elevi, pentru confecţionarea de cărămizi în vederea construirii Căminului Creştin Cultural dela Râpa Galbenă (Iaşi). Lumea a asistat astfel la sfărâmarea acelui fel particular şi nociv de a gândi, după care e ruşine pentru un (viitor) intelectual să lucreze cu braţele, îndeosebi în muncile grele, *"rezervate"* categoriilor sociale *"inferioare"*. În acest mod, ţăranii şi muncitorii s'au simţit onoraţi şi au întrevăzut în viitor zile mai bune pentru ei şi pentru copiii lor.

Pentru Dumnezeu, cum a ajuns să fie în prezent iarăşi desconsiderată munca, lege vitală a existenţei omeneşti? Să fie chiar atât de învechită cinstea, depăşită deprinderea de a te scula dis-de-dimineaţă, de a-ţi câştiga cu sudoarea frunţii pâinea cea de toate zilele, a ta şi a aproapelui tău, a depune efort constructiv, creator, socialmente util. Să stea tot Românul în bar sau la TV de seară până dimineaţă? Să adulmecăm doar smârcul şi putrefacţia? Nu poţi obţine caractere oţelite, de care naţia are actualmente nevoie ca de aer ozonat, nu poţi scoate un erou moral din nişte recolte şcolare pârguite la discoteci şi în iarmarocul vieţii politice. Petre Ţuţea: *"Un vultur nu aterizează pe o frânghie de rufe !"*

Iubite cititorule, ştiu ce spun! Ne lipseşte destoinicia care ordonează şi coordonează. Ne lipseşte competenţa superioară, care - neştiind ce este îngâmfarea şi patima vremelnicului - să vină şi să ne dea o nouă pildă şi un nou imbold. Căci în mai toate marile probleme, la ordinea zilei, omeneasca vijelie a glasurilor, a deznădejdilor, a plânsetelor noastre, proclamă zdruncinarea credinţei, iubirii şi încrederii...

DIN NOU DESPRE EICHMANN

(II)

——Gh. BUZATU——

Voi insista asupra celor ***câteva pagini*** rezervate odinioară de Hannah Arendt istoriei contemporane a României, întrucât le-am aflat ***pline de inexactităţi***. Unele dintre acestea:

- Prin 1937-1938, scria Arendt, guvernanţii dela Bucureşti erau deja *"încrezători în puterea Germaniei hitleriste"* (*Eichmann...* p. 208). Afirmaţia nu se susţine (cf. Dov Lungu, *Romania and the Great Powers, 1933-1940*, Durham-London, Duke University Press, 1989, p.99 şi urm.; Eliza Campus, *Politica externă a României în perioada interbelică, 1919-1939*, Bucureşti, Editura Politică 1975, p.76: *"La finele lunii Iulie 1938, România şi aliatele sale făcuseră un nou pas spre construirea unui baraj în faţa Germaniei naziste..."*) Deci cu totul altceva decât *"intuise"* Hannah Arendt !

- În ***August 1940, Mareşalul Antonescu*** *"i-a declarat apatrizi pe toţi Evreii români"* (Eichmann, p.208). Inexact: în August 1940, Ion Antonescu ***nu era mareşal*** şi, pe deasupra fiind surghiunit de Regele Carol II pentrucă se opusese violent evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa, ***nu era în măsură să decidă cumva ceva!***

- În *"aceeaşi lună"* (*ibidem*), tot Antonescu ar fi *"instituit o legislaţie antievreiască care era cea mai severă din Europa (luând în considerare şi Germania"* (*ibidem*). Alte denaturări - cronologice ori de esenţă antisemită, lansându-se un fel de portret robot al ***Mareşalului Antonescu, mai odios decât însuşi Hitler, şi ante-Antonescu!***

- *"România* - aflăm în continuare - *a intrat în război în Februarie 1941"* (*ibidem, p.209*). O altă inexactitate: România (cine nu ştie?) a intrat în cel de-al Doilea Război Mondial ***la 22 Iunie 1941***, iar ***în Februarie 1941*** Legaţia Marii Britanii din România a părăsit Bucureştii şi Londra ***a întrerupt oficial*** raporturile cu ţara noastră, pentru ca starea de război să survină ***abia în Decembrie 1941!***

- Garda de Fier fiind îndepărtată dela putere în Ianuarie 1941, în *"vara anului 1941"* a sosit rândul *"soldaţilor români"* să se lanseze într'un *"program de masacre şi deportări"* (*ibidem*). Cum, unde şi de ce ?

- *"Ororile din lagărele de concentrare româneşti (...) erau mai elaborate şi mai atroce decât tot ce cunoaştem să fi avut loc în Germania"* (*ibidem*). Punând problema în asemenea parametri, Hannah Arendt atestă că, de fapt, ştia prea puţin despre Reichul nazist.

- Antonescu a devenit mai *"moderat"* faţă de Evrei *"pe măsura"* apropierii forţelor armate ale URSS (*ibidem, p.210*) deşi, în abordarea problemei evreieşti, Mareşalul *"nu a fost mai <radical> decât naziştii* (după cum gândea Hitler), *ci numai permanent cu un pas înaintea progreselor Germaniei"* (*ibidem,p.211*). Lăsând deoparte contradicţiile textului, voi observa numai că, fiind vorba despre *"progresele"* hitleriste în materie de nimicire a populaţiei evreieşti, Hannah Arendt - probabil din lipsa unei perspective geografice - s'o fi gândit să plaseze Auschwitzul undeva pe teritoriul, totuşi neocupat de nazişti, al României !

- După războiul dintre 1941 şi 1944, afirmă Hannah Arendt, din cei **850.000** de Evrei câţi ar fi trebuit să fie în viaţă (când, în 1940 sau 1941?) în România au supravieţuit *"aproximativ jumătate"* (*ibidem*).

Dinu C. Giurescu nu a corectat ***direct în text*** (cu notele de rigoare) erorile descoperite în *Eichmann*, dar într'o absolut necesară ***Postfaţă*** (pp.334-367) a oferit date care ***anulează demonstraţiile Hannei Arendt***, şi anume că: în vara anului 1940, după amputările teritoriale, în ţara noastră mai trăiau ***728.115 Evrei*** (*ibidem, p.346*), din care, la finele războiului, s'au înregistrat **123.710** (cifre minimale), în România antonesciană, iar ***90.295*** de persoane au pierit în Transilvania de Nord, ocupată de Ungaria hortystă şi apoi de nazişti (*ibidem, p.362*). Deci cu totul altceva decât cele *"aproximativ"* **425.000** de victime, contabilizate de *..."avizata"* Hannah Arendt după expresia unui exeget de dată recentă al Mişcării Legionare !

DE CE ?

Urmare din pag. 8

următoarele împrejurări: - în seara zilei de 9 Octombrie 1944, la intervenţia notarului Zambor Kalman, jandarmii maghiari au ridicat din comuna Prundul Bârgăului pe locuitorii: Costea Pavel, Vlad Leon, Lucreţia Tonca, Radu Vasile, Pop Andro George, Rozina Simion şi protopopul Pop Augustin, care au fost încarceraţi într'una din camerele hotelului din acea localitate. În seara zilei de 10 Octombrie 1944, un ofiţer maghiar, sub pretextul că îi va trece peste graniţă, i-a condus în apropiere de pârâul Secul, unde au fost executaţi prin împuşcare şi aruncaţi în gropi dinainte pregătite. Primul destinat execuţiei a fost protopopul Pop Augustin, fiind dus în imediata apropiere a gropii şi împuşcat pe la spate, sub urechea dreaptă, glonţul ieşind în faţă, sub ochiul stâng. Acesta, căzând în nesimţire, a fost rostogolit în groapă, dar, revenindu-şi, a reuşit să se strecoare nevăzut de jandarmii unguri, fiind favorizat de întunericul nopţii... La un scurt interval de timp, a urmat şi executarea celorlalte 6 persoane, după acelaşi procedeu. Protopopul Pop Augustin care a scăpat cu viaţă, declară că ofiţerul maghiar care i-a ridicat este recunoscut în persoana numitului Vasarhely Karol, care în prezent s'ar afla în oraşul Tg. Mureş sau în comuna Ditrău, jud. Ciuc. Se anexează, în copie, declaraţia susnumitului preot, din care se poate vedea, în mod amănunţit, împrejurările în care s'a comis asasinatul şi o fotografie luată dela locul unde s'a săvârşit faptul, după ce cele 6 cadavre au fost ulterior dezgropate, când judeţul Năsăud a fost eliberat de trupele aliate. Am dat dispoziţiuni Inspectoratului de Jandarmi Cluj să semnaleze cazul Tribunalului Poporului din acel oraş."

Inspector general al Jandarmeriei - General Anton, Arhiva SRI fond "D", dosar nr.5439 fila 51-52.

Ştiu că în anii 1951-53 m'am întâlnit cu generalul Anton la închisoarea Aiud şi sunt convins că Zambar Kalman şi Vasarhely Karol nu au cunoscut pedeapsa de crimă împotriva umanităţii, după cum statul maghiar n'a plătit despăgubiri familiilor victimelor şi nu pentrucă s'ar fi opus, dar nimeni nu a cerut aşa ceva.

Cazuri de atrocităţi şi crime oribile au fost cu zecile în Transilvania ocupată de Unguri între 1940-1944.

După Primul Război Mondial, bande organizate de guvernul bulgar, aşazişii *"comitagii"* au terorizat Sudul Dobrogei, zona de frontieră, ucigând oameni nevinovaţi, jefuind, distrugând. A fost destulă suferinţă acolo, atunci. Au cerut oare guvernele româneşti reparaţii materiale şi-morale? Lumea a aflat despre barbaria dirijată oficial de guvernul bulgar sau s'a ştiut câte ceva doar în România?

Zeci de mii de Români, din teritoriile române Basarabia şi Bucovina în faţa ocupaţiei bolşevice din 1940 şi 1944 s'au retras în celelalte provincii româneşti. Cei care au rămas pe loc în 1940, o bună parte dintre ei au fost deportaţi în Siberia unde, datorită condiţiilor de viaţă şi climă, în majoritate au pierit. Cei ce au venit în ţara ciuntită la ordinul Moscovei, Ruşii şi slugile lor au organizat o *"vânătoare"* a celor ce se salvaseră de Siberia, pentru ca să fie expediaţi în Siberia din propria lor ţară fără nici un temei juridic, fără nici un motiv decât voinţa năvălitorului. Unii s'au întors din exilul siberian, alţii nu au supravieţuit acestui genocid. Mă întreb, a încercat oare vreun guvern de după 1989, să ridice pretenţia unor despăgubiri pentru victimele nevinovate sau urmaşii lor?

De ce alţii, indivizi, organizaţiile lor, guvernul lor cer despăgubiri materiale şi urmăresc vinovaţii de crime împotriva umanităţii şi după foarte mulţi ani dela comiterea lor, fie chiar urmaşii urmaşilor victimelor şi Românii nu iau exemplu, aşa cum de fapt imită tot ce este *"gunoi"* în lumea apuseană?

Este ştiut că Românii de azi sunt buni la vorbărie şi mai puţini la fapte, dar şi aşa rămânem deficitari: de ce nu se face multă vorbărie, de ce toată lumea tace: autorităţi, guverne, intelectuali, presă, de ce tac?

Lista suferinţelor româneşti cauzate de vecini este lungă. Mă întreb şi nu găsesc răspuns, de ce nu ne comercializăm suferinţele?

Sergiu MARINESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

NICOLAE CĂLINESCU

SISTEME ŞI PROCESE DE BRAINWASHING ÎN ROMÂNIA COMUNISTĂ

EDITURA RAMA
1998

În editura *"Rama"* din Bucureşti a apărut la sfârşitul anului 1998 cartea de 140 de pagini *"Sisteme şi procese de brainwashing în România comunistă"*, publicaţia postumă a lui Nicolae Călinescu, o operă de o deosebită importanţă privind - încă puţin mediatizatul - Fenomen Piteşti, şi din păcate, cu unele capitole importante neterminate.

Născut la 18 Ianuarie 1924, în comuna Plenița din judeţul Dolj, dintr'o familie de ţărani, Nicolae Călinescu a fost una din cele mai promiţătoare valori ale tineretului român. O temeinică pregătire culturală, o ţinută morală impecabilă şi un spirit de sacrificiu model, calităţi călite în Frăţiile de Cruce, dublate de un talent literar remarcabil.

După o severă selecţie care se făcea candidaţilor la admiterea în liceele militare la vârsta de 11 ani, a fost înscris ca elev la Liceul Militar *"D.A. Sturdza"* din Craiova, dar după doi ani este mutat disciplinar la Liceul Militar din Timişoara, pentrucă a purtat semnul de doliu la comemorarea morţii martirilor Moţa şi Marin.

Elev eminent - era premiantul clasei - dar şi caracter dârz, trăia cu intensitate toate frământările prin care trecea Ţara şi Neamul, alături de camarazii de studii şi de ideal dela Liceul Militar. Au crezut atunci că dacă generalul Antonescu, în calitate de conducător al Statului a îmbrăcat cămaşa verde, ei elevii adolescenţi, viitorii ofiţeri ai Armatei Române, ar trebui să fie model pentru ostaşii pe care îi vor comanda, mergând pe noua orientare dată chiar de generalul conducător al statului.

Lovitura dată de Antonescu, legionarilor, i-a tulburat. Machiavelismul politic nu intra în pregătirea lor. *"Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi pe drumul onoarei"*. Grupul de elevi a rămas fidel *"Frăţiei de Cruce"* fără acte de frondă sau de indisciplină, dar oportuniştii din liceu şi-au făcut titlu de glorie, denunţându-le activitatea. Grupul lor a fost arestat în 1941 şi fiind elevi la un liceu militar, Tribunalul Militar a ţinut să dea un exemplu de pedepse care să-i îngrozească pe toţi. La vârsta de 17 ani, Nicolae Călinescu a fost condamnat la *"Muncă silnică şi degradare civică pe viaţă"* pentru *"Crima de constituire de asociaţiuni clandestine"*. Recordul însă în condamnări a fost stabilit de un alt elev, Achile Mihăilescu dela Liceul Militar Iaşi, care a fost condamnat la vârsta de 13 ani. *"Amănunte privind acest episod straniu al vieţii politice româneşti sunt oferite în <Războiul lui Ion Antonescu cu Fraţii de Cruce>"* scrie Nicolae Călinescu.

Se umplură închisorile din România cu deţinuţi politici, dintre care un mare număr era format din elevi de liceu. S'a hotărît atunci ca închisorile să fie selecţionate pe profesiuni. Intelectualii la Aiud şi Ocnele Mari, ţăranii la Işalniţa, dar numărul celor arestaţi depăşind capacitatea acestor închisori, deţinuţii mai erau răspândiţi - după quantumul pedepsei - şi la Suceava, Vaslui, Caransebeş, Braşov şi alte închisori din ţară. S'a grăbit atunci finisarea închisorii Piteşti, proiectată şi începută pe timpul lui Armand Călinescu, originar din Argeş care a vrut să lase ctitorie judeţului său, o închisoare, terminată de un alt argeşean, generalul Ion Antonescu.

Închisoarea Piteşti a fost dată în folosinţă în vara anului 1942, pentru a-i strânge la un loc pe toţi elevii de liceu condamnaţi în întreaga ţară.

Nicolae Călinescu, a fost unul dintre primii locatari ai noii închisori. Revenit în ea după 1948, ne prezintă un scurt istoric al ei: *"Primul ciclu din istoria închisorii <Piteşti 1> cuprinde anii 1942-1944 şi aparţine elevilor de liceu încadraţi în organizaţia legionară de tineret <Frăţia de Cruce>.*

A doua perioadă concentraţionară intensă va avea loc între 1947-1948. Penitenciarul de pe malul Argeşului este onorat de o populaţie pestriţă. Printre cei numeroşi clienţi ai fostului Serviciu Secret de Informaţii şi militanţi ai grupărilor de opoziţie care făcuseră greutăţi electorale puterii marxiste <de drept divin>. Aceasta este <Piteşti 2>.

<Piteşti 3> este înainte de toate un laborator de <brainwashing> de intensitate extremă prin care se testează limitele rezistenţei umane, reacţiile şi comportamentul în condiţiile metalului la forjă, posibilităţile de transformare rapidă şi forţată a sufletului românesc, precum şi anularea încăpăţânării de supravieţuire a Gărzii de Fier... Este examenul cel mai greu la care a fost supusă vreodată naţia română...

Piteşti este drama unei generaţii care a luptat cu imposibilul, care a vrut să atingă cerul cu degetul. La Piteşti a fost supusă unei operaţii de lobotomie cu bisturiul psihic şi tehnici de dezumanizare, o generaţie de intelectuali înzestraţi, care ar fi dus în universităţi faima culturii româneşti" (N.C. *"Sisteme şi procese de Brainwashing în România comunistă"* pg. 51-53).

În scurtul timp mai relaxant al regimului dela Piteşti din 1942, Nicolae Călinescu a ţinut o prelegere despre cronicari şi vechile scrieri româneşti de care ar fi fost invidiat chiar de lectorii dela facultate. Când colonelul Petrescu, Preşedintele de Tribunal Militar şi Director General al Penitenciarelor a dat dispoziţia ca în închisoarea Piteşti să se aplice primului învinovăţit de indisciplină, elevii au făcut corp comun cu cel învinuit şi au cerut să împartă pedeapsa în comun. Speriat, directorul închisorii a raportat telefonic la Bucureşti şi toţi elevii care împliniseră vârsta de 18 ani au fost mutaţi disciplinar la închisoarea din Alba Iulia.

Nicolae Călinescu împlinise 18 ani în închisoare şi în Octombrie 1942, este transferat disciplinar în lotul care a fost dus la Alba Iulia.

Cu toate interdicţiile ordonate de colonelul Petrescu împotriva deţinuţilor-elevi, inventivitatea, elanul tineresc şi solidaritatea Frăţiilor de Cruce era atât de mare, încât au reuşit să scoată o revistă clandestină - într'un singur exemplar - care circula din celulă în celulă. Se confruntau atunci două curente distincte: unul profund creştin care se apropia de un ordin călugăresc, mistic, cu intense trăiri monastice în post şi rugăciune şi un altul, de tendinţă naţional-creştină, pe poziţiile tradiţionale ale luptei Neamului Românesc pentru apărarea ţării în hotarele României Mari şi domnia moralităţii în viaţa Neamului Românesc.

În această revistă unde aveau acces egal ambele curente, Nicolae Călinescu, ataşat curentului dinamic, la vârsta de 18 ani scria: *"Jos echilibristica de pe textele biblice cu interpretări talmudice. Ne pregătim pentru lupte, nu pentru mânăstiri medievale. Suntem în cetatea unde Horia a primit martiriul, frânt pe roată şi spiritul său de luptă şi jertfă să ne fie model"*.

Simbolică premoniţie, pentrucă doar peste câteva luni, în Martie 1943, Nicolae Călinescu va fi trimis în batalioanele pentru reabilitare pe front, pe baza celebrului decret dat de Antonescu, în care se preciza că: *"cei trimişi pentru reabilitare vor fi ţinuţi pe linia întâi a frontului pe toată durata războiului iar dacă nu s'au reabilitat prin fapte de arme deosebite - citate pe Ordin de zi pe Marea Unitate Militară din care fac parte - la terminarea războiului vor fi închişi să-şi termine pedeapsa de unde a fost întreruptă"*.

Pe frontul de Răsărit, Nicolae Călinescu a luptat până a căzut prizonier în Crimeia. Evadează din lagărul dela Tiraspol şi reuşeşte să ajungă, pe jos, în ţară, unde se predă la Regimentul 26 Rovine. Pleacă cu regimentul pe frontul de Apus şi este grav rănit în Munţii Tatra. Este adus în ţară şi se restabileşte.

Pentru a-şi termina studiile întrerupte se înscrie la liceu în particular (fără frecvenţă) şi intră în reţeaua subterană a rezistenţei. Înainte de a termina ultima clasă de liceu este arestat din nou la 6 Ianuarie 1949 şi condamnat la 3 ani şi şase luni de închisoare, dar cum nu a obţinut reabilitarea pe front, i s'a reactivat şi vechea pedeapsă. A trecut rând pe rând prin închisorile şi lagărele: Craiova, Piteşti, Gherla, Constanţa, Canal şi Periprava. A fost eliberat la 9 Mai 1964.

După eliberare s'a căsătorit cu Viorica Stănuleţ, fostă deţinută politic cu o admirabilă comportare atât în închisoare cât şi după eliberare. Din căsătoria lor au rezultat doi copii. La 10 August 1992, a plecat cu unul din băieţi în Munţii Făgăraş pentru a reconstitui traseele luptelor şi ale rezistenţei, dar alunecă într'o prăpastie şi se prăbuşeşte pierzându-şi viaţa în munţii care l-au ocrotit de moarte în tinereţe.

Regretatul Zaharia Marineasa i-a publicat postum, în 1994, impresionanta carte de schiţe şi amintiri *"Preambul pentru camera de tortură"*, i-a mai apărut un volum de poezii, iar în 1998, Marcel Petrişor şi Gabriela Moţei dela editura *"RAMA"* au publicat cartea *"Sisteme şi procese de brainwashing în România comunistă"*, după manuscrisul găsit de D-na Viorica Stănuleţ-Călinescu, soţia poetului şi scriitorului Nicolae Călinescu, având o excelentă prefaţă scrisă de Dr. Nicolae Nicolau.

În *"Cuvântul Autorului"* Nicolae Călinescu ne mărturiseşte: *"M'am apucat greu să vorbesc. Am făcut-o mai mult din cauza celor care fără să cunoască direct problemele au pus în circulaţie informaţii parţiale, neverificate, reale pentru un episod, false raportate la calitatea fenomenului, neadevărate, despre oameni care au avut enorm de suferit. Alţii trecând pe la periferie, au confundat experienţa lor cu miezul lucrurilor.*

Ţin să fac următoarea confesiune ca profesie de credinţă: Mă consider purtător de cuvânt al unei generaţii martirizate ale cărei exemplare de rasă au fost asasinate cu cruzime sau distruse lent în chinuri fizice şi sufleteşti inimaginabile, a cărei memorie a fost şi continuă să fie împroşcată cu bale, împotriva cărora nemernicii şi ticăloşii de care neamul acesta n'a dus lipsă niciodată, aruncă găleţi cu lături".

Pentru Nicolae Călinescu, arestarea din 1949, nu era o noutate, dar noua ipostază a raportului dintre anchetatorii Securităţii şi arestat îi dezvăluie viitoarea fază a vieţii din închisoare. Chiar din *"Preambulul pentru camera de tortură"* anchetatorul securist nu face un secret de metodele comuniste: *"...noi, comuniştii ştim ce vrem şi nu ne împiedicăm de nici o lege atunci când ridicăm pumnul să lovim. N'aş fi vrut să-ţi repet că pe noi lacrimile nu ne impresionează, sângele nu ne sperie şi dacă nu se poate altcumva, căile noastre spre victorie le pardosim cu cadavrele adversarilor..."*

Îţi vorbesc fără ocolişuri. Ne cunoşti, desigur. Şi noi vă cunoaştem... Nu uita că timpul lucrează pentru noi. Aici Dumnezeu nu pătrunde niciodată şi nici o mână de om nu se poate întinde să te ajute... Nu numai că vom distruge până la ultimul om Garda de Fier, dar vom face în aşa fel ca amintirea ei să fie asociată cu toate epitetele răului".

Plecând dela această premiză, autorul face o trecere în revistă a genocidului de amploare între masacrele din Septembrie 1939 sub Carol al II-lea şi batalioanele morţii de sub Antonescu pentru a constata că în România, comuniştii au organizat un complot bine studiat şi bine condus împotriva sufletului românesc şi spritualităţii creştine. Din datele pe care le avea la îndemână, concluzia sa este că în fenomenul Piteşti nu a fost implicat numai Kremlinul şi Securitatea obedientă dela Bucureşti ci şi alte uneltiri satanice pe care încă nu le cunoaştem şi cine ştie dacă adevărul va putea fi cunoscut vreodată.

Analizând abordarea proceselor de *brainwashing*, Nicolae Călinescu stabileşte - pe baza experienţei văzute şi trăite - punctele principale de acces pe care le identifică în fenomenologia factică; fenomenologia psihică; fenomenologia politică şi fenomenologia spirituală, iar în prezentarea succintă a ciclului de *brainwashing* Piteşti stabileşte următorul ciclu: faza de pregătire; şoc şi tensiune; demascarea internă; demascarea externă; demascarea gândurilor; demonstrarea transformării. Procesul este continuu şi nu se termină niciodată şi continuă cu detalierea tuturor etapelor pentru a ajunge la *"Mulţumire pentru bătaia acordată care a fost de un real folos"*.

În timul perioadelor de *"Demascare"* constată că teroarea şi groaza au făcut ca mecanismele de control să nu mai funcţioneze, că indivizii reacţionează obligatoriu la semnale, deveniţi fiecare, un *"zombo"* (om al cărui suflet este înlocuit cu un mecanism reglat în aşa fel încât să acţioneze după interesele stăpânului, la comandă) căre mecanisme sunt reglate de un vrăjitor pervers.

Nicolae Călinescu a avut parte de debutul *"Fenomenului Piteşti"*, din camera unde se afla el, demarând întreaga acţiune a *"reeducării"*.

Lipsa de spaţiu nu ne permite de a publica întreg Capitolul *"La Piteşti a sunat ora H"*, dar vom rezuma evenimentul. 6 Decembrie 1949, ziua Sfântului Nicolae. Eugen Ţurcanu, era unul dintre cei care vorbeau puţin. Fusese în Bulgaria, era apreciat la Bucureşti şi făcuse mai multe şcoli de partid. În dimineaţa aceea era mai grav, mai închis ca de obicei. Deodată se ridică şi strigă: *"Destul! Am suferit destul. Să terminăm cu banditii din mijlocul nostru"*. *I se ripostează în numele cui vorbeşte. Furios, îi loveşte pe cei din faţă. Se declanşează o busculadă şi este imobilizat.*

Urlă, ţipă, ameninţă. Directorul închisorii Dumitrescu asculta în faţă celulei. Uşa se deschide şi directorul apare cu întreg personalul de pază: <Ce se întâmplă aici?> Un deţinut încearcă să-i explice: <Unul dintre noi Ţurcanu, a sărit la bătaie şi încercăm să-l potolim>.

- <Care eşti tu ăla de te cheamă Ţurcanu, ieşi afară să te văd>. Roşu de furie acesta iese: - <Domnule Director, Banditii din camera îşi continuă activitatea criminală. Pentrucă n'am fost de acord cu ei au sărit pe mine să mă bată>.

- <Care sunt ăia, mă? Ia ieşiţi afară pe sală să vă văd mai bine>.

Scoşi pe sală, dezbrăcaţi la pielea goală, sub ordinul şi supravegherea directorului Dumitrescu, care îşi lepădase haina, gardienii pregătiţi cu ciomege au năvălit peste cei indicaţi de Ţurcanu, lovind cu bâte, picioare, pumni, fără alegere, până ce pe culoar au rămas trupurile frânte în bătaie ale deţinuţilor, cu oasele zdrobite, şi cimentul plin de sânge. Cămaşa directorului era şi ea plină de sânge, dar ce mai conta. Începutul a fost făcut. Nebunia colectivă a fost declanşată.

Continuare în pag. 11

SPĂLAREA CREIERULUI

COMPLOTUL PSIHOPOLITIC AL COMUNISMULUI

——Dan COSMULESCU——

Astăzi a devenit parcă tot mai obsedantă predicția sumbră, cu rezonanță hamletiană, a lui André Malraux privind destinul religios al omenirii în secolul următor, obsesie care nu se explică neapărat prin sensul său pur metafizic, ci mai degrabă, se impune prin substanța sa pragmatică, fiind o consecință firească a unui coșmar ce a însoțit ca un blestem omenirea de-a lungul secolului XX, supranumit secolul *"roșu"*.

"Homo sapiens" al vremii noastre, ultrasensibilizat de seismele care au zdruncinat până la ruinare zidirile sale anterioare, sesizând pericolul agresiunii asupra valorilor esențiale ale ființei umane și asupra omenirii, în întregul ei, a cercetat și a aprofundat în substanța ei însăși agresiunea, înfățișând-o în propria-i și monstruoasa-i goliciune pentru a feri celula vie și perenă a societății de astfel de pericole, în viitor.

În această spinoasă, dar nobilă și generoasă acțiune se înscrie inițiativa Domnului Sergiu Grossu - scriitor, poet și neînfricat gazetar român - de a edita în România, în luna Octombrie anul trecut, în traducerea Doamnei Mioara Izverna, cartea, intitulată: *"Spălarea creierului" - complotul psihopolitic al comunismului"* care, în fapt, este o sinteză a *"Manuscrisului rus de psihopolitică"*. Această carte, prezintă un foarte pronunțat caracter documentar și, de aceea, pentru a veni în sprijinul cititorului nostru, în cele ce urmează, ne vom opri la cele mai semnificative pasaje, subliniate de Domnul Sergiu Grossu și de alte renumite personalități care, în timp, s'au aplecat cu multă atenție asupra acestui fenomen ce frizează patologicul și absurdul.

"Spălarea creierului" se constituie într'o acțiune foarte complexă tratată pe larg în *"Manuscrisul de instrucțiuni privind războiul psihopolitic"* care, în prima sa parte, conține chiar cuvântul adresat de Lavrenti Pavlovici Beria - fost șef al poliției secrete și principalul organizator al represiunilor sângeroase din fosta URSS, între 1930-1950 -, în anul 1936, studenților dela universitatea Lenin.

Pentru ignoranți dar mai cu seamă pentru cei care se mai îndoiesc și acum de veridicitatea acestui fenomen este absolut necesar să reproducem câteva fragmente din cuvântarea *"celebrului"* personaj amintit mai sus: *"Primul și cel mai important demers al nostru este acela de a produce cât mai mult haos în cultura dușmanului. Fructele acțiunilor noastre cresc bine într'un climat de haos, neîncredere, depresiune economică și nesiguranță științifică* (ceea ce s'a întâmplat cu elitele și activitatea lor în România în perioada totalitarismului comunist). *Trebue să acționăm până când vom ajunge să punem stăpânire pe mintea tuturor personalităților importante din națiunea respectivă. Psihopolitica presupune sarcini înalte. Prin ea îi puteți elimina pe dușmani ca pe niște insecte. Creați haos prin psihopolitică. Lăsați națiunea fără conducători! Ucideți-i pe dușmanii noștri! Și aduceți pe pământ, prin comunism, cea mai grandioasă pace pe care omul a cunoscut-o vreodată! Vă mulțumesc".*

Acest fragment reprodus din cuvântarea *"sinistrului"* personaj considerăm că reflectă cu suficientă claritate caracterul odios și ucigaș al *"psihopoliticii"* ca instrument de aplicare a unei ideologii specifice celui mai crunt regim totalitar al acestui veac.

Iar pentru o mai deplină edificare a cititorului nostru de bună credință, redăm mai jos definiția psihopoliticii (al cărui vajnic promotor în URSS, a fost însuși L.P. Beria, iar în România vârfurile PCR, care au studiat la universitatea moscovită): *"psihopolitica este arta și știința de a impune și a menține dominația asupra gândurilor și credințelor indivizilor, ale ofițerilor, ale funcționarilor, ale maselor, precum și cucerirea popoarelor dușmane prin metoda <însănătoșirii mentale>.* Aceasta este arta de a pune stăpânire pe mințile tuturor indivizilor dintr'o națiune prin spălarea creierelor și aplicarea distorsionată a ideii de *"însănătoșire mentală"*; este arta de a subjuga o întreagă națiune dictată de Kremlin, punând stăpânire pe mintea oamenilor. În războiul psihopolitic *"comuniștii"* (nu este vorba de milioanele de membri purtători de carnet roșu, mulți dintre aceștia ignorante victime ale sistemului), cei recrutați dintre elementele de mare nădejde, bine verificate, devotate cu trup și suflet regimului și cauzei lui, inițiați și serios instruiți în acest domeniu, au hotărît că *"trebue recrutat orice agent cu instincte ucigașe și transformat într'un instrument al urii înverșunate"* (exemplele cele mai tipice în România fiind toți slujbașii regimului torționar, beneficiari și astăzi de pensii necuvenit de mari și ale unor privilegii ce le crează un complex de superioritate față de propriile victime - de pildă, decorarea prin Decret Prezidențial a lui Ciolpan, odiosul comandant al închisorii dela Sighet).

Aplicarea psihopoliticii se face după reguli oculte precis stabilite, urmărind totdeauna o finalitate certă, ce nu dă greș, ca într'un savant laborator. În acest sens, citâm din carte: *"Orice om care nu poate fi convins de argumentele comuniste trebue considerat ca fiind nesănătos mental și, în acest caz, folosirea tehnicilor demenței pentru necomuniști, și nu numai, este pe deplin justificată* (În România au fost organizate numeroase internări forțate pentru așa-zise tratamente psihiatrice); *în starea de haos pe care o vom crea, vom putea proceda cu mare ușurință la implantarea doctrinelor, clare și pline de forță, ale comunismului; dacă am putea ucide mândria națională și patriotismul, fie și numai ale unei singure generații, am putea considera că am cucerit țara respectivă; principiul eficienței forței este un principiu sigur, singurul care a dus la o credință neîntreruptă și larg răspândită; pentru a-i face pe oameni să creadă în noi și să nu se opună este suficient să arătăm destulă brutalitate și cruzime* (cele peste două milioane de deținuți politici în închisorile și lagărele de exterminare din România, din care circa trei sute de mii au fost uciși) *pentru a putea fi cuceriță, o națiune trebue să fie mai întâi degradată prin război* (exemplul tipic, chiar România), *prin ocupare, prin impunerea de tratate umilitoare sau prin supunerea populației de către armata învingătoare* (cititorul, personal, care cunoaște cât de cât istoria reală, se poate convinge el însuși de aceste adevăruri); *defăimarea este cea mai bună armă a psihopoliticii; credința în biserică trebue să dispară și puterea bisericii trebue anihilată pas cu pas* (așa se explică infiltrarea între sulgiții bisericii a specialiștilor în materie pentru compromiterea ei din interior); *trebue să izbutim să corupem instituțiile țării până când se ajunge la sărăcie și depresiune psihică și vor fi de ajuns câteva șocuri minore pentru a produce, în întreaga populație a țării, o reacție profund obedientă sau o stare de spirit care ne va permite ca în cel mult douăzeci sau treizeci de ani să realizăm întregul nostru program; trebue să inducem în toți oamenii, care reprezintă factorii activi și influenți din țară, o ură neîmpăcată față de metodele bazate pe religie" etc.*

Filosoful rus Nicolai Berdiaev și-a exprimat cu fermitate convingerea că *"comunismul vrea să devină el însuși o religie, ca să ia locul creștinismului"*. Scopul său ultim este distrugerea creștinismului nu numai în viața publică, dar mai cu seamă extinderea sa totală și definitivă din conștiința cetățenilor, în vederea transformării omului vechi, de tip burghezo-moșieresc, într'un ***om nou (homo sovieticus)*** - de fapt un hibrid social - și a creării, prin el, a societății comuniste.

Aplicarea sistemului de spălarea creierului în România s'a făcut cu demonism și chiar demență, nu numai în închisori (Aiud, Gherla, Sighet sau celebrul experiment dela Pitești), ci și în spitale în care organele de represiune au beneficiat, prin forță, de sprijinul personalului respectivei unități.

Întregul conținut al cărții *"Spălarea creierului"* reprezintă numai o parte din strategia pe baza căreia comunismul urmărea realizarea hegemoniei planetare și a unui totalitarism sângeros, exemple evidente oferindu-ne toate țările din fostul lagăr socialist din Europa, China, Asia, Cuba etc., etc.

Cartea, care a constituit obiectul relatării noastre, a fost lansată la sediul Uniunii Scriitorilor din România (în sala oglinzilor a Casei Monteoru de pe Calea Victoriei), neîncăpătoare pentru un numeros auditoriu dintre care nu au lipsit academicieni, scriitori, gazetari și diverse personalități ale culturii române. Printre cei care au discutat pe marginea acestei interesante și incitante cărți s'au făcut remarcate opiniile exprimate de academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici (personalitate emblematică a unei străvechi aristocrații autohtone), Pan M. Vizirescu - decanul de vârstă al scriitorilor din România, Constantin Ticu-Dumitrescu - senator, președinte A.F.D.P. din România, Mircea Druc - fost prim-ministru al Republicii Moldova după desprinderea acesteia din fosta URSS, scriitorul și poetul Pan Izverna și alții. Dezbaterile au fost moderate, cu onestitatea-i specifică, chiar de Domnul Sergiu Grossu, acest neînfricat apostol al neamului românesc, care și-a consacrat întreaga sa activitate pentru a informa, cu precădere, lumea occidentală, izbutind în cele din urmă s'o convingă despre cumplitele atrocități ce se ascundeau dincoace de cortina de fier, care a însemnat zeci de milioane de victime ale *"imperiului roșu"*, multe, foarte multe prin aplicarea odiosului sistem al *"spălării creierului"*.

Sergiu Grossu, împreună cu regretata sa soție, distinsa scriitoare Nicole Valéry, în exilul dela Paris, au constituit o echipă invincibilă în lupta anticomunistă, înaltul crez al vieții lor, desfășurată prin numeroase publicații (revistă cu profunde semnificații creștin-religioase, și nu numai, intitulată sugestiv *"Catacombes"*, căreia i-au asigurat o apariție continuă din 1971 până în 1990), toate de uimitoare referință - nu numai pentru Români, dar mai ales pentru Occidentalii ignoranți ai fenomenului destructiv comunist - publicații și reviste, dintre care citâm: *"Nous attendons une Nouvelle Terre", "Catacombes" (Almanach de l'Eglise du Silence), "Derriere de rideau de bambou" (de Mao Tse-toung à Fidel Castro), "Les Enfants du Goulag" (Chronique de l'enfance opprimée en URSS), "Le calvaire de la Roumanie Chretienne", "Benie sois-tu prison"* (în care este relatată experiența tristă trăită de autoare - Nicole Valèry - în temnițele comuniste din România), *"L'homme interieur"* etc.

Soții Grossu, ca niște autentici apostoli, trăitori într'o lume frământată de idei utopice, anacronice, ferite de pericolul comunist, și-au exprimat opiniile creștin-religioase numai în lumina adevărului, dovedindu-se cinstiți iubitori ai pământului străbun, fiind ascultate vocile lor în numeroase conferințe rostite la posturile de radio din mai toate țările occidentale, aducând lumina în mințile întunecate de propaganda ateo-comunistă. Acțiunea soților Grossu, desfășurată zeci de ani în exil, s'a bucurat de un real succes și a avut un impact favorabil în timp asupra a numeroase personalități străine (din Franța, Anglia, Spania, Suedia, Belgia etc.) care, la rândul lor, au devenit ei înșiși luptători anticomuniști prin valoroase scrieri documentare răspândite astăzi în toată lumea, și în România.

"Spălarea creierului" trebue să fie considerat un serios avertisment pentru preîntâmpinarea unui nou pericol comunist care potențial încă există.

SISTEME ȘI PROCESE DE BRAINWASHING

Urmare din pag. 10

De-acuma nu mai conta nimic decât succesul acțiunii.

În seara zilei de 26-27 Februarie 1950, când teroarea era în plină creștere, chinuit era un student Niță Cornel. Fire mai plăpândă, în urletele sălbatice ale lui Țurcanu și desfășurarea bătăușilor, s'a auzit și urletul final al bietului Niță, care s'a frânt moale. Țurcanu a ordonat liniște iar Gherman Coriolan, după ce l-a verificat s'a aplecat la urechea lui Țurcanu și i-a șoptit ceva. Acesta a bătut la ușă, a venit gardianul și doi deținuți au scos cadavrul afară. Era prima victimă omorîtă în bătaie. Călinescu, ne descrie starea lui: *"Mult timp Țurcanu s'a plimbat agitat. Nu-l văzusem niciodată un așa de lung timp stăpânit de o nervozitate nedisimulată. După o jumătate de oră de dute vino a exclamat cu voce tare. Fiecare cuvânt a răsunat clar: <Dacă și acum mă vor considera oportunist, ce pot să mai fac?">*

Nicolae Călinescu l-a cunoscut îndeaproape pe Țurcanu și nimeni până la el nu ne-a dat cu atâta acuratețe portretul său. Din informațiile pe care ni le furnizează în acest portret, am selectat câteva mai caracteristice: *"Eugen Țurcanu, așa cum mi-a rămas mie, a fost un om complex, superior dotat, cu voință și perseverență de dement, cu inteligență depășind media comună. De o cruzime și insensibilitate patologică, sentimental și emotiv, în același timp. Pe parcurs mi-am dat seama, și consider că nu mă înșel, deși nu am datele necesare de verificare, că și el trecuse printr'o școală dură unde fusese învățat să-și încătușeze sensibilitatea, să-și sugrume orice sentiment, să-și înăbușe emotivitatea".*

"Pentru mine, Țurcanu a fost un dement. Un om care nu mai putea să scape destinului, care a fost pentru o anumită misiune pe care trebuia să și-o îndeplinească. Își dădea seama că merge spre distrugerea atât a lui, cât și a celor din jur, dar nu mai putea da înapoi". "Eugen Țurcanu se ferea să angajeze două probleme: Iudaismul și fracmasoneria. Vorbind despre cazul Steier mi-am dat seama că lui Țurcanu îi este frică să nu fie considerat antisemit. Îi cruța pe Evrei. Nu-i trecea prin proba de foc a demascării".

Prima ediție a acestei cărți s' a epuizat în țară imediat după apariție. Se proiectează o a doua ediție. Cei interesați să trimită opțiunea la *Cuvântul Românesc*, pentru a ști câte cărți să solicităm editurii din țară.

Zahu PANĂ

"....NU-I TEMNIŢĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE...."

15 Mai
ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN !

1948 - ANUL DECLANŞĂRII ARESTĂRILOR ÎN MASĂ

Traian POPESCU-MACĂ

Anul 1948 reprezintă în istoria tristă de peste 50 de ani a poporului român, momentul declanşării arestărilor în masă. Acestea au fost minuţios pregătite încă din 1947 prin decapitarea PNŢ-ului şi abolirea monarhiei. Sosise momentul ca planurile elaborate la Moscova să fie puse în aplicare, cu atât mai mult cu cât în ţară fuseseră implantaţi pionii ce urmau să execute hotărîrile Kremlinului. Operaţiunea purta denumirea de cod *"GAYANEH"*, denumire dată de Stalin şi încredinţată generalului Gh. Pintilie, pe numele real Pantelimon Bodnarenko zis şi Pantiuşa, cetăţean sovietic.

Evenimentele mai importante ale acestui an încep cronologic prin înlăturarea dela conducerea Ministerului de Justiţie a lui Lucreţiu Pătrăşcanu în Februarie 1948, urmată de arestarea lui, în Aprilie. În Martie, Ministerul de Interne face o analiză minuţioasă privind *"Aprecierea situaţiei problemelor ce interesează siguranţa statului în legătură cu alegerile pentru Marea Adunare Constituantă şi măsurile ce se impun a fi luate"*. În acest raport sunt prezentate analize privind: Problema legionară; Organizaţii subversive; Biserica; Sectele religioase; Partidele politice; Elementele din fostul PNŢ.

În cadrul acestor măsuri, în noaptea de 25/26 Martie sunt arestaţi: Rene Cancicov şi Henrieta Livezeanu-Bontică, în locul soţului Radu Livezeanu, dispărut. Sunt daţi în urmărire alţi membri ai organizaţiei *"Rezistenţa Spirituală" (Bontică)* printre care: Istrate Micescu, Gh. Cantacuzino, Ion Bujoi şi alţii.

Încă din luna Aprilie, Siguranţa Statului îşi începe verificarea cadrelor pe care se poate baza în acţiunile ce vor urma, desigur, cadre de conducere. Cartea Albă a Securităţii, Vol. I, prezintă câteva caracterizări ale unor persoane care vor deveni elemente de bază în conducerea acţiunilor teroriste din anchete şi mai apoi din penitenciare. Găsim caracterizarea câtorva persoane de tristă amintire: Dulgheru Mişu alias Dulberger, Nicolschi Alexandru alias Grumberg, Bogacenco Vasile, Solyom Ioan, Czeller Ludovic, Briceag Nicolae, Ştrul Mauriciu, Sepeanu Tudor, Crăciun Gheorghe, Birtaş Gavril, Mazuru Vladimir, Gluvacov Andrei. Toţi sunt prezentaţi ca oameni pe care se poate baza sistemul represiv, având toţi studii între 3-4 clase de liceu sau şcoli profesionale.

La începutul lunii Mai sunt arestaţi Constantin Titel Petrescu şi Adrian Dumitriu, preşedintele şi respectiv secretarul general al Partidului Socialist Democrat Independent. În aceeaşi perioadă este arestat inginerul Cezar Popescu, directorul general al Societăţii *"Distribuţia"* (DECO de mai târziu) pe care l-am găsit la S.S.I. în Calea Plevnei, neanchetat dela arestare.

La data de 13 Mai 1948, Ministerul de Interne dă ordinul de Operaţie Nr.5, privind arestarea legionarilor. Conform sursei Pacepa, în noaptea de 14-15 Mai sunt arestaţi 15.000 de membri ai Mişcării Legionare.

ORDINUL DE OPERAŢIE NR.5, DIN 13 MAI 1948

În baza ordinului Direcţiunii Generale a Siguranţei Statului, se dispun următoarele:

1. Arestarea legionarilor reîntorşi din Germania după 23 August 1944 şi a celor ce trăiau ascunşi şi s'au legalizat în urma ordinului din 10 Decembrie 1945.

2. Arestarea elementelor legionare care s'au încadrat în fostul PNŢ, PNL şi PSDI, după 23 August 1944 şi au avut dela această dată şi până astăzi, o activitate ostilă regimului democrat.

3. Arestarea legionarilor care, constituiţi în organizaţii, au fost descoperiţi după 6 Martie 1945, trimişi în cercetări şi puşi în libertate în Decembrie 1945, în baza Ordinului Ministerului Afacerilor Interne.

4. Arestarea persoanelor identificate ca activiste în organizaţiile legionare.

MODUL DE EXECUŢIE

Pe baza evidenţei avute, se vor constitui tabele cu persoanele ce urmează a fi arestate, stabilind domiciliul persoanelor, al rudelor şi cunoscuţilor. Echipa formată din trei persoane, şeful ei va fi dela Siguranţă. Şeful echipei va primi plicul închis numai în momentul plecării la operaţie, neavând voie de a-l deschide înainte de plecare. Cu o oră înainte de plecare, se vor convoca şefii echipelor şi se vor instrui cum să pătrundă în imobil; cum se face percheziţia; cum se face când nu-l găseşte (capcane şi ţinerea pe loc a celor din casă şi interogarea pe loc spre a afla unde este cel cunoscut). La ieşire se va lăsa după ridicare un post fix ce stă înăuntru, într'un loc să vadă mereu afară; cei ce vin se reţin şi ei, până se termină operaţiunile. Personalul convocat va sta în localul Siguranţei, până ce se termină operaţiunile. La telefon nu vorbeşte nimeni. Personalul poliţienesc, la oraş; jandarmii la ţară; maşini: jeepul prefecturii, jandarmi, primărie.

MĂSURI DUPĂ OPERAŢIUNE

1. Arestaţii din organizaţii imediat cercetaţi spre a stabili şi aresta legăturile. Cei ce nu fac parte din organizaţii, dacă nu trebue cercetaţi, vor fi imediat transportaţi la penitenciarul judeţean şi în arest propriu, până la noi dispoziţii.

2. Paza exterioară se va întări cu jandarmi.

3. Acţiunea informativă se va intensifica, spre a cunoaşte starea de spirit a populaţiei. Identificarea altor elemente.

4. Măsuri de pază la instituţii mai importante: prefectură, poştă, telefoane. Operaţiunea începe în noaptea de 14 - 15 Mai 1948, la ora 2.

RAPOARTE

În ziua de 15 ora 8; în ziua de 15 ora 12; în ziua de 16 Mai a.c. raport la termen, amănunţit, unde se vor spune şi greutăţi. Operaţiunea a avut la bază şi Darea de seamă din 10 Februarie 1948 privind situaţia Mişcării Legionare la data de 23 August 1945 când conform statisticii de atunci, pe teritoriul ţării se aflau 32.000 legionari identificaţi.

La 24 Mai are loc un proces împotriva unui grup de 6 industriaşi în frunte cu Anton Dumitriu şi Radu Xenopol.

Pe 19 Iunie, Pantiuşa organizează un proces în care sunt implicate 12 persoane în frunte cu Spiru Blănaru, comandantul militar Petre Domoşneanu şi Aurel Vernichescu (sursa Pacepa). În acest timp la Ministerul de Interne unde mai târziu şi-a stabilit sediul c.c. al pcr, îşi făcea cu prisosinţă datoria de călău, vestitul Brânzaru, fost şofer în Obor, o gorilă ce cca. 120 kg. de ale cărui *"servicii"* am beneficiat şi în Iulie 1955, tot la Ministerul de Interne, când într'o noapte am fost bătut la tălpi cu o ţeavă de locomotivă de 2 metri, Brânzaru alternând cu un colonel de Securtitate în uniformă, al cărui nume nu l-am cunoscut niciodată.

La 20 Mai 1948 sunt arestaţi trei mii ofiţeri ai Armatei Române, apoi urmează un eşalon de două mii membri ai PNŢ şi PNL, acestea constituind începutul exterminării fizice a armatei române şi a simpatizanţilor Occidentului (sursa Pacepa).

În noaptea de 19 August 1948, comuniştii infiltraţi în SSI (Serviciul Special de Informaţii) sub conducerea lui Pintilie (Pantiuşa) şi Emil Bodnăraş au arestat aproximativ o mie de ofiţeri ai SSI-ului. Zece zile mai târziu *"noul SSI"* al lui Bodnăraş încadrat exclusiv cu comunişti a arestat peste 1.000 de ofiţeri din Siguranţa Statului. Pentru toţi aceştia s'a creat închisoarea Făgăraş.

La 30 August 1948, Decretul 221 consemnează înfiinţarea şi organizarea *"DIRECŢIUNII GENERALE A SECURITĂŢII POPORULUI"* având ca îndatoriri *"Apărarea cuceririlor democratice şi asigurarea securităţii republicii populare române, contra uneltirilor duşmanilor din interior"*. Merită subliniat faptul că la articolul 7 al acestui Decret se consemnează că *"Angajarea, efectuarea, justificarea şi verificarea cheltuielilor din bugetul Direcţiunii Securităţii Poporului, se fac prin derogare dela Legea Contabilităţii Publice, conform dispoziţiunilor din Legea fondului pentru cheltuielile în interese superioare de stat"*. Se dă astfel mână liberă a se cheltui sume uriaşe, fabuloase, pentru oprimarea întregii naţiunui prin sute de mii de arestări şi mii de procese, sume ce nu trebuiau justificate nici controlate decât de cei care dictau, terorizarea şi urmărirea ultimului cetăţean al ţării.

Marea majoritate a conducerii Securităţii era formată din ofiţeri de informaţii sovietici acoperiţi. Pintilie (Pantiuşa) având grad de general este numit Şef al Direcţiei Generale a Securităţii Poporului, adjuncţii săi fiind Alexandru Nicolschi (născut Grunberg) şi Gh. Mazuru. În cadrul Securităţii, Moscova a dotat numeroşi ofiţeri cu acte de identitate contrafăcute, prezentându-i ca Români, deşi vorbeau o românească dubioasă.

În afara cadrelor sale acoperite, mai exista în Securitate o altă categorie de ofiţeri care nu ascundeau faptul că erau cetăţeni sovietici şi ofiţeri ai poliţiei politice sovietice, purtând titlul de *"consilieri operativi"*. Pe vremea aceea regula era ca fiecare direcţie centrală şi regională a Securităţii să aibă cel puţin doi consilieri sovietici, însărcinaţi să *"traseze linia"* de activitate a fiecărei unităţi de Securitate. În mod practic, consilierii sovietici conduceau activitatea Securităţii (sursa Pacepa).

Menţionez că după primele 10 zile de anchetă la SSI, în Calea Plevnei, într'o noapte a venit - în timp ce eram anchetat - un bărbat înalt, uscăţiv, cu părul tuns scurt *"tip boxeur"* care vorbea prost româneşte şi se numea Serghie. Acesta mi-a spus: *"Noi avem dovezi care aducem la dumneata. Pentru ce nu aveam dovezi nu facem nimic, dar când dumneata nu recunoşti cu dovezi, noi deznodăm până recunoaşte"*, şi s'au ţinut de cuvânt.

În Octombrie 1948 are loc primul proces al acestui an denumit *"Procesul Marii Trădări Naţionale"*. În acest proces, căruia comuniştii i-au dat o mare amploare, au fost implicate persoane care nici nu s'au cunoscut între ei, dar fiecare în poziţia lui s'a opus comunismului. Iată numele principalilor acuzaţi aflaţi în boxă: ALEXANDRU POPP, ION BUJOIU, prof. GHEORGHE MANU, MAX AUSCHNIT, NICOLAE MĂRGINEANU, DIMITRIE GHEORGHIU, ALEXANDRU BALŞ, HORIA MĂCELARU, GHEORGHE BONTICĂ, NICOLAE PĂTRAŞCU, EUGEN TEODORESCU, NISTOR CHIOREANU.

La 1 Decembrie este interzisă Biserica Greco-Catolică şi este arestată ierarhia ei, vizată încă de mult, de către Siguranţă şi urmărită în cele mai mici amănunte în relaţiile ei cu Vaticanul.

Istoria unui neam este în mare măsură răspunsul pe care acesta îl dă provocărilor mediului înconjurător. Dacă un astfel de răspuns nu există, identitatea naţională s'a pierdut.

La o jumătate de veac dela acele timpuri, monografia generaţiei tinere - studenţi şi elevi - care a fost supusă unei decapitări, asemenea celei aplicate întregului spectru politico-religios-cultural-naţional al epocii, este puţin cunoscută.

O generaţie nu este numai o vârstă biologică, ci este o stare de spirit caracteristică prin răspunsurile date problemelor cu care se confruntă.

Apeciem că *"GENERAŢIA 1948"* şi-a adus aportul la frământările cruciale ale acelor timpuri, reacţionând organizat în grupări politice sau în afara lor, sub diverse forme individuale sau de *"nuclee organizate"*.

Tineri şi mai puţin tineri, dela elevi de liceu şi studenţi, la cei cu răspunderi familiale, purtând greul războiului anticomunist cât şi cel al recuperării Ardealului de Nord, toţi aceşti membri ai generaţiei noastre s'au confruntat cu atentatul la fiinţarea istorică şi geografică a poporului român. Ei au trebuit să răspundă la încercarea de a li se falsifica spiritualitatea şi cultura prin desfiinţarea instituţiilor de bază ale societăţii şi ruperea unei istorii bimilenare. Totul era atacat. În faţa acestui cataclism, cunoscând anticipat consecinţele lui, s'a ridicat ca un zid de apărare şi *"GENERAŢIA DELA 1948"*. Această generaţie nu a fost o generaţie *"anti"*, ci una de apărare, o *"generaţie scut"*. Afirmăm că a aparţinut Neamului Românesc, pentrucă nu i-a trădat aspiraţiile şi i-a onorat valorile cu manifestări proprii patrimoniului său spiritual şi biologic. Concepţia de viaţă a fost cea constatată de-a lungul veacurilor de voievozi şi cărturari, având ca temelie creştinismul românesc relevat şi prin Generaţia dela 1922, reacţionând spontan contra celor care atentau la legea şi tradiţiile noastre.

Generaţia 1948 a fost strivită nu numai la figurat, ci şi la propriu. S'a luat drumul muntelui ca de atâtea ori în vremuri de bejenie pentru Neamul Românesc, sau calea închisorilor. S'a apărat din munţi ceea ce comunismul ataca cu mare violenţă: satul românesc.

Coboriţi în iadul închisorilor, spiritul lor viu, inteligent, nu a pierit ci, fecund de vrăjmăşiile vieţii, s'a cristalizat, s'a rafinat.

Din promiscuitate, din brutalitate, din cea mai grea mizerie, din torturi, din atacarea cea mai abjectă a fiinţei umane, a germinat o puternică sensibilitate şi dorinţă de frumos, iar din plasa minciunii, dorinţa de apărare a adevărului cu preţul vieţii.

Când peste sufletele curate s'a aruncat mocirla şi veninul cel mai ucigător, rezultatul a fost răsărirea unei pleiade de zeci şi sute de poeţi.

Când se urla mai înfiorător decât urletul unei haite de lupi, din minţile şi sufletul celor schilodiţi răsăreau cântece de duioşie sau de îmbărbătare, melodii care uneori nici nu pomeneau de suferinţa sau rănile încă deschise, ci simpla nostalgie a iubirilor neîmplinite, de multe ori bucuria presupusei revederi cu cei dragi şi totul înălţuit în implorarea Divinităţii care nu-i părăsise. Aşa au apărut chiar şi lucrări cu caracter simfonic. Astfel s'a ajuns la convertirea suferinţei în creaţia GENERAŢIEI DE SACRIFICIU, epopee scrisă cu sânge.

Acum la vârsta senectuţii ei nu-şi doresc decât împlinirea idealurilor pe care le-au apărat cu preţul propriei vieţi: ridicarea unui neam şi a unei societăţi *"cu frica lui Dumnezeu"*, având un fundament trainic în embrionul de bază al societăţii: FAMILIA !

Aceasta a fost *"GENERAŢIA DELA 1948"*. Tinerii aceştia nu au fost mercenarii nimănui, n'au fost nici *"revoluţionari de profesie"*, nici nu au trăit o *"modă"*. Ei au fost robii unui crez. Învinsă vremelnic, *"GENERAŢIA DELA 1948"* înscrie totuşi o filă de istorie eroică pe care, din păcate, contemporanii o ignoră, sau, în cel mai bun caz, o subliniază timid şi nesemnificativ.

Puţinii supravieţuitori ai ei trimit acest mesaj având conştiinţa datoriei împlinite.

Traian POPESCU
Supravieţuitor a 16 ani de detenţie - 15 Mai 1948 - 18 Aprilie 1964.

N.R. Traian Popescu a trecut şi prin iadul dela Piteşti, supravieţuind ca prin minune după cele îndurate acolo. Drept mulţumire că Dumnezeu l-a ajutat, a compus Poemul-Cantată *"MÂNTUIREA"*, difuzat pe posturile de Radio şi Televiziune din Bucureşti.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

Andrei BUZDUGAN

Zilele naţionale ale oricărui popor sfârşesc prin a se îmbina atât de intim cu istoria şi viaţa însăşi a acelui popor, încât ele nu se pot distruge şi nici nu se pierd în noaptea uitării universale. Zilele naţionale trăiesc de-a pururea.

Când se sărbătoreşte o zi mare din istoria unei naţiuni trebue să avem în vedere amintirea faptelor din trecut, valoarea lor simbolică şi virtuţile acelor care le-au indeplinit, cât şi examenul prezentului.

Să vedem deci, însemnătatea celor trei evenimente importante ale istoriei noastre, toate petrecute în aceeaşi zi de 10 Mai.

La 10 Mai sărbătorim înfăptuirea neatârnării. Ţara fusese ţinută peste 400 de ani sub jug străin. Neatârnarea a fost nemijlocit legată de vitejia poporului, de spiritul lui de sacrificiu, de înţelepciunea, curajul, răbdarea conducătorilor săi politici, de virtuţile Regelui Carol I. Nimic nu ne poate spune mai bine despre aceste lucruri decât însăşi ziua de 10 Mai, o zi care nu va putea fi niciodată ruptă din calendarul sufletesc al poporului român.

La 10 Mai 1866, Principele Carol I de Hohenzollern, viitorul Rege, soseşte la Bucureşti şi în adunarea naţională se leagă cu jurământ de Ţară şi de legile ei.

10 Mai 1877. Începutul unui război între Ruşi şi Turci. România se foloseşte de slăbirea Austriei în urma războiului cu Prusia, şi de sprijinul Franţei pentru a ieşi din mâna hrăpăreaţă a cotropitorilor. Lucrează în

Domnitorul Carol în uniformă de ofiţer român

acest scop, alături de Domnitorul Carol, oameni de stat, Ion Brătianu şi Mihail Kogălniceanu. Guvernul Brătianu hotărăşte participarea la război în alianţă cu Ruşii. O convenţie cu Rusia acordă trecerea armatelor prin ţară, în schimbul menţinerii şi apărării hotarelor româneşti. Vom vedea însă că Ruşii nu-şi vor respecta cuvântul.

La 10 Mai 1877, Senatul din Bucureşti *"consideră Statul român ca neatârnat şi invită guvernul să lucreze în aşa fel ca neatârnarea să-i fie recunoscută şi garantată de Marile Puteri Europene"*. Ştiut este că fratele Ţarului telegrafiază Principelui Carol, după ce Ruşii se aflară încolţiti la Plevna: *"Turcii adunând cele mai mari mase la Plevna ne năpădesc"* şi îl roagă să ia comanda trupelor. De asemenea, este ştiut cum încep atacurile contra redutelor dela Plevna, cum Românii ocupă Griviţa, cum după lupte grele este cucerită şi Plevna, şi cum Osman Paşa se predă cu 40.000 de soldaţi colonelului român

Mihail Kogălniceanu

Mihai Cerchez. Se ştie cum Românii ocupă Rahova, cum atacă Vidinul şi Smârdanul. La fel, se ştie cum la sfârşitul războiului Ruşii ne răpesc Sudul Basarabiei, adică judeţele Cahul, Bolgrad şi Ismail, care fuseseră restituite Moldovei la Congresul din 1856. Prin tratatul din 1878 Marile Puteri ne recunoscuseră independenţa.

La 10 Mai 1881, Parlamentul românesc proclamă România ca Regat independent, iar Principele Carol este încoronat ca Rege, cu o coroană făurită din oţelul unui tun cucerit în lupte.

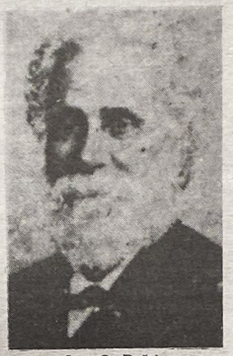

Ion C. Brătianu

Să vedem acum dacă situaţia de astăzi se menţine la înălţimea faptului sărbătorit, care trebue să ne stea în faţa ochilor ca o pildă

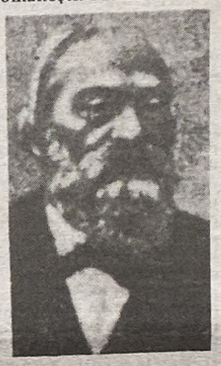

C. A. Rosetti

afară cât şi indiferenţa oamenilor noştri politici, umbresc amintirea măreţei zile de 10 Mai.

Pentru a da numai un exemplu, Independenţa a fost proclamată în Camera deputaţilor la 9 Mai, şi în Senat la 10 Mai, în prezenţa Domnitorului. Istoria României lui Constantin Giurescu uită să pomenească de şedinţa senatului, foarte importantă. Se ocupă numai de şedinţa Camerei, numai ca să nu vorbească de 10 Mai.

Ziua aceasta a fost ştearsă din calendarul României, de sub regimul comunist şi înlocuită cu 9 Mai, aniversarea sfârşitului războiului mondial. Figurile regelui Carol, Brătianu, Kogălniceanu, Carp, Filipescu, Take Ionescu, Maniu, - aceştia din urmă au luptat pentru unirea cu Transilvania, sfinţită în memoria noastră şi lipită de ideea de neatârnare - nu au mai fost pomenite. Astăzi, lucrurile nu se deosebesc prea mult. Când privim situaţia din Ţară avem motive să ni se umezească ochii.

Unde este astăzi, ziua de 10 Mai? Cine rupe cu trecutul, cine şterge ziua de 10 Mai, trebue să-şi aducă aminte de înţeleptele cuvinte ale poetului nostru:

"Viitorul şi trecutul
Sunt a filei două feţe.
Vede'n capăt începutul
Cine ştie să le'nveţe."

Zece Mai, ziua independenţei, a regalităţii şi a unirii naţionale a Românilor, asemenea datelor devenite legendare prin trecerea anilor, este săpată în stânca istoriei neamului românesc. Zece Mai va fi păstrat în cugetul şi inima noastră cu cea mai mare sfinţenie. Suntem siguri că bătrânii o vor şopti tinerilor şi tinerii o vor şopti copiilor şi nimeni nu o va uita. Moştenirea noastră strămoşească, este pentru noi toţi un îndemn şi o pildă. Zece Mai va fi din nou comemorat într'o atmosferă sărbătorească de întreaga suflare românească.

Cu toţii la un loc, Românii de-acasă şi de peste hotare, înfrăţiţi de aceeaşi istorie şi uniţi de aceleaşi speranţe, să ne îndreptăm gândurile către izbăvirea noastră viitore.

ARMATA ROMÂNĂ

Dorobanţul, de N. Grigorescu

ATACUL DELA GRIVIŢA

Scrisorile lui Posteucă

——Sergiu GROSSU——

19 Aug. 1971

Dragă Sergiu,

poate că primeşti "America". Eu mă grăbesc, totuşi, să-ţi transmit acest omagiu, pe calea avionului, ştiind că gestul vine dela antenă la antenă.

Ce mai faci? Mai dă-mi un semn. Nu-i nevoie să ai pretexte şi ceva-uri. Scrie cu inima, aşa la frumuseţea unei gratuităţi. Poezia creează din nimic şi se repliază a nimic. Dar cel mai frumos în metaforă, e că ea scapă legii cauză-efect.

În Nr.3 al Drum-*ului, îţi va apare* Cântecul de Triumf. *Mai trimite-mi colaborări pentru viitor. Poeme. Proză (amintiri din lanţuri!)*

Ar fi bine ca să-l cunoşti pe Ion Mirea. Cred că aţi putea avea, comun, taina generaţiei noastre. Trezirea la conul mistic românesc.

Cu mult drag,

Vasile Posteucă

La 6 Decembrie 1972 se stinge din viaţă, într'un spital din Chicago (SUA), la numai 60 de ani abia împliniţi, poetul, prozatorul, publicistul, profesorul universitar şi editorul revistei *"Drum"*, Vasile Posteucă.

Nu ne-am cunoscut, în trup, niciodată. Aşa a rânduit, de buna seamă, Cel de Sus; să rămânem doar la caligrafia unei amiciţii de o uriaşă forţă explosivă, la tăifăsuirea intimă a condeiului, la *"slova luminată pe dinăuntru"*, cum îi plăcea lui să spună. Cu alte cuvinte, dela 29 Aprilie 1971, când am primit întâia scrisoare din Mankato şi până la 21 August 1972, dată premergătoare îmbolnăvirii, care avea să-l ducă la odihna cea de pe urmă, ne-am apropiat numai în duh, jinduind înălţimi şi catapetesme; ne-am pipăit, cu sufletul, rănile ascunse şi-am conturat, laolaltă, sfânta alergătură spre centrul fiinţei, spre tărâmurile *omului ascuns al inimii*, răstignit pe crucea Neamului, întru aşteptarea învierii lui colective.

Ne-am învăluit de departe - în pofida marilor distanţe geografice impuse exilului românesc de fiarele apocaliptice ale Istoriei - cu antenele pure şi neprefăcute ale aceleiaşi iubiri, fiindcă amândoi am gustat, întocmai Psalmului *"ce bun este Domnul"* şi'n casa Lui de ospăţ am simţit cum fluturã peste umerii noştri, etern şi biruitor, steagul dragostei universale...

Nu ştiu de ce nu ni s'au încrucişat paşii pe bulevardele bucureştene, în toamna lui 1940 şi nici ceva mai târziu, înainte de a-şi fi hotărît bejenia. Mai tânăr ca el, i-am urmărit de *sub smochin*, aidoma lui Natanael, evoluţia literară, în perioada anilor de *"Iconar"* năzdrăvan. Locuiam la Bălţi, în Basarabia, şi'n primăvara anului 1938 m'am aventurat la editarea revistei *"Flori de stepă"*. În timpul războiului am fost bun prieten cu poeţii bucovineni Iulian Vesper, Traian Chelariu şi, îndeosebi, cu acel talent vulcanic ce se numea Mircea Streinul, împreună cu care am lucrat în aceeaşi redacţie, la Direcţia Propagandei, şi de înmormântarea căruia m'am ocupat, alături de Iulian Vesper, în 1945.

Trimiţându-i lui Vasile Posteucă, în Aprile 1971, volumul de poezii religioase *"Pietre de aducere aminte"*, publicat *"sub pseudonimul Simion Cubolta"* special pentru creştinii din ţară la o editură din R.F.G., (peste 9.000 exemplare au fost introduse clandestin cu prilejul unor transporturi de ajutoare, fie după marile inundaţii ale anilor '70, fie după cutremurul din 1977), el mi-a expediat, în schimb, odată cu vreo şase numere mai vechi din revista *"Drum"*, culegerile lui de poeme: *"Cântece fără ţară"*, *"Cântece din fluer"*, *"Catapeteasmă bucovineană"* şi *"În marea şi'n mormintele din noi"*. Din capul locului, am descoperit în versul său transfigurat un poet înnăscut şi nu făcut în laboratoare de alchimie suprarealistă, după fasoane şi mode efemere, după şarlatanii esteticopuritane şi jonglerii ermetice de epigonism desuet.

După cum i-am scris, orice zvâcnire de gând, orice combustie afectivă devine, sub peana talentului său, cântec de alăută şi icoană de imagine pură, chiot haiducesc şi prescură de lumină. I-am sorbit, cu nesaţ de slavă românească, ulcioarele doldora de vis - după ce am asistat ani de zile, în patria mea înrobită, la prostituarea muzelor - şi-am admirat, în tot ce-a plămădit şi-a plâns, bogăţia harului poetic cu care Cerul l-a miruit din plin, spre a-i fi martor în bezna lumii şi străjer la porţile Triumfului.

Dacă nu mă înşel, Vasile Posteucă a rămas singurul *iconar* al unei generaţii sortite morţii şi Exilului ucigător de năzuinţe altitudinare. Îl asemuiam, adeseori, unui zugrav de cuvinte şi de prospeţimi metaforice, îndemnându-l să continue, aşijderi fantomaticului lucefăr din Ipoteşti, a zugrăvi *"icoanele'n biserici"*, într'un univers contorsionat, putregăit şi refractar la legile demnităţii umane. Iar astăzi, când îl văd tolănit *"pe-o gură de rai"*, întors - de-aproape trei decenii - la obârşiile cele veşnice, îmi place să-l asemui negustorului de mir şi de alese miresme duhovniceşti, proiectat pe bolta pământului natal, ca o lacrimă de dor şi ca un verdict implacabil.

•••

Scrisorile prietenului Vasile reprezintă, după umila mea părere, complimentarea majoră a operei sale literare, pentrucă din ele se profilează - pregnant şi revelator - singurătatea aceluia care a fost *omul* Posteucă: profund ancorat în metafizica credinţei şi, totuşi, mereu prezent pe baricadele actualităţii; entuziast şi tolerant în naivitatea lui de pruncie biblică, dar necruţător cu şmecherii şi vânzătorii de altare; contopit cu mucenicia Neamului şi visând restructurarea planetei în Iisus Hristos; pregătindu-se de moarte, dar, în acelaşi timp, gata da harţă cu duşmanii Crucii.

Ori de câte ori poşta mi-l aducea pe masa mea de lucru (o, sublima comunicare epistolară!), îl citeam pe nerăsuflate şi, identificându-mă cu piscurile de gând generos, cu vâlvătaia simţămintelor generatoare de orizonturi unice, mă simţeam mai cald, mai luminos, mai bun. Parcă îl aud şoptindu-mi dintre literele cu migală dactilografiate sau aşternute, tandru, pe-un petec de hârtie subţire: *"Ţine-te tare şi mereu în rugăciune, în rugăciunea perpetuă. Pentrucă numai în felul acesta suntem şi putem rămânea esenţiali. Realitatea e invizibilă. Vedem bine numai cu inima şi cu adâncurile din noi. Restul: gloria lumii, materia, luxurile, plăcerile, guvernările, toate, numai vânt şi pleavă. Dumnezeu ne-a plantat aicea pentru mistere mai înalte, mult mai cutremurătoare şi transfigurătoare. E bine ca să mai fie suflete tari şi mari, care să strige adevărul în pustia acestui Vest timoral şi emasculat..."* (6 Noembrie 1971).

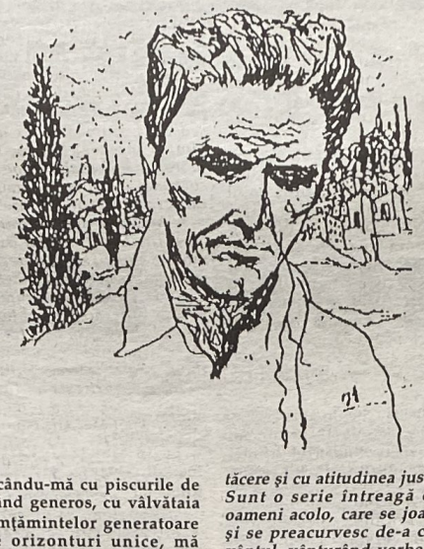

"Neghina exilării", de care îmi pomenea cu durere în scrisorile sale înflăcărate, a zgândărit tăciuni amari într'un suflet ce nu putea, în ruptul capului, concepe promiscuitatea politică a Românilor noştri (dispersaţi, înrăjbiţi şi miopi la semnele noi ale vremii) şi, pe deasupra, tentaţia compromisurilor sau muşcătura trădării. El, care-mi scria că *"a avea o credinţă, în lumea liberă, e o obligaţie umană, de aceea vreau, cu orice preţ, să fiu om"* - cu câtă vigoare încondeia şi demasca exemplarele negative ale unei neomenităţi mercantile! Felicitându-mă pentru *"atitudinea curată şi tare"*, pe care am luat-o prin editarea revistei *"Catacombes"* la Paris, al cărui admirator consecvent s'a arătat dela primul număr, Vasile Posteucă îmi atrăgea într'una atenţia: *"Să refuzi din tot sufletul tău linia de blid de linte şi de mişelie dialoghistă a unor elemente decăzute ca... (evit pomelnicul de nume). Nu mai avem mult de făcut umbră planetei. Hai să fim tari şi să-l servim pe Dumnezeu..."* (19 Mai 1971).

Sau: *"Trebue să înţelegem toţi că biruinţa nu va veni până nu ne vom birui pe noi-înşine. Până nu vom aduce lumină în propriile noastre altare şi inimi, până nu vom aduce lumină îndumnezeită (...) In hârmălaia de acolo* (adică din Europa n.n.), *cu mii de secături şi de uscăţiţi, să ştii să alegi şi să le fii îndemn şi mustrare, chiar dacă numai cu tăcere şi cu atitudinea justă. Sunt o serie întreagă de oameni acolo, care se joacă şi se preacurvesc de-a cuvântul, vânturând vorbe şi vânzându-se pentru o bucată de pâine, pentru un blid de linte ori glorie..."* (23 Noembrie 1972).

Anticomunist incorigibil, robul lui Dumnezeu Vasile, cel născut din nou *"pe nicovala suferinţelor"*, cel bătut *"de ciocanul urii satanice"* (întrucât s'a încumetat să cheme, cu inima *"galacţiile mai aproape"*, ca să-i fie semene, *"să cânte împreună"*) avea intuiţia jertfei şi credea in necesitatea morţii, chiar dacă unii confraţi îi ironizau acest spirit mioritic. Cerându-mi să ies *" în marile viscole ale credinţei şi metaforei"*, el predica moartea anticipându-şi, oarecum, propria sa plecare: *"Lupta contra comunismului trebue dusă cu fanatism pentru Hristos, cu pregătire de moarte. Ceea ce ni s'ar putea întâmpla pentru Hristos, e să murim. Şi asta e frumos. E o încoronare"* (29 Aprilie 1971).

Care erau motivele acestei viziuni martirice? Iată-l spovedindu-se la 10 Iulie 1972: *"Cât despre mine, eu o duc din ce în ce mai greu cu viaţa. Tot mai prigonit de către duşmani şi lovit de cozile de topor naţionale. Am ajuns să fiu reperat ca una din primele ţinte ale comuniştilor. Şi în cele din urmă mă vor ucide, aşa cum mi-au trimis mesagiu, anume că de nu mă astâmpăr, mă vor amuţi, îmi vor umple gura cu lut şi gloanţe. Nu-ţi scriu pentrucă mă tem. Ci numai pentrucă vreau ca tu să ştii. Cât despre moarte, îmi zic mereu: unde n'aş fi miluit de Dumnezeu să mor frumos, să fie măcar unul, în neamul meu de hoţi de cai şi de curvari, care să moară pentru faţa de cer a lui Hristos! În fond cred că jertfa este cea mai splendidă chemare a generaţiei noastre în Exil, ca şi acasă"*.

Da, fratele meu de vis, de rugăciune şi de luptă, tu, care ai drumuit cu neastâmpăr *"sub sclipetul sfânt al Luceafărului"* şi care te afli de mult în *"cetatea sărbătorilor noastre"* despre care vorbeşte Scriptura, în Ierusalimul cel ceresc după care suspinăm şi noi, râvnind, ca şi tine, baldachinul luminos al Veşniciei, vocea ta neauzită, materializată pe ultima ta felicitare de Crăciun, o aud şi acum - şi o voi auzi mereu - ca pe o flacără de cântec prin care a trecut spada de aur a morţii: *"Să dovedim în generaţia noastră că-L auzim pe Dumnezeu şi că am învăţat a muri"*. Deoarece, subliniai tu, cu tăria iluminatului, *"învierea vine din catacombele credinţei şi ale morţii bucuroase pentru Hristos şi omenia din om"*.

SUFERINŢA CARE ZIDEŞTE

——Alexandru TOMESCU——

În scurtul timp care l-am petrecut în România în vara trecută am călătorit către mânăstirile Moldovei de pe valea Trotuşului, care nu au faima celor din Neamţ şi Bucovina, dar a căror istorie este o mărturie a luptei îndârjite împotriva ateismului.

•••

Drumul şerpuia uşor, urmărind firul apei. Mergeam către Mânăstirea Bogdana şi amintirile se împleteau cu menţiunile istorice din fiecare loc într'un fuior al unei imagini virtuale. Îmi era greu să le aranjez cap la cap ca într'un letopiseţ pentrucă dialogul cu timpul devenise un risc. Ştiam exact cum evenimentele s'au derulat dar coordonata timpului îşi schimbase unitatea de măsură.

Din vremurile înnegurate, nu prea îndepărtate, la sfârşitul anilor 1970, îmi amintesc că dorind să-mi mântuiesc sufletul mergeam grăbit să prind Sfânta Liturghie. A fost un moment când am crezut că aş fi greşit drumul. Se auzea un lătrat de câini şi am întrebat pe un creştin dacă e mult până la mânăstire. S'a uitat speriat ta mine, în dreapta şi în stânga, a oftat iar apoi a ridicat din umeri. I-am mulţumit totuşi şi am continuat drumul cu speranţa că voi avea o informaţie mai exactă după trecerea unui podeţ unde casele păreau mai răsărite. La o gospodărie cu gard nou de lemn o femeie tocmai închidea poarta privind către drum. Era subţirică, o basma înnodată la spate descoperea o frunte înaltă. La întrebarea mea, mi-a zis să o urmez. *"Vom ocoli prin pădure, că au venit cu câinii şi nu ne lasă să intrăm în mânăstire. Slujba are loc în paraclis...Sper că eşti om bun cu frica lui Dumnezeu"* mi-a zis ea, păşind hotărîtă. Ajunsesem cred în partea de Vest a mânăstirii şi femeia continuă: *"In acest mic platou a fost cimitirul de sute de ani al călugărilor din care astăzi nu a mai rămas nimic. Orgia a intrat şi aici şi a reuşit să facă una cu pământul mormintele şi crucile atâtor vieţi apuse"*.

Nu mai ştiu exact care a fost drumul dar în scurt timp am intrat în paraclis. Era totul renovat: iconostasul, tavanul, straniile, pictura. Glsul părintelui Isaia răsuna îmbrăţişând pereţii, în final cuibărindu-se în colţul drept al altarului. Sfântul Duh a coborît în acest locaş, învăluind mistic totul. Când ne-am ridicat după Tatăl Nostru am simţit o uşurare, o eliberare, eram altul.

După slujbă am privit în jurul meu şi nu îmi venea să cred. În anul 1960 când mânăstirea a fost transformată într'un cămin-spital pentru alienaţi mintal, ca urmare a decretului 410/1959 vizând desfiinţarea mânăstirilor, paraclisul a devenit sala de dans pentru pacienţi şi salariaţii spitalului. Pereţii fuseseră acoperiţi cu vopsea, catapeteasma distrusă şi obiectele de cult evacuate. În 1975, constatându-se condiţiile climaterice nepotrivite pentru bolnavi, localul mânăstirii a fost transferat Ministerului Învăţământului care l-a folosit ca tabră pentru elevi. Al doilea cimitir din partea vestică unde se odihneau pe veci bolnavii decedaţi între 1961 şi 1975 a fost transformat în teren de joacă pentru copii.

Făcându-mi cruce, am urmat la plecare acelaşi drum prin pădure. Ajungând în şosea am răsuflat uşurat, dar deodată un şuierat mă face să întorc capul. Acelaşi creştin care l-am întâlnit la ducere acum avea glas: *"S'au dus, ducesş'ar pe pustii, că rău m'au speriat"* mi-a şoptit el arătându-mi cu mâna direcţia lor.

Firul vieţii monahale a fost înnodat în 1978, când odată cu restaurarea a tot ce a fost distrus s'a dus lupta acerbă pentru reînvierea aşezămintelor monahale. Împreună cu maicile s'a muncit zi şi noapte cu o abnegaţie care de multe ori a atins nivelul sacrificiului. Trebuiau să învingă împlarea comunistă şi diavolească, care îi ameninţa ca o furtună distrugătoare. Timp de unsprezece ani începând cu 1978, munca plină de devoţiune împletită cu pravila bisericească, care consta în principal din Utrenie - două ore, Sfânta Liturghie - două ore şi Vecernia - o oră, a fost încununată de Sfinţirea Mânăstirii, pe data de 29 August 1989.

Un indicator ne direcţionează către Mânăstirea Bogdana. De cum ajungem în comuna Ştefan Cel Mare istoria începe să vorbească. Mânăstirea are stilul cetăţilor medievale de apărare, asemănându-se ca structură şi formă cu Putna, dar fiind mai mică. A fost ctitorită în anul 1670 de logofătul Solomon Bârlădeanu, descendent al Movileştilor.

Văzându-ne intrând pe poartă, monahia Mihaela s'a întors din drum oferindu-se să ne însoţească.

Clopotniţa care susţine clopotul mare de 2.500 kg. două mici, şi toaca, străjuieşte singura intrare din partea de Est a mânăstirii. Sunetele ei combinate cu cele ale toacei bisericii şi ale tochiţei paraclisului se răsfrâng în tonalităţi beethoveniene dincolo de Valea Trotuşului. Biserica adăposteşte mormintele ctitorului Solomon Bârlădeanu, al lui Ioan Cantacuzino,

Continuare în pag. 15

MODELUL

George GEORGESCU

Ioana intră în curtea imensă în care casele păstrau amprenta începutului de secol, deoarece furia demolărilor nu cuprinsese încă şoseaua Ştefan Cel Mare. Trecu pe lângă un foişor acoperit de iederă, pe lângă două-trei apartamente dispuse *"în vagon"* şi urcă la etaj unde locuia profesorul Danielescu. Acesta îşi sorbea cafeaua în pijama şi îi spuse să meargă până la capătul culoarului unde va găsi atelierul.

- *"Vei întâlni acolo doi colaboratori ai mei"*, precizează el. Deşi Ioana era obişnuită cu mediul şi atmosfera atelierelor de artă, acesta i se păru deosebit de altele cunoscute, poate şi datorită faptului că nu era prea multă dezordine înăuntru. Găsi un tânăr blond care lucra concentrat la şevalet şi o fată cu trăsături exotice care picta nişte acuarele.

- *"Sunt Ioana Călugăru*, se prezentă ea. *Am venit pentru tablourile Bienalei din Septembrie dela Dalles"*. - *"Maestrul se ocupă personal de această expoziţie*, spuse Alexandru, *noi executăm nişte comenzi"* şi arătă spre Valeria, care ridică agale privirile-i languroase de pe dansatoarele japoneze pe care le picta şi o studie câteva clipe cu aer degajat. Ioana avea trăsături sculpturale, cu buze senzuale bine conturate, sprâncenele arcuite deasupra unor ochi adumbriţi, avea gropiţe în obraji care îi dădeau un aer copilăresc, purta părul negru lung pe spate, iar tăietura bărbiei trăda o voinţă puternică. Trecu cu bine examenul Valeriei care ieşi pentru o clipă din tăcerea în care lucra cufundată deobicei şi îi spuse să-l aştepte pe profesor, arătându-i un scaun plin cu tuburi de vopsele.

Şedinţa dură mai puţin de o oră, Profesorul îi schiţă profilul în cărbune, îl fixă apoi cu pulverizatorul, îi plăti tariful respectiv şi o invită să revină peste două zile. După plecarea modelului, adresându-se celor doi colaboratori ai săi, îi întrebă: - *"V'a plăcut Ioana? Ce impresie v'a lăsat? - "Are un cap foarte interesant"*, răspunse Valeria, fără a-şi ridica privirile de pe dansatoarele ei. Avusese prilejul să vadă multe modele la Academia de Belle Arte pe care urma să o absolve în curând şi părea mulţumită. Alexandru nu făcu nici o remarcă, mulţumindu-se să asculte părerile colegei sale pentru care nutrea multă admiraţie, atât datorită talentului ei de portretistă, cât şi aerului plin de mister al frumuseţii ei exotice.

- *"Pozează şi nud?"* întrebă el după un timp, dar întrebarea i se părea deplasată şi roşii de teama de a nu fi fost înţeles greşit. - *"Da, pozează şi nud, aceste şedinţe fiind cele mai bine plătite*, răspunse profesorul. *"Este de altfel singura lor sursă de întreţinere, deoarece Ioana poartă de grijă şi mamei ei care este bolnavă de cancer. Fata este studentă la Conservator la clasa de vioară şi îşi câştigă existenţa pozând la Academie şi pe la diverşi artişti plastici care o solicită datorită profilului ei sculptural"*. - *"Dar tată nu are?"* întrebă Alexandru. - *"Tatăl ei a luptat în munţi unde a căzut în luptele contra trupelor de Securitate. Era ofiţer în Armata Regală, fusese pe frontul de Răsărit unde se distinsese în lupte şi obţinuse câteva decoraţii, printre care şi Crucea de Fier germană. Se ştie că Nemţii nu acordau această distincţie decât pentru merite deosebite, iar generalii lor o purtau cu mândrie la cravată. Tatăl Ioanei doborâse un mare număr de avioane ruseşti în bătăliile aeriene dincolo de Nistru"*.

După fiecare şedinţă la care venea să pozeze, Ioana mai rămânea să discute cu cei câţiva studenţi care frecventau atelierul. Sensibilitatea eu artistică o făcea să aprecieze munca lor, admirând crestăturile şi sculpturile în lemn, cât şi casetele cu încrustaţii de sidef, întârziind însă de fiecare dată lângă planşeta lui Alexandru. Îi plăcea foarte mult policromia peisajelor montane pe care acesta le picta şi care îi dădeau fiori de drumeţie. Chiar şi după terminarea tabloului şi după predarea lui la Comisia de evaluare, ea mai venea, aşa cum făceau de altfel mulţi alţi studenţi şi cunoscuţi, deoarece atelierul era o adevărată expoziţie de artă ce atrăgea mulţi vizitatori.

Alexandru simţi căldura privirilor cu care îl învăluia Ioana, înţelese sentimentul care se înfiripase în inima ei, dar gândurile lui rătăceau în acea perioadă undeva departe, în căutarea unui chip care dispăruse în împrejurări dramatice şi de care îşi amintea cu strângere de inimă. Câte o dată, când era şi Ioana şi avea vioara la ea, cânta în duet cu profesorul melodii din concerte celebre şi atmosfera din atelier devenea deosebit de plăcută. Atunci Alexandru trăia adevărate clipe de reverie, gândurile lui rătăcind pe fondul muzical în lumea nemărginită a universului galactic, ce poartă în vârtejul lui destinele planetelor şi al fiinţelor care le populează. Erau momente în care făurea proiecte de viitor şi-şi depăna visele.

Într'o zi Ioana l-a întrebat dacă este liber Sâmbăta viitoare, deoarece are două bilete la *"Delta Blestemată"* ce se juca la Teatrul din Pasajul Victoria, iar maestrul care ţinea mult la fată, interveni răspunzând în locul lui: - *"Sigur că este liber şi o să meargă, nu-i aşa Alexandru ?"* - *"Da... sigur..."* se bâlbâi el luat prin surprindere, aruncând o privire pe furiş înspre Valeria, care însă nu le acordă nici o atenţie. De atunci au rămas prieteni. Se întâlneau de două-trei ori pe săptămână, mergând la film sau se plimbau ţinându-se de mână prin Cişmigiu unde aveau banca lor lângă izvorul lui Eminescu, la care se răcoreau în zilele de arşiţă. Alexandru, care începuse de câţiva ani buni să scrie, era interesat să afle amănunte despre luptele din munţi la care participase tatăl ei, dar subiectul i se părea prea delicat şi nu îndrăznea să-i răscolească amintiri dureroase. Se mulţumea să-i citească din versurile lui şi să-i povestească despre proiectele cărţilor pe care intenţiona să le scrie, legate de rezistenţa anticomunistă a ţineretului din România la care participase activ.

Într'o Duminică au mers în Parcul Herestrău, au luat vaporaşul care ocolea insula, iar ea, lipindu-se tandru de el i-a cântat în surdină melodia *"Paloma"*. Avea o voce caldă care se armoniza cu nostalgia cântecului şi în atmosfera aceea însorită şi parfumată de salcâmii care înfloriseră de curând, glasul ei îl răscoli pe Alexandru. Privindu-i trăsăturile feţii, se gândi însă că această fată pozează goală în faţa multor studenţi şi artişti şi un sentiment bizar îl încercă. Nu era gelos, dar nu se putea împăca deloc cu gândul că atâţia inşi o văd aproape zilnic dezbrăcată. - *"Ştii*, spuse ea după un timp în care ecourile melodiei se estompaseră, *astăzi este cea mai frumoasă zi din viaţa mea!"*. - *"Da? De ce?"*, întrebă el cu naivitate nedisimulată. - *"Pentrucă împlinesc douăzeci şi unu de ani şi sunt singură cu tine, departe de forfota oraşuluî. Nici nu-ţi poţi închipui cât de mult mi-am dorit acest lucru"*. -*"Mă bucur"*, răspunse Alexandru privind-o cu aerul lui melancolic, dar în sinea sa îşi spuse: *"Doamne, de ce oare nu pot iubi această fată? E sensibilă, frumoasă, dar nu simt nimic pentru ea. O iubesc mai degrabă ca pe o soră mai mică, neajutorată, care are nevoie de ocrotire"*.

- *"Am auzit dela Maestru că şi tu ai fost arestat din motive politice. Ai suferit mult?"*, îl întrebă ea cu afecţiune în glas. - *"În comparaţie cu alţii care au fost torturaţi sălbatic, sau cu tatăl tău care a murit ca un erou, pot spune că interogatoriile mele cu Securitatea au fost un fleac. Dar ce s'a întâmplat cu tatăl tău, ştii cum a fost omorît?'*. - *"Am aflat câte ceva. Mama a stat de vorbă cu câţiva localnici din satele dela poala muntelui. Nu prea vroiau să discute despre acest subiect, erau înfricoşaţi şi tremurau de spaimă. Consemnul era că anumite grupuri de <bandiţi> terorizau împrejurimile, că ucideau femeile şi copiii şi au fost lichidaţi pentru restabilirea ordinei în regiune"*.

-*"Dar cum au dat de urma lor?"* - *"Prin trădare. Foloseau diverse metode în acest scop. În cazul grupului din care făcea parte tatăl meu, câţiva săteni au văzut o femeie tânără, îmbrăcată ţărăneşte, care nu era de prin partea locului şi care nu părea a fi căutşi de puţin ţărancă. Aceasta a studiat la postul de poliţie topografia regiunii, a cules informaţii despre câteva sate învecinate, despre portul şi accentul locuitorilor, a învăţat numele a câtorva familii mai cunoscute şi într'o zi a urcat coasta muntelui cu un coş de papură în mână. Exact la două luni după aceea a sosit un batalion de trupe speciale ale Securităţii comandate de un colonel mic şi negricios, au înconjurat muntele şi au pornit asaltul. La câteva zile ciobanii au auzit rafale de arme automate, mitraliere şi grenade sus la munte"*.

- *"Dar care a fost rolul femeii în această afacere?"* - *"Îţi dai seama că erau acolo bărbaţi tineri care trăiau de luni de zile izolaţi de restul lumii. Ea era un pion otrăvit, care avea misiunea să reţină datele topografice şi după ce scapă dela ei să le comunice Direcţiei Securităţii Statului, dela primul post de poliţie întâlnit"*. - *"Dar cu luptătorii ucişi ce au făcut?"* - *"I-au îngropat acolo sus pe munte. Nu se cunoaşte locul, deoarece au făcut să dispară orice urmă a luptelor. Sătenilor li s'a spus că au fost aplicaţii militare"*.

Alexandru rămase un timp pe gânduri. Era răscolit de un sentiment de compasiune pentru Ioana, dar în acelaşi timp şi de revoltă. Era aceeaşi revoltă pe care nu şi-o putuse înfrâna nici în faţa ofiţerilor anchetatori pe care îi înfruntase cu bărbăţie când încercaseră să afle dela el numele componenţilor Organizaţiei de rezistenţă pe care o înfiinţase.

Vara trecu pe nesimţite, plimbările lor se mai rărită şi într'o zi Alexandru fu anunţat că a început un nou val de arestări, fiind sfătuit de rude şi prieteni să dispară pentru un timp. Îşi luă rămas bun dela profesorul Danielescu care-l îmbrăţişă cu lacrimi în ochi deoarece îi fusese cel mai apropiat dintre toţi studenţii şi dela Valeria, pe care o privi cu o strângere de inimă. Plecarea intempestivă nu-i dădu însă posibilitatea să se mai întâlnească cu Ioana şi nici măcar să-i scrie câteva rânduri. Doi ani de zile viaţa lui fu o permanentă fugă în care căuta să i se piardă urma.

O scurtă acalmie interveni în furtuna care se dezlănţuise, determinându-l să riste o întoarcere acasă. Era un intermezzo în care intenţiona să pună în siguranţă câteva manuscrise ce nu trebuiau să cadă în mâna Securităţii. Era toamnă şi Bucureştiul lui drag căpătase un aspect deosebit de pitoresc datorită policromiei frunzelor copacilor din pacuri şi de pe marile bulevarde. Trecând într'o zi pe Calea Victoriei, dori să iasă în Bulevardul Brătianu prin dreptul Ateneului Român spre cinematograful SCALA, unde rula un film muzical, când un afiş mare îi atrase atenţia şi citi un anunţ care îl făcu să tresară de emoţie. *"Duminică 25 Octombrie crt. va avea loc un concert susţinut de violonista Ioana Călugăru, înaintea turnelului Filarmonicii <George Enescu> prin câteva ţări vest-europene"*.

Alexandru îşi cumpără bilet şi, în aşteptarea zilei concertului, retrăi momentul în care Ioana îi mărturisise pe puntea vaporului: *"Ştii, astăzi este cea mai frumoasă zi din viaţa mea"*. Ecourile melodiei *"Paloma"* îi reveniră în minte, părându-i-se că a trecut un secol dela acea Duminică însorită în care o inimă curată i se mărturisise. Fu deosebit de încântat să o revadă pe scena Ateneului, strângând puternic sub bărbie vioara şi să asculte câteva din cele mai celebre piese pentru vioară în acompaniament de pian, precum *"Serenada"* de Haydn, *"Preludiul"* lui Chopin, *"Largo"* de Vivaldi, *"Cartabile"* de Paganini, *"Meditaţia"* lui Massenet şi în final *"Lebăda"* lui Saint Saëns.

Când concertul a luat sfârşit şi ropote de aplauze au izbucnit iar publicul s'a dus să o felicite şi să-i ofere flori, Alexandru s'a strecurat discret spre ieşire. A fost ultima oară când a văzut-o, deoarece Ioana nu s'a mai întors din Germania. I-a rămas întipărită pe retină imaginea ei mulţumind cu multă deferenţă ovaţiilor, roşie în obraji de efort şi emoţie, având câteva broboane de transpiraţie pe frunte. Părea o statuie antică în rochia ei lungă de culoarea liliacului înflorit. Sobră, cu un aer de satisfacţie în priviri, primea buchetele de flori făcând reverenţe ca o şcolăriţă. Nu s'a dus să o felicite în rând cu ceilalţi melomani, cum ar fi trebuit, deoarece dorea ca fata să plece liniştită în străinătate, unde era convins că o aşteaptă consacrarea şi o carieră strălucită. Dacă l-ar fi reîntâlnit, poate că revederea ar fi influenţat destinul acestei fete care nu avea decât talentul pentru afirmare, deoarece regimul instalat la putere prin violarea voinţei naţiunii îi luase totul, până şi copilăria. Alexandru întuia că într'o ţară liberă Ioana va putea câştiga stima şi respectul iubitorilor de muzică, ceea ce ar fi constituit o compensare pentru frustrările tinereţii ei.

Au trecut mulţi ani dela acele zile tulburi. Viaţa s'a derulat în condiţiile cunoscute, în care valorile umane erau vânate şi aruncate în lagăre şi închisori. Unii au luat calea eternităţii iar alţii a exilului, lăsând în urma lor un vacuum spiritual de câteva generaţii. Mulţi, din păcate prea mulţi, au plătit cu viaţa dragostea lor nemărginită pentru păstrarea fiinţei naţionale şi demnitatea neamului românesc. Astăzi colbul uitării s'a aşternut peste mormintele celor căzuţi, vântul şi ploile spălând numele lor de pe crucile care au putrezit, acolo unde a existat vreuna, căci cea mai mare parte a martirilor nu a avut nici una la căpătâi. Amintirea lor s'a estompat ca urma paşilor întipărită pe nisipul mării, pe care valurile vitregiei vremurilor şi ale abjecţiei umane le-au spulberat.

SUFERINŢA CARE ZIDEŞTE

Urmare din pag. 14

al căpitanului Matei din Muntenia, al lui Teodosie al II-lea, (mitropolitul Moldovei 1674-1677) şi al Arhimandritului Teofilact, decedat în 1851.

Din pronaos Arhimandritul Isaia se apropie, mărturisind: *"Plecând din mănăstire, (1960 n.n.) m'am angajat la C.F.R., stabilindu-mă în comuna Tg. Trotuş. Deşi mergeam la lucru zi de zi, noaptea nu mă puteam odihni ca orice muncitor, fiind nevoit să stau - dacă era vara - printre butucii de vie, iar dacă era iarnă - prin glugile cu ciocani ale vecinilor. Asta din cauza activităţii de partid şi a autorităţilor care erau: preşedintele Sfatului, secretar - Irodi, preşedintele C.A.P.-ului - Săvescu şi mai presus de toţi miliţianul Lungu, care aproape în fiecare noapte avea sarcastica plăcere de a mă batjocori. Din fericire, se mai găseau şi oameni de suflet dintre credincioşii satului, oameni de rând, dar OAMENI, care mă adăposteau şi uneori îmi dădeau de mâncare. Mi-aduc aminte cum necazul şi nenorocirea mea nu-mi ajungeau şi mai venea miliţianul să mă ocărască şi mai mult. Venind el odată la mine, cu aceaşi misiune pe care o învăţase dela naiba; să mă înjure, să mă insulte şi să mă ameninţe, mi-a luat în semn de confiscare şi căciula cu nişte haine. Eu ce era să fac? Tremuram ca şoarecele în laba pisicii sau ca pasărea în laţ, dar răbdam... răbdam... răbdam tare, nu de voie, ci pentrucă nu aveam încotro."*

Este adevărat, suferinţa zideşte nu numai momente care vor dăinui peste secole, ci făpturi omeneşti care se vor ridica pe evoluta nemuririi.

Alexandru TOMESCU

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

Lecţie de românism în ajutorul guvernanţilor dela Bucureşti şi Chişinău, străini de cauza Reîntregirii Neamului

ION ANTONESCU

...Am purtat războiul contra Uniunii Sovietice pentrucă aşa cerea onoarea poporului român şi am continuat să luptăm peste Nistru pentru a evita ca România să devină o colonie germană.

Am acţionat întotdeauna în cadrul legalităţii şi al spiritului de umanitate...

Scump popor român !

Sunt mândru că m'am născut şi am crescut în mijlocul tău, în ascendenţa ta imperială, în gloria strălucitoare a coroanei lui Traian, a atâtor martiri şi eroi.

Am purtat patru războaie pentru tine şi cred că mă situez în rândul marilor luptători pentru ***libertatea*** şi fericirea ta...

(Din "Ultimul Cuvânt" rostit în noaptea de 14 spre 15 Mai 1946 la procesul mişelesc intentat de comunişti contra lui şi a colaboratorilor săi)

• •

NICOLAE IORGA

Am mers în Basarabia odată,... călătorind la aventură, mai cu paşaport, mai fără...

Am aşteptat vaporul, parahodul, cum îi zic Ruşii, şi cu el am mers dela Soroca până la localitatea pe care aceiaşi Ruşi o numesc, neştiind ce însemnează, *"Vadalivoda"*, ceea ce însemnă *"Vadul-lui-Vodă"*, *"proprietate a Domniei"*. Pe atunci, nu mergea vaporul până la Cetatea-Albă, cum aş fi dorit eu, şi cetatea studiilor mele n'am văzut-o încă, deşi ceva mă îndeamnă să-mi cumpăr un locuşor acolo şi din căsuţa mea să privesc că pârcălabii vremurilor asupra limanului larg şi a valurilor tulburate ale Mării Negre.

La Vadul-lui-Vodă coborîre pentru Chişinău. Dar până acolo adevărata graniţă românească am văzut-o. Pe lume nu se poate închipui, cred, - potrivit poate şi sentimentalităţii mele naţionale, - drum mai frumos ca acea coborîre pe Nistru, într'o noapte de Mai.

Aproape toată lumea se dusese să doarmă, şi rămâsesem singur pe coverta vaporului. Era în aer o mireasmă de tei, cântau privighetorile de o parte şi de alta a pădurilor de pe mal; mai era nevoie să mi spuie cineva ce ţară era aceasta! O cunoşteam din rădiurile Botoşanilor, din codrii Vasluiului, din măgurile dunărene, o cunoşteam din adâncurile Ardealului şi Bucovinei, din şesurile Banatului, din toate părţile pe unde m'a purtat viaţa şi dorul; doar era mireasma ţării mele, şi aceea nu înşeală.

Aşa am văzut laturea răsăriteană a României, pe Nistru.

(Din Antologia "Omul şi Pământul Românesc" de Mihai Niculescu)

POARTA ROMEI

Mihai BURACU

Nu ştiu câte porţi a avut Cetatea Eternă, dar una din ele este Basarabia: cea mai expusă desigur, cea mai puternic apărată şi iată că ea se arată a fi şi cea mai durabilă în timp şi cea mai frumoasă. Este atât de frumoasă această poartă de Răsărit a latinităţii, încât Istoria însăşi ar trebui s'o împodobească cu un splendid şi impunător arc de triumf. Nimicită şi prăvălită de atâtea ori în ruină, ea a fost refăcută de braţul tare şi harnic al celor rămaşi străjeri la poarta unui imperiu de limbă şi cultură.

Datorăm atât de mult fraţilor noştri de peste Prut, încât bătăile inimii lor se amplifică în inimile noastre, iar grijile lor atât de mari şi de grele ne determină să amânăm propriile noastre griji la fel de mari şi la fel de grele.

Ei sunt cei care în luptă cu întunericul dictaturii şi teroarei comuniste au aprins flacăra speranţei şi prea frumoasă a fost lumina luptei lor şi de aceea ne-am simţit îndreptăţiţi să spunem că *"soarele românismului dela Chişinău răsare"*.

Dar iată că nori ameninţători încearcă să pună sub obroc lumina orbitoare a soarelui răsărit la Chişinău. Sunt aceiaşi nori care au înnegrit timp de peste 50 de ani cerul României, ca şi al altor state est-europene. În urmă cu sute de ani veneau în hoardă. Mai târziu au venit cu tancurile, învăţând să folosească şi arma secretă luată din arsenalul fostului imperiu: *divide et impera*. Au pus botniţe şi juguri ale tăcerii, dar latina este limba rădăcinilor şi a păsărilor libere, a punerii în mormânt, dar şi a învierii. Unealta discordiei este o seminţie fără de limbă sau cu o limbă uitată în veci. Lupta se poartă acum şi în spaţiul unei geografii ciuntite, coborînd din văzduhul şi terasele unei înalte spiritualităţi în labirintul meschin al calculelor politice. Conflictul interlingvistic este pretextul unui conflict ce se dovedeşte a fi în esenţă interideologic.

Ajutorului moral cerut de ei i-am putea răspunde şi îi răspundem cu mijloace modeste de fraţi la fel de săraci şi vitregiţi de bunuri materiale. Comoara cea mai de preţ a poporului român, după cum o spune şi poetul, este limba şi, ca fost slujitor al limbii materne, m'am simţit şi un executor al testamentului lui Ienăchiţă Văcărescu cu al său codice imperativ: *"Creşterea limbii româneşti / şi-a patriei cinstire"*.

Este o slujbă care nu-ţi permite ieşirea la pensie şi speranţa unei binecuvântate şi liniştite bătrâneţi şi ofer cu drag puţina energie care mi-a mai rămas pentru a sluji pe altarul limbii române în şcolile din satele basarabene, care duc lipsă de astfel de slujitori.

Adăugăm astfel modestelor donaţii de carte românească şi aceste paşnice totuşi, donaţii de suflet românesc.

Fraţii de dincolo de Prut au înălţat glas de primejdie şi chemare sfâşietoare de ajutor şi, la rându-ne, retransmitem şi amplificăm apelul lor către toate surorile de limbă şi de gintă, pentru a-l adresa urgent şi patetic întregii lumi civilizate.

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

SILVESTRU MORARIU

(1818 - 1895)

Arhiepiscop al Bucovinei şi Dalmaţiei, fiu de preot din Mitocul Dragomirnei. Părinţii săi Gherasim şi Zamfira, fiică de preot şi ea, i-au dat numele de *Samuil*.

După terminarea şcolii primare a fost dus *"pentru învăţături"* la şcoala normală din Suceava. Aici i s'a întâmplat ceea ce li se întâmplă, ca regulă copiilor de Români. Directorul Frantz Theil, *"întrebându-i porecla"*, adică numele de familie, i-a spus, *"oţărându-se"*, că nu-i place numele de Morariu şi l-a sfătuit ca *"să se cheme Morariu-Andrievici"*, după numele de botez al unui străbun al Morărenilor din Mitoc! Exact în acelaşi fel i-a fost rusificat numele şi lui Vasile Arnăutu care deveni *"Ianovici"*, după numele de botez al tatălui său Ion.

Mai târziu, după ce devenise Episcop, Silvestru Morariu scria despre *"porecle curat româneşti schimonosite în porecle leşeşti. Cu şcoala s'au mai leşit bunăoară numele Soare în Vasilovici, Berariu în Ieremievici, Bândea în Bendevschi, Diaconu în Diaconovici, din Creţu s'a făcut Creţuleac, din Rotaru Rotariuc, din Moraru Melnic, din Bordeian Bordeinciuc, din Cojocaru Cuşnir, din Ciobanu Ciobanec... Astăzi credem că Românii şi mai ales preoţii noştri nu vor mai suferi să mai facă tot aşa străinii batjocuri cu schimonosirea poreclelor româneşti. Noi trebue să luăm seama cu toţii, ca blăstămăţia asta să nu se mai întâmple nicăieri"*.

După ce termină şcoala zis normală de sub oribila conducere a antiromânului Thei, Samuil Morariu urmă gimnaziul şi teologia la Cernăuţi. Apoi fu preoţit şi numit paroh în satul Ceahor de lângă Cernăuţi. Înainte de asta se căsători cu Ileana, fiică de preot, ce se trăgea dintr'o familie răzăşească din Stăneştii de Sus de pe Ceremuş. La Ceahor, Samuil Morariu-Andrievici a lucrat vreme de 20 de ani întru *"păstorirea parochienilor"* săi, fiind totodată şi protopresviter al Cernăuţilor. În această calitate *"a grijit ca nimeni altul până la el de şcoale"*.

Rămas văduv, Silvestru Morariu se călugăreşte (1874) şi este numit Arhimandrit Iar la 1880, prin decret împărătesc, devine Arhiepiscop şi Mitropolit al Bucovinei şi Dalmaţiei. Bucovina nu mai avusese până la el *"un preot şi Arhiereu care să fi lucrat atât de mult cu condeiul şi cu fapta pentru binele obştesc ca Eminenţa Sa Mitropolitul Silvestru*, atestau ziarele şi revistele timpului său: *"Carte de cetire sau legendariu"* pentru clasa a patra a şcoalelor poporene, Viena 1856, 204 pagini; *"Metodica calculăciunii cu cifre"*, Viena 1858, 229 de pagini; *"Metodica calculăciunii în cap"*, Viena 1860, 202 pagini; *"Aritmetica pentru şcoalele sătesti"*, Viena 1865 şi 1868, 140 de pagini; *"Catechism mic pentru tinerimea ortodoxă din I şi a II clasă a şcoalelor naţionale din Bucovina"*; *"Istoria sfântă a testamentului vechi şi nou pentru clasa a II a şcoalelor poporene"*; *"Cărticică de rugăciuni spre întrebuinţare la şcoalele poporene pentru tineretul bisericei dreptcredincioase a reseritului"*; *"Elementariu sau carte de cetire"*, 1868, 85 de pagini; *"psaltichia bisericească aşezată în note muzicale"*, 1879, 97 de pagini; *"Tipiconul bisericei ortodoxo-orientale pentru rânduielile liturgice în toate zilele anului pascal bisericesc"*, Cernăuţi 1883, 213 pagini.

Dintre cele circa 50 de lucrări scrise şi răspândite pe tot cuprinsul imperiului, acolo pe unde se vorbea şi se scria românește, precum şi în Moldova, le-am ales pe cele înşirate aci datorită originalităţii şi plasticităţii denumirii lor.

Afară de cărţi şi broşuri Silvestru Morariu, ca vice preşedinte al *"Societăţii pentru cultura şi literatura română bucovineană din Cernăuţi"*, a publicat zeci de articole şi predici în *"Foaia Societăţii"*, inclusiv *"o lege"* pentru uz intern al bisericii ortodoxe din Bucovina. În aceeaşi calitate a înfiinţat gazeta *"Candela"* care a apărut mulţi ani şi după dispariţia fondatorului ei.

O lume întreagă îi rămânea recunoscătoare: cei mulţi *"dreptcredincioşi"*, preotesele văduve şi copiii lor cărora li se fixau pensii din fondurile bisericeşti care, *"sub dreapta ocrotire a Eminenţei Sale Doctor Silvestru Morariu"*, crescuseră ca niciodată până atunci, dascălii bisericeşti pentru lefurile mărite, *"mulţime de şcoleri sermani sprijiniţi cu vorba şi fapta"*, cooperatorii care după *"5 ani de slujbă primeau câte un adaos de 100 de florini"* etc.

Pentru merite deosebite în funcţiile ce le-a ocupat de-a lungul *"rodnicei sale vieţi"*, inclusiv cele câteva legislaturi de deputat în dieta împărătească, *"Majestatea Sa I-a dat Înaltpreasfinţiei Sale titlul de onoare de <Doctor al sfintei teologii>*. Titlu ce se dădea numai *"celor mai iscusite feţe bisericeşti întru învăţăturile credinţei lui Christos"*.

În 1893, de Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel, când îi fu sărbătorit jubileul de 50 de ani de preoţie, a fost publicată o *"epistolă duhovnicească"* în care se spunea: *"Este cu bună seamă dorinţa noastră a tuturora ca pe acest Arhiereu să ni-l ţie Dumnedzeu încă mulţi ani spre norocirea poporului nostru, căci dzicem încă odată: de când îi Bucovina, noi n'am avut şi nu avem alt preot care să fi muncit atât de mult pentru neamul său ca Înaltpreasfinţitul Arhiepiscop Mitropolit Dr. Silvestru Morariu-Andrievici"*.

Nicolae LUPAN

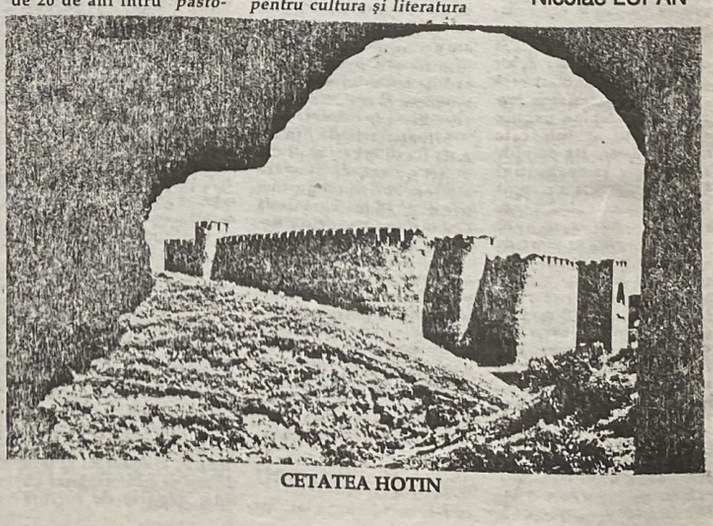

CETATEA HOTIN

ARMATA

Cdor.av.rez. Daniel CHIRULESCU

În ultima vreme s'a discutat ceva mai mult despre armată şi de aceea consider că ar fi momentul să se facă mai multă lumină referitor la aceasta.

Autorii, complicii şi profitorii rebeliunii din Decembrie 1989 sunt extrem de mult interesaţi să disipară din atenţia publicului şi mai ales din cea a massmediei care îşi păstrează demnitatea, aruncând vinovăţia lor în spatele armatei. Din tot ce s'a spus şi s'a scris până acum despre această problemă s'au desprins două aspecte mai importante: ignoranţa unei importante părţi a populaţiei, gazetarilor şi politicienilor în problemele militare şi acţiunea diversionistă iniţiată şi susţinută de marii vinovaţi care încearcă să profite de ignoranţa celor de mai sus.

În linii mari, aproape toată lumea ştie că în Decembrie 1989 nu a fost nici o revoluţie ci o rebeliune - o lovitură de stat - pusă la cale cu mai mulţi ani în urmă de un grup de agenţi al KGB şi sprijiniţi de fosta URSS. Cu o ipocrizie inimaginabilă, însă, se insistă pe o minciună lansată chiar de autorii rebeliunii. Iată că de curând, unul din posturile de radio pe unde scurte ne-a anunţat că Parchetul Militar şi-a însuşit ideea că în Decembrie 1989 a fost o lovitură de stat şi nu o revoluţie. Deşi cam târziu, lanţul minciunilor s'a rupt. Oare chiar nimeni nu s'a întrebat şi nu se întreabă încă, de ce în fruntea statului şi a guvernului s'au cocoţat două persoane care au avut legăturile cele mai strânse cu fosta Uniune Sovietică, iar în fruntea senatului şi armatei alţi doi veterani ai fostului NKVD? De ce şi de cine a fost reactivat N. Militaru, agent KGB declarat, pentru a fi pus în fruntea armatei? Nu înţeleg de ce nici o publicaţie de prestigiu nu a încercat până acum să înceapă o anchetă cât mai amânunţită a rebeliunii din Decembrie 1989. Am fost martor la aceste evenimente şi în plus chiar autorii rebeliunii au scăpat declaraţii extrem de importante pe care nimeni n'a încercat să le valorifice. Măcar acum încă nu este prea târziu să întreprindă cineva această acţiune. N'ar uşura această anchetă misiunea unui eventual proces al comunismului, chiar dacă acesta ar avea loc peste 20 de ani? Şi dacă nu va avea loc deloc n'ar fi, totuşi, o muncă patriotică de trezire şi formare a unei opinii publice corecte? La ce foloseşte minciuna lansată de FSN referitoare la revoluţie? Datorită acesteia s'a ajuns la situaţia actuală în care toate instituţiile statului sunt pline până la refuz de foştii rebeli, de revoluţionari ca Dan Iosif, Bebe Ivanovici, de senatori ca Bivolaru, Văcaru, Văcăroiu şi *"nepreţuitul"* Vadim Tudor. Nu este o ruşine şi o insultă la adresa noastră a tuturor?

Într'o democraţie autentică armata nu trebue să facă politică. Ea nu trebue să aparţină nici unei grupări politice. Motivul este foarte simplu. Ce s'ar întâmpla dacă o regiune militară, sau armată, ar avea comandant un PRM-ist şi alta un UDMR-ist? Mai este nevoie de vreun comentariu?

Armata română în 1989 făcea politică. Era armata PCR-ului şi a fost condusă de PCR. Răspunderea pentru cele întâmplate aparţin PCR-ului şi acelor PCR-işti care au dorit numai răsturnarea lui Ceauşescu şi nimic mai mult.

Mai mult, ea era supravegheată de un număr imens de politruci care aveau rolul de educatori şi turnători neconspiraţi. În plus, reţeaua de informatori era atât de extinsă încât, fără exagerare, cred că măcar unul din trei era interogat fie de ofiţerul cu contrainformaţiile, fie de politruc. Cei mai supravegheaţi erau ofiţerii şi mai ales cei cu originea nu prea sănătoasă. Această situaţie a creat o stare de încordare permanentă, o frică şi o ură ascunsă împotriva politrucilor şi a ofiţerilor C.I. Primii politruci au fost recrutaţi din militarii diviziilor *T. Vladimirescu* şi *Horia, Cloşca şi Crişan*, făcuţi ofiţeri din simpli caporali sau soldaţi. Situaţia aceasta a durat destul timp până când, la Ineu, a luat fiinţă o şcoală militară pentru politruci. Recrutarea lor s'a făcut cu respectarea strictă a luptei de clasă.

După ocuparea ţării de către Ruşi s'a trecut la aşazisa *"democratizare"* a armatei, a epurărilor, de fapt, şi aruncării în închisori în special a ofiţerilor care luptaseră pe frontul anti-sovietic. Cel ce s'a ocupat nemijlocit de această operaţie a fost un general NKVD cu numele de Walter Neulander Roman - chiar tatăl fostului nostru prim-ministru de după *"revoluţie"*, actualmente şef al Senatului României şi al Partidului Democrat în numele căruia continuă opera de distrugere a statului român şi supraveghează şi armata prin ministrul său Babiuc.

Concomitent cu *"opera"* lui Walter s'a trecut la o avalanşe de avansuri spectaculoase şi la apariţia unor generali de teapa lui Doncea, Militaru, Burcă şi mulţi alţii printre care şi N. Ceauşescu. În 1952 am asistat la acordarea a două grade în aceeaşi zi, respectiv ajungând numai după cinci ani dela absolvirea şcolii militare la gradul de General Locotenent şi având ca studii numai patru calse primare şi o şcoală de ucenici de doi ani. Prin 1959 se ajunsese la un număr impresionant de colonei.

Situaţia actuală din armată nu diferă cu mult din punct de vedere al avansărilor. Politrucii au fost trecuţi pe linie de comandă fără a primi pregătirea necesară având sub comandă ofiţeri mult mai bine pregătiţi decât ei. Aceştia au în schimb grade şi funcţii foarte mari, lucru care provoacă o stare de tensiune în rândul cadrelor mai tinere. Avansările nesăbuite practicate de Ceauşescu şi apoi de Iliescu care s'au făcut pe criterii politice şi pe nepotism au agravat şi mai mult situaţia. Aceşti generali s'au dovedit incapabili şi au pus în primejdie prestigiul armatei. Îndepărtarea lor din armată ar fi o primă urgenţă, dar cine să o facă? Faţă de această situaţie cum era posibil ca armata să nu execute ordinul lui Ceauşescu? Generalii îşi datorau gradele şi funcţiile lui Ceauşescu. Dispariţia lui însemna şi dispariţia lor. Câţi din ei şi-ar fi închipuit că vor fi luaţi în braţe de Iliescu? Cred că ar fi necesar ca toată lumea să înţeleagă că oricât de ingenioasă şi de pregătită ar fi fost Securitatea din slujba lui Iliescu, ea nu avea nici o şansă în faţa armatei.

Tocmai de aceea gen. Milea, care dăduse ordin ca armata să intervină, a fost asasinat şi înlocuit cu KGB-istul N. Militaru, iar gen. Guşe şi Vlad au fost îndeaproape urmăriţi de acelaşi Militaru (este chiar declaraţia lui) pentru ca nu cumva să acţioneze împotriva forţelor rebele. Pentru atingerea acestui scop s'au dat ordine confuze care au dus la confruntarea şi la măcelărirea celor două forţe. Operaţia aceasta a creat multe victime care în mod cert trebue puse în sarcina rebelilor. Despre ele nu spune nimic nici noul Ministru de Interne C.D. Ionescu şi nici Petre Roman fiul lui Walter, care ar vrea o amnistie generală pentru generalii comunişti ca să nu mai fie încriminată toată armata.

O altă problemă neînţeleasă este relaţia dintre democraţie şi armată. Democraţia aparţine statului de drept care va recruta, instrui şi înzestra armata conform intereselor sale. Armata rămâne cu organizarea, regulamentele, ordinea şi disciplina ei militară dobândite din experienţa căpătată în lupte şi nu face obiectul nici unei discuţii. Comuniştii atribuiau armatei şi adjectivul de - *democrată* -, lucru complet nepotrivit şi demagogic. Armata, oricând şi oriunde în lume, nu poate fi decât ce este, adică armată, şi nimic mai mult. Democraţia, la care se refereau comuniştii, nu era altceva decât termenul care se referea la răsturnarea valorilor mult mai mult decât în viaţa civilă. Educaţia şi modul de organizare aveau la bază suspiciunea, delaţiunea, şantajul, discriminarea şi nepotismul. Sistemul avansărilor în grad, în funcţii, salarizarea şi promovările de tot felul erau discriminatorii în scopul de a crea un corp de comandă obedient puterii. Nu le-a dat însă prin cap comuniştilor că această practică se poate răsturna împotriva lor, creând o stare de tensiune şi de nemulţumire ascunsă dar larg răspândită. Se pare că nici astăzi nu s'a renunţat la vechiul sistem. În Armata Regală Română nu a existat nici un fel de discriminare, lucru care făcea din armată o forţă unită, lipsită de tensiuni interne, de ură şi delaţiune. Acea armată nu avea nevoie de politruci şi informatori care să-i păzească pe militari să nu dezerteze la inamic. Nemulţumirile, mai ales cele de ordin moral, aduc cele mai mari prejudicii armatei şi dacă nu sunt rezolvate nu ştiu dacă actuala putere va conta prea mult pe ea.

Armata este, de fapt, ultima forţă pe care politica o mai poate folosi atunci când argumentele paşnice se epuizează. O bună şi înţeleaptă politică totdeauna va avea o armată puternică pe care nu o va folosi niciodată. În situaţia inversă, armata trebue să suplinească neputinţa politicii, dar rezultatele mai totdeauna sunt dezastruoase.

Revenind acum la situaţia din Decembrie 1989 nu mai putem vorbi de culpabilizarea armatei luată ca un tot, ca instituţie. Ea aparţinea unui regim comunist şi când spun comunist nu mă gândesc ca la un partid oarecare, căci în esenţă aşazisul partid nu era altceva decât o organizaţie teroristo-mafiotă care-şi exercita puterea şi asupra armatei. Corpul generalilor, în totalitate nomenclaturişti, au fost şi mai sunt încă cei vinovaţi de unele acţiuni pentru care neapărat trebue să răspundă.

Dar marii vinovaţi care încearcă să se ascundă sunt cei ce au continuat crimele după retragerea armatei în cazărmi. Aceştia trebue neapărat cunoscuţi de întregul popor. Dacă actuala putere nu face acest lucru, devine complice la crimele rebelilor. În momentul de faţă când armata este supravegheată de PD sunt puţine şanse de a scăpa de lesturile lui Ceauşescu şi Iliescu. Până la noile alegeri nu mai este mult şi dacă politicienii actuali nu sunt înlăturaţi, România va mai suferi încă mulţi ani. Presa exilului, măcar, trebue să facă ceva în reactivarea electoratului lipsit de speranţa în mai bine. Trebue arătat neapărat că viaţa politică românească nu se reduce la pseudo-politicienii actuali. Românii încă mai au valori care trebue să fie cunoscute de cei ce au pierdut speranţa unei refaceri morale şi economice.

ARMATA ROMÂNĂ CHEZĂŞIA INDEPENDENŢEI ŢĂRII

George VASU

Scriam într'unul din articolele mele anterioare că mă voi ocupa, după tratarea problemei justiţiei în România de azi, de armată, şcoală şi biserică, acestea fiind de fapt cele patru pârghii ale statului român acum, la sfârşit de mileniu (vezi articolul *"Aspecte din România postcomunistă"* din *"Cuvântul Românesc"*, Noembrie, 1998). În acest articol, voi încerca să scriu despre armată, eu însumi fiind căpitan în rezervă, veteran de război, ajungând cu Regimentul 7 artilerie grea din Sibiu până la Winerneustat, în Austria, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Armata română participă şi astăzi, în cadrul parteneriatului cu NATO, la diferite programe militare, în ţară şi în afara graniţelor (un exemplu fiind participarea în Bosnia şi Angola la acţiuni de menţinere a păcii), cu toate că România nu este încă membră a acestei organizaţii militare. Începând cu 1991, România a trimis trupe de militari în zone îndepărtate ale globului, cum ar fi Angola şi Somalia, unde militarii români au avut o bună comportare.

Astăzi, există o aprigă controversă în România, privind participarea armatei la evenimentele din Decembrie 1989. Aceste controverse îşi măresc simţitor intensitatea în fiecare an, în preajma zilei de 22 Decembrie, tot mai multe persoane acuzând armata română că ar fi tras în populaţia ce manifesta paşnic, înainte de 22 Decembrie, în special în Timişoara, dar şi la Bucureşti, Cluj, Sibiu şi în alte localităţi.

În acest an, Preşedintele României, care este în acelaşi timp şi comandantul suprem al forţelor armate, a primit o scrisoare *"anonimă"* din partea uni grup de generali şi ofiţeri superiori, această scrisoare reprezentând un mod de adresare cel puţin ciudat şi care nu corespunde nici unei practici militare.

Potrivit Biroului de Presă al Ministerului Apărării Naţionale se arată că problemele care nemulţumesc armata sunt, în această ordine:

- focalizarea acuzaţiilor privind evenimentele din Decembrie 1989 exclusiv pe armată, fără a cerceta judicios şi amănunţit toate evenimentele petrecute înainte ca primul militar să fi deschis focul;
- ascunderea intenţionată a dovezilor şi martorilor pe care armata le-a pus la dispoziţia Parchetului, asupra comportamentului distructiv, agresiv şi antinaţional al unor persoane;
- ascunderea dovezilor şi martorilor pe care armata le-a pus la dispoziţia Parchetului, privind existenţa teroriştilor;
- ignorarea faptului fundamental că, aceeaşi armată care la 17 Decembrie 1989 ieşise pe străzile Timişoarei, a pactizat cu populaţia timişoreană încă de pe 20 Decembrie, că aceiaşi ofiţeri i-au apărat pe cetăţeni de teroriştii şi au făcut posibilă victoria revoluţiei.

Nimic nu poate să nemulţumească însă mai mult decât neelucidarea, după nouă ani, a împrejurărilor în care s'a produs carnagiul din Decembrie 1989. În acest context, trebue precizat că au fost deferiţi justiţiei doar 103 militari, 67 de foşti miliţieni şi lucrători ai fostei Securităţi şi 89 de civili.

În altă ordine de idei, aş dori să menţionez că, în toată istoria militară românească, campanii mai importante, pe spaţii întinse, au fost doar două: în 1473 Radu cel Frumos a participat la campania Sultanului Mehmed al II-lea împotriva hanului turcoman Uzun Hassan, ajungând cu trupele sale până în Caucaz, iar a doua campanie a fost cea de trecere a Nistrului de către trupele române aflate sub comanda Mareşalului Antonescu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, armata română ajungând şi de data aceasta până în Caucaz.

În încheiere, aş dori să mai menţionez că, în prezent armata română a participat la acţiuni de pace în Arabia Saudită, în timpul operaţiunii *"Furtună în Deşert"*, din anul 1991, în general, militarii români făcând faţă onorabilă misiunilor umanitare încredinţate, alături de camarazii lor străini.

FARA ARMÂNEASCĂ

"ROMÂNII DELA SUD DE DUNĂRE"

Documente, Bucureşti 1997

——Stelian BREZEANU - Gheorghe ZBUCHEA——

Urmare din numărul trecut

"Sublima Poartă a fost informată că Românii vor să se instruiască în propria lor limbă şi să întemeieze şcoli, dar că clerul grec, orbit de ideile sale de intransigenţă, împinge autorităţile locale să facă dificultăţi institutorilor români şi chiar să-i persecute. Având în vedere că în împărăţie nimeni nu are dreptul de a se opune la liberul exerciţiu al învăţământului şcolar şi al culturii, veţi binevoi a învăţa pe funcţionarii civili puşi sub ordinele voastre să se abţină dela orice presiune asupra locuitorilor şi să nu se opună fără motiv la exerciţiul cultului şi al învăţământului. Din contră, veţi acorda ajutor şi protecţie institutorilor români, totdeauna când vor avea nevoie". În anii următori sprijinul sau chiar bunăvoinţa autorităţilor otomane s'au simţit prea puţin, ceea ce nu a împiedicat însă reorganizarea şi amplificarea sistemului şcolar românesc.

Un rol crescând în această privinţă l-a avut activitatea Societăţii de cultură macedo-română. Aceasta s'a constituit la Bucureşti, la 23 Septembrie 1879, cu implicarea directă a importante personalităţi, fie din România, fie din rândul Macedo-Românilor. Atunci s'au fixat şi câteva din obiectivele majore precum: întemeierea unei episcopii româneşti în spaţiul balcanic, deschiderea de noi şcoli, cultivarea limbii române. Cu ocazia înfiinţării era lansată o proclamaţie în dialect adresată Românilor de peste Dunăre: *"Căutaţi-vă, cereţi-vă drepturile ce le aveţi dela Dumnezeu, să aveţi biserici şi şcoli în limba voastră... învăţăţi pe fiii voştri româneşte, deschideţi şcoli româneşti şi daţi fiilor voştri învăţătură românească..."* Se făcea totodată un apel la colaborarea cu celelate popoare din spaţiul balcanic (*"să trăiţi bine cu toţi ceilalţi de altă limbă ce sunt împreună cu voi"*). Înfiinţarea Societăţii de cultură macedo-română, ca şi apelul adresat Sud-dunărenilor a stârnit reacţia negativă a Patriarhiei constantinopolitane, care a încercat să prezinte întreaga problemă ca fiind doar o formă de manifestare a propagandei româneşti în rândurile unor Vlahofoni, adică a unor Greci vorbitori de idiom latin.

Pe baza unei decizii a Congresului dela Berlin din 1878, trei ani mai târziu, urma a se face o rectificare a frontierei dintre Imperiul Otoman şi Grecia, urmând ca o parte din Epir şi Tesalia, zone cu o numeroasă populaţie românească să treacă în componenţa statului grec. Cu această ocazie, în zonă a avut loc o intensă agitaţie. Populaţia românească a ales un număr de delegaţi ce s'au reunit la Constantinopol şi au redactat pentru prima dată în propriul lor nume un memoriu ce a fost prezentat ambasadorilor Marilor Puteri. Subliniind în mod răspicat identitatea lor naţională distinctă, ca şi vechimea şi continuitatea în spaţiul în care trăiau, precum şi autonomia şi privilegiile de care se bucurase în trecut, cereau cu hotărâre menţinerea ţinuturilor lor natale în cadrul Imperiului Otoman, pentru a fi feriţi de *"nenorocirea şi dezastrul ce ar rezulta din anexarea la Grecia"*. Memoriului îi erau anexate mandatul cu depline puteri dat delegaţiei având în frunte pe G. Madjari şi I. Balamace, precum şi o statistică a aşezărilor româneşti unde se afirma că trăiau peste 200.000 de Români (*"Valaques"*).

Acţiunea românească, atunci insuficient sprijinită, de autorităţile statale dela Bucureşti şi într'un context european nefavorabil, nu a avut succes, iar zona respectivă a intrat în componenţa Greciei. Era evident că soarta Românilor balcanici devenea unul dintre elementele problemei orientale în ultima fază a acesteia.

Începând cu anul 1880 s'a manifestat o preocupare statornică pentru o publicistică, care să reflecte interesele şi preocupările Românilor din Peninsula Balcanică. La 22 Martie 1880, sub egida Societăţii de cultură macedo-română apărea *"Frăţilia intru dreptate"*, având drept motto: *"Lumină. Naţionalitate. Legalitate"*. Se anunţa că scopul era de a duce înfrăţirea între popoarele din Peninsula Balcanică, fără deosebire de neam şi religie. Ulterior acestei reviste i s'au adăugat şi altele, precum *"Macedonia"*, *"Pindul"*, *"Peninsula Balcanică"*, *"Lumina"* etc., precum şi almanahurile editate anual începând cu 1894.

În ultimul deceniu al veacului s'au făcut eforturi pentru organizarea sistemului politic otoman, în care apartenenţa religioasă şi cea naţională se confundau, ceea ce făcea ca Românii, subordonaţi fiind ierarhiei ortodoxe greceşti, să fie consideraţi implicit şi ei drept Greci.

O primă tentativă de creare a unui episcopat distinct a fost întreprinsă în 1880. Acţiunea românească a fost vehement combătută de Patriarhie. Între altele autorităţile ecleziastice greceşti încercau să acrediteze ideea că atât redactarea cărţilor bisericeşti cât şi slujba liturgică în limba română *"nu erau conforme cu canoanele Ortodoxiei"*. În 1882 Patriarhia adresa un ordin formal către arhiereii din Macedonia şi Epir pentru a face totul, ca să se închidă şcolile româneşti şi să fie pedepsiţi preoţii români. Au urmat apoi o serie de persecuţii din cele mai diverse, în care s'au implicat nu numai autorităţile bisericeşti ci şi bande înarmate, ajungându-se la asasinate alături de închideri de şcoli şi biserici, denunţuri calomnioase, procese etc. O vreme, având în vedere lealitatea de atunci a Românilor, ce contrasta evident cu atitudinea altor popoare balcanice, autorităţile otomane au manifestat în continuare o anumită bunăvoinţă faţă de cererile româneşti. S'a recunoscut formal dreptul de a se ruga în limba proprie, ca şi dreptul de a avea biserici proprii, situaţie pe care Patriarhul a refuzat în continuare să o accepte.

Reacţia comunităţilor româneşti a fost diversă. Trei dintre cele mai mari comunităţi româneşti din Balcani, Cruşova, Castoria şi Hrupişte, intenţionau în 1892 să provoace chiar o schismă trecând sub autoritatea exarhului bulgar, dispus a le recunoaşte îndreptăţitele lor cereri în ceea ce priveşte limba şi preoţii. În acelaşi an, o delegaţie compusă din H. Balamaci, D. Athanasescu şi A. Mărgărit înainta sultanului o petiţie în care solicita aprobarea pentru înfiinţarea unui episcopat românesc. La început se arăta situaţia din punct de vedere religios a *"poporului valah prigonit pe nedrept de patriarh şi mitripoliţii greci"*. Exprimându-se sentimentele de fidelitate, în numele acestui popor se solicita *"de a se acorda poporului armânesc favoarea de a alege un şef religios care să poarte numele de Mitropolit Primat şi a cărui misiune să fie de a supraveghea şi a conduce spiritual poporul armânesc pe calea îndeplinirii datoriei sale sacre faţă de Dumnezeu şi Suveran"*. Odată cu petiţia au fost prezentate liste cu mii de semnături strânse din toate părţile Peninsulei Balcanice. Acţiunea a fost sprijinită şi de Legaţia României dela Constantinopol, precum şi de opinia publică din ţară. Reprezentanţii comunităţii româneşti s'au decis să treacă la politica faptului împinit după ce aproape doi ani de zile discuţiile cu autorităţile guvernamentale şi cu Patriarhia nu au dus la doritul rezultat. Rezistenţa Patriarhiei nu era legată de apărarea Ortodoxiei ci era una de natură politică, fiind îndreptată împotriva oricăror înnoiri ce ar fi putut îngusta şi mai mult sfera elenismului sau impieta asupra tendinţelor, mai mult sau mai puţin justificate, de extindere a frontierelor statului grec. După mai multe discuţii în care n'au lipsit nici aspectele politicianiste, din rândul cercurilor bucureştene s'a ajuns la proclamarea lui Antim, de origine româno-albaneză, până atunci mitropolit al Ohridei şi Prespei, deci cu berat imperial, ca mitropolit al Românilor. În procesul verbal încheiat de delegaţii Românilor balcanici la 6 Noembrie 1896, se arăta: *"Cu cugetul curat şi cu conştiinţa împăcată că ne îndeplinim sacrul mandat ce avem dela poporul român din Imperiul Otoman, am ales ca prim mitropolit al Românilor din Imperiul Otoman pe P.S.S. Mitropolitul Antim ... Luăm înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor însărcinarea de a face tot posibilul ca şeful nostru religios să fie recunoscut ca atare de către Sublima Poartă şi, dacă se poate, şi de către Patriarhia Ecumenică"*. Instituirea unei mitropolii româneşti proprii în Imperiul Otoman a eşuat atunci datorită opoziţiei vehemente a patriarhiei şi clerului grec, atitudinii duplicitare a autorităţilor otomane ce au ajuns în final la o acomodare cu Patriarhia, precum şi faptului că mitropolitul Antim nu s'a dovedit la înălţimea aşteptărilor, retrăgându-se la Cruşova şi supunându-se mai apoi deplin aceleiaşi Patriarhii şi abandonându-i pe cei cărora ar fi trebuit să le fie păstor.

4. Încă din secolul XIX Macedonia devenise principala mizâ a problemei orientale. Acolo trăiau laolaltă cele mai diverse etnii, nici una dintre ele nu avea o majoritate absolută. Paralel cu fireasca preocupare a autorităţilor otomane de a-şi menţine stăpânirea în cea mai bogată şi mai evoluată dintre provinciile sale balcanice, spre Macedonia se îndreptau privirile celor trei state din jur, dornice, fiecare, de a-şi însuşi în totalitate sau în cea mai mare parte o zonă de maximă însemnătate. Alături de celelalte etnii, Macedo-Românii au fost incluşi în procesele istorice ce se desfăşurau acolo. Macedonia a fost teatrul unor permanente şi complexe înfruntări, atât între forţele de ordine otomane şi cetele înarmate ale diverselor etnii (comitagii, cetnici, armatoli), cât şi între acestea din urmă. Se înfruntau acolo diverse tendinţe politice şi naţionale. Un moment deosebit în acţiunea de emancipare socială şi politică a populaţiilor macedonene l-a constituit răscoala din anul 1903, ce a antrenat întreaga populaţie a provinciei. Cel mai de seamă eveniment al acesteia l-a constituit scurta existenţă, doar de 10 zile, a aşa-numitei republici dela Cruşova.

În vara anului 1908 a avut loc în statul otoman o mişcare revoluţionară ai cărei iniţiatori şi conducători au fost *"Junii Turci"*. Mişcarea acestora, încă dela începuturile ei se bucurase de sprijin din partea Românilor, atât din Regat, cât şi dela Sud de Dunăre. Între membrii mişcării, cu o compoziţie eteroclită din punct de vedere etnic, se aflau şi o serie de Aromâni, mai cu seamă în cadrul nucleului cu rol determinant dela Salonic. Această participare fusese generată de idealurile programatice iniţiale ale unei mişcări ce-şi propunea salvarea statului otoman prin reformarea acestuia în numele principiilor şi libertăţilor general democratice, inclusiv în ceea ce priveşte complexa problematică a naţionalităţilor.

Atitudinea unora dintre reprezentanţii naţionalităţilor balcanice, respectiv a Grecilor, Sârbilor, Bulgarilor şi parţial, a Slavo-Macedonenilor, a fost diferită, de unde a recurs implicarea/neimplicarea lor în această mişcare. Între aspiraţiile acestor Balcanici şi progamul Junilor Turci era o deosebire esenţială ce avea să ducă la situarea pe poziţii ireconciliabile, materializate ulterior în sângerosul episod al conflictului balcanic din anii 1912-1913. Grecii, Sârbii sau Bulgarii urmăreau ieşirea din cadrul statului otoman şi unirea lor cu acei conaţionali care trăiau în state independente, dar nedesăvârşite din punctul de vedere al unităţii naţionale. Junii Turci urmăreau iniţial o acţiune reformatoare, păstrându-se neştirbită integritatea statului otoman. Unii dintre ei aveau chiar drept ideal reluarea unora dintre teritoriile din jur, ce aparţineau altădată sultanului. Cu timpul, în conducerea partidului *"Uniune şi Progres"* al Junilor Turci s'a impus o grupare ce a făcut din *"turcizare"*, respectiv *"otomanizare"* ţelul principal al politicii lor, introducând astfel elemente de deznaţionalizare şi asimilare ce nu fuseseră până atunci niciodată promovate oficial şi pe o scară largă în Imperiul Otoman.

Pentru fruntaşii de atunci ai Românilor din Peninsula Balcanică, ca şi pentru sprijinitorii lor dela Bucureşti s'a pus problema unor opţiuni de maximă însemnătate. Majoritatea cestora au ajuns la concluzia că soluţionarea pozitivă, durabilă a problemei lor naţionale era legată de soarta Imperiului Otoman mai mult decât de statele naţionale balcanice ce aveau să-i succeadă acestuia. Aceste state manifestaseră deja acţiuni discriminatorii, deznaţionalizarea faţă de minorităţi, provocând astfel îngrijorarea legitimă a elementului românesc din Balcani. Având-se pe ideea menţinerii, prin modernizare şi democratizare, a lumii politice otomane, Românii balcanici au participat nemijlocit la întreaga viaţă politică ce s'a desfăşurat la Constantinopol şi în alte părţi până la războaiele balcanice inclusiv. Au avut reprezentanţi în Parlamentul turc, în unele instituţii guvernamentale. Nicolae Batzaria a îndeplinit timp de 8 ani funcţia de senator şi a fost totodată un exponent de bază al partidului *"Uniune şi Progres"* în parlamentul otoman, iar în timpul crizei balcanice, în 1913, a avut şi funcţia de ministru, în această calitate punându-şi semnătura pe tratatul dela Londra care lichida multiseculara stăpânire otomană în cea mai mare parte a Peninsulei Balcanice.

Continuare în numărul viitor

PUNCT DE VEDERE

PENTRU CEI CE DORESC UN SIMBOL AL MÂNTUIRII NEAMULUI

Marcel GHINEA

Citesc în *"Cuvântul Românesc"* informaţiile privind sfinţirea locului destinat viitoarei Catedrale a Mântuirii Neamului. Alegerea amplasamentului în imediata vecinătate a uriaşei construcţii prin care Ceauşescu a încercat să rămână în memoria Românilor, îmi apare ca o decizie de prost gust dacă nu ca o răbufnire a spiritului de revanşă post-comunistă.

În predica ţinută la ceremonia din 5 Februarie, Patriarhul Teoctist a spus că semnificaţia construirii Catedralei în acest loc este *"că aici se află inima Capitalei României"*. Nu ne miră această afirmaţie din partea unui fost prelat care, cu o ruşinoasă servilitate, cădelniţa pe răposatul dictator care împlinea 70 de ani, în telegrama ce-i adresa în Ianuarie 1988. Citate din ea:

- încarnarea eforturilor şi aspiraţiilor cele mai nobile";

- "ridicarea pe cele mai înalte culmi ale vieţii materiale şi spirituale ale întregii naţiuni";

- "mare creator de epocă, legat prin toate fibrele sale de buna stare, de fericirea şi de cele mai nobile aspiraţii ale poporului român";

- "abnegaţia totală şi identificarea Excelenţei Voastre la aspiraţiile fundamentale ale Naţiunii române".

Aceste câteva spicuiri din oda compusă pentru gloria *"celui mai strălucit fiu al acestei naţiuni"* ne împiedică să fim surprinşi că autorul ei localizează inima capitalei în preajma delirului arhitectonic care a terminat *"epoca de aur"*.

În Hrisovul destinat să fie zidit în temelia Catedralei figurează, lângă semnătura Patriarhului demisionat după prăbuşirea lui Ceauşescu, dar revenit în scaun după scurt timp, semnăturile altor doi foşti membri ai nomenklaturii comuniste: Ion Iliescu şi Petre Roman, care înainte de a îngropa Hrisovul, au îngropat timp de zece ani speranţele de redresare ale României.

Curioasă coincidenţă: proţăpirea acestora la conducerea statului post-ceauşist prin simplă autoproclamare pare a fi încurajat pe cel plecat pe calea pocăinţei să-şi reîmbrace odăjdiile de pompă.

Dacă e adevărat că ideea construcţiei unei Catedrale a Mântuirii Neamului există de cam o sută de ani, e regretabil de a nu fi prelungit aşteptarea cu o ţară de ani: dacă nu deşteptarea poporului, desigur legea vârstei omeneşti ar fi împiedicat pătarea unui Hrisov al istoriei şi al credinţei cu asemenea semnături. Posesorii lor ar fi fost ocupaţi atunci de propria lor mântuire, problemă dificilă dar personală.

RAŢIUNEA ŞI CREDINŢA

Petre PREDESCU

Raţiunea omului aprofundată *"Forţei Supreme"* duce necuprinderea la intuiţie *"revelată"*. Revelaţia ia formă de reflecţie raţional-spirituală, care adoptată de oameni cu număr majoritar devine Religie, în număr mai mic sectă, şi separat fiinţe liber cugetătoare în orizont cu - neantul - pustiu... Cu o lucrare intitulată: *Repere Inedite ale Istoriei Românilor*, - documentat - am prezentat punctul de vedere asupra noţiunii *"Miracol"* acordată istoriei existenţei române în timp de un mileniu în calea năvălirilor asiatice. Miracolul era explicat de *"Credinţă"*, spiritualitate conjugată necesităţii - de a dăinui - într'o înfrăţire creştină predicată de Iisus Hristos.

În prag de mileniu trei poporul român se zbate într'o mlaştină a deznădejdei a cărei analiză concluzionată nu este numai dorinţă sau speranţă, ci o certitudine. Aceea de a ridica şi trasa linia viitorului.

Este bazată pe acele strădanii şi jertfe coordonate pe un făgaş de *"omenie"* al Românilor, faţă de toţi semenii aflaţi în nevoie. A fost şi este permanenţa de comportament - mult specu-lată - a poporului român, ca la finele războiului doi mondial *"pe nedrept"* acest popor din care fac parte să fie cedat de aliaţii săi la discreţia comunismului.

Fapta era a marilor puteri învingătoare cu armele şi învinse prin reprezentanţii lor, *"învinşii"* spiritual, direcţiei de orientare a viitorului.

Ei sunt cunoscuţi, au pierit, dar nedreapta măsură de promovare a comunismului se dovedea eroare la scurtă vreme şi ameninţa inclusiv pe lansatorii de experiment. Pentru a evita catastrofa confruntării nucleare au fost necesari 50 de ani în care efortul pe cale economică al puterilor capitaliste, a reuşit deştărmarea păşnică a sovietelor Rusiei.

O nouă ordine socială se impune la nivel mondial, deoarece evoluţia demografică a omenrii ameninţă reuşita oricărui sistem de guvernare din trecutul derulat până'n prezent.

Lipsa soluţiei şi primejdia dezechilibrului general în prag de mileniu trei în preocuparea marilor puteri alege experimental politica tatonării mondialist-cosmopolite a popoarelor. Nu departe de teza defunct-imperialistă a Rusiei sovietice, diplomaţia zilei impune recunoaşteri - furtului de graniţe - recunoaşteri comode de invaziei cu sau fără arme, autonomii minoritarilor, un fel de Turn Babel cu comandă de *"undeva"* şi viitor fie tăinuit, fie neprevăzut... incredibil.

Firescul necuprinderii experimentului demarat este predestinat a genera jertfe şi regres speciei om. Minorităţile vechi sau recent temporizate cu abuz de stat în stat depăşesc sensul corect al drepturilor omului.

De altfel, măsura în cauză nu este admisă în statele mari nici în cele metamorfozate mondialist-cosmopolit.

Revenind la România, stat mijlociu în ordine demografică şi multimilenar ca geneză, istoric a dat jertfe umane şi materiale enorme existenţei sale. În ultimul război mondial România contribuie din plin contra comunismului şi apoi contra hitlerismului, strădanie ce nu s'a soldat cu reîntregirea graniţelor furate de vecinii săi.

Basarabia este - mimată republică aparte - iar Nordul şi Sudul impus cedării Ucrainenilor *"inexistenţi"* perioadei Domnitorului român Ştefan Cel Mare, care construia cetăţi pe Nistru în sec. al 14-lea contra invaziei tătăreşti, Ruşii şi Ucrainenii fiind departe de provincia românească Basarabia. Ucrainei i s'a atribuit şi Crimeea - în prezent 85% populată cu Ruşi - teritoriu locuit de Tătarii deportaţi de bolşevici în spaţii ale altor seminţii cucerite imperialist de Ruşi timp de 70 de ani, 1918-1988.

În Europa, ţara cu cea mai mare pondere demografică şi economică - Germania - pierde provincia sa Silezia dată Poloniei recompensă pentru teritoriul furat tot de Ucraina, ce se caută a fi tampon imperialismului rus, în calculele de viitor ale puterilor mondiale ne-europene.

Poporul german tace în aşteptarea uni cuvânt corect al viitorului; însă România riscă desnaţionalizări prin lipsa forţei, comparativ cu Germania.

Despre experimentul prezent cu autonomiile abuzive gen stat în stat (la voi da, la noi ba) am tipărit şi difuzat lucrări modeste ca tiraj, de cca. 300 ex., fără şanse de luare'n seamă cu propuneri:

- de stopare a demografiei haotice în conlucrarea mondială paşnică;
- schimb de populaţii şi retur năvălirilor, în statele de origine.

Realizarea-i greu de înfăptuit, dar preferabilă războaielor nimicitoare; iar dominarea cu dovezi istorice este sortită destrămării iniţiatorilor.

Trecutul şi viitorul omenirii este orientat evoluţiei de necuprinsa forţă supremă spirituală *"revelată"*, de care legăm începutul acestui articol.

O frământare de economist octogenar redată după ce am parcurs analiza efectuată filosofului Nae Ionescu în ziarul *Cuvântul Românesc* din Canada, luna Martie 1999, prin condeiul D-lui prof. Nicolae Iliescu, dela catedra Harvard University, USA.

Finalizarea analizei se face cu dictonul lui Horaţiu: *"Exegi monumentum aere perennius"*. Criticilor pentru adevăruri răstălmăcite dreptăţii rostită la cuvânt ale Românilor conştienţi, le voi răspunde: *"Si tacuisses, philosophus mansisses"*.

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu — Sergiu Grossu
Eugen Bârsan — Dumitru Filip
Radu Enescu — Mihaela Moisin
Zahu Pană

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

-NOUTĂŢI EDITORIALE-

Radu NEGRESCU SUŢU

"Chipul omului dinlăuntru", recenta apariţie editorială a talentatului scriitor Sergiu Grossu, mistic creştin de o profundă spiritualitate şi martir trecut prin iadul închisorilor comuniste, este un îndreptar de viaţă spirituală adresat unui întreg popor lipsit astăzi de repere morale.

Adresat tinerilor dar şi vârstnicilor, celor care nu cred dar şi celor care cred, ori deşi cred au uitat drumul bisericilor, celor care-L iubesc pe Hristos de aproape dar şi de departe, acest îndreptar este mai mult decât necesar, trăgându-şi seva direct din *"Izvorul apelor vii"*.

"...zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M'au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, cari nu ţin apă". **(3 Ier.2, 13)**

Izvorul la care autorul îşi astâmpără permanent setea de credinţă. Doar astfel se poate înfăptui *omul dinlăuntru*, întru Domnul Iisus Mântuitorul, şi se poate ajunge la stadiul numit de autor *"omul sfinţeniei"* sau *"al treptei ideale"*, trecând prin etapele omului gândirii, vorbirii şi privirii, vegherii, răbdării, iertării şi rugăciunii, milosteniei, slujirii şi păcii.

Salutăm cu umilinţă această carte duhovnicească, recomandând-o tuturor cititorilor români din ţară şi din exil şi mulţumim Domnului Sergiu Grossu pentru această iniţiativă dusă cu sfinţenie la bun sfârşit.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

LA ÎNCEPUTUL LUNII MAI ROMÂNIA A FOST VIZITATĂ DE PREMIERUL MARII BRITANII, TONY BLAIR ŞI DE SANCTITATEA SA PAPA IOAN PAUL AL II-LEA

Răspunzând invitaţiei Primului ministru, Radu Vasile, Premierul britanic, Tony Blair a vizitat România pe data de 4 Mai. Deşi vizita a durat numai o zi, ea a reprezentat un mare eveniment politic pentru ţara noastră. În alocuţiunea ţinută în faţa celor două camere reunite ale Parlamentului României, Premierul britanic, Tony Blair a spus: *"Am venit aici pentru a vă sprijini, pentru a vă arăta prietenia şi, peste toate solidaritatea noastră"*. Tony Blair a oferit cu această ocazie sprijinul Regatului Britanic pentru integrarea României în NATO şi ajutor economic ţării noastre.

Începând cu data de 7 Mai, Suveranul Pontif a efectuat în România o vizită apostolică, timp de trei zile. Este pentru prima dată dela schisma din 1054, când un Papă reprezentant al Bisericii Catolice, vizitează o ţară ortodoxă. Această vizită ecumenică va avea, cu siguranţă, urmări importante în acest prag al mileniului III. Evenimentul istoric este un pas spre reconcilierea şi unitatea lumii creştine. Clopotele bisericilor au sunat lung vestind bucureştnilor că Suveranul Pontif a ajuns pe pământul unde Apostolul Andrei, fratele Sfântului Petru a propovăduit Evanghelia Mântuitorului Hristos.

Vom reveni cu amănunte

BILL CLINTON ŞI EMIL CONSTANTINESCU

Purtătorul de cuvânt al preşedinţiei, Răzvan Popescu, a anunţat că liderul american, Bill Cliton, a telefonat Preşedintelui Emil Constantinescu, Duminica dinaintea summit-ului NATO dela Washington, pentru a-l informa despre propunerea Preşedintelui francez, Jacques Chiriac, de organizare a unei întâlniri speciale NATO şi statele vecine Republicii Federale Iugoslave, pentru discutarea unui program de dezvoltare a Sud-Estului Europei, după încetarea conflictului din Iugoslavia.

•••

ACCES NELIMITAT ÎN SPAŢIUL AERIAN AL ROMÂNIEI

Alianţa Nord-Atlantică a cerut autorităţilor dela Bucureşti acces nelimitat în spaţiul aerian al României, pentru aeronavele NATO, au declarat surse oficiale dela sediul Alianţei din Bruxelles. Solicitarea se referă la folosirea spaţiului aerian românesc, nu şi la punerea la dispoziţia NATO a unor baze aeriene. Aeronavele NATO au la ora actuală, conform unei hotărîri din luna Octombrie 1998 a Parlamentului dela Bucureşti, acces în spaţiul aerian românesc numai în situaţii de urgenţă.

•••

NATO, ROMÂNIA ŞI SLOVENIA

România şi Slovenia au fost primele două state candidate la aderarea la NATO care au fost citate în încheierea summit-ului dela Washington. Ministrul Afacerilor Externe, Andrei Pleşu, în comentariul rezultatului reuniunii celor 19 şefi de stat şi de guvern al Alianţei, şi-a exprimat satisfacţia că România este cap de listă a viitoarelor aderări în NATO. Dar, regretă nespecificarea unei date precise.

•••

UNIUNEA EUROPEANĂ VA ACORDA AJUTOR ECONOMIC

Pentru a înlătura efectele crizei din Kosovo, UE pregăteşte o asistenţă de peste 100 milioane de euro pentru Bulgaria, şi discută cu România acordarea unui sprijin similar, a anunţat Yves Thibault de Silguy, comisarul european pentru problemele economice.

•••

PREŞEDINTELE ROMÂNIEI A PLEDAT LA NEW YORK PENTRU APLICAREA UNUI PLAN MARSHALL ÎN EUROPA DE SUD-EST

Preşedintele Emil Constantinescu a pledat într'un discurs rostit la Consiliul pentru Relaţiile Externe din New York, pentru aplicarea unui Plan Marshall în Europa de Sud-Est, care să blocheze accesul la putere al formaţiunilor naţional-comuniste din această regiune.

Potrivit Preşedintelui Constantinescu, acest pericol poate fi evitat prin aplicarea unui program coerent de reconstrucţie a Iugoslaviei ca şi de sprijinire a procesului de integrare europeană, astfel încât el să susţină efortul de integrare a Sud-Estului Europei.

Emil Constantinescu a pledat pentru consolidarea flancului sud-estic al NATO, prin învitarea României, Sloveniei şi Bulgariei să devină membri ai Alianţei. Preşedintele Constantinescu a caracterizat conflictul din Kosovo ca fiind ultima încercare a naţional-comunismului de a continua să domine politic.

Consiliul pentru Relaţii Externe este un organism neguvernamental, fondat în 1921 de către oameni de afaceri, al cărui scop este să contribuie la menţinerea rolului SUA de actor important în arena internaţională.

•••

ROMÂNIA VA RESPECTA EMBARGOUL IMPUS IUGOSLAVIEI

În urma deciziei luate la Washington de către NATO, România se aliniază la efortul tactic şi strategic de a respecta embargoul impus Iugoslaviei. Ministrul român al Afacerilor Externe a declarat că respectarea embargoului va fi costisitoare, dar sperăm să primim compensaţiile de rigoare. Pentru limitarea conflictului din Kosovo, România va stopa traficul ilegal de combustibil spre Iugoslavia, a declarat Andrei Pleşu.

Preşedintele Emil Constantinescu a solicitat Ministerului Industriei şi Comerţului o evaluare privind pierderile pe care România le va avea de suferit ca urmare a respectării embargoului petrolifer impus de NATO împotriva Iugoslaviei.

•••

ROMÂNIA A PRIMIT DELA NATO GARANŢII DE SECURITATE

Printr'o scrisoare adresată Preşedintelui Emil Constantinescu, Premierului Radu Vasile şi Ministrului Apărării, Victor Babiuc, secretarul general al NATO, Javier Solana, a declarat că Alianţa va răspunde oricăror provocări ale Republicii Federale Iugoslave la adresa securităţii României.

Ioan Plângu, şeful Departamentului pentru Politica de Apărare, a adăugat că aceste garanţii nu se referă la sfera de influenţă a Rusiei. Evitarea sferei de influenţă ruseşti ţine de România şi nu poate fi garantată de către o structură externă.

•••

SITUAŢIA IUGOSLAVIEI NU TREBUE SĂ AFECTEZE ROMÂNIA

Ministrul român al Afacerilor Externe consideră că, în cazul în care preconizata uniune Rusia-Belarus-Iugoslavia ar avea finalitate, formulele de acţiune ale acestei structuri nu trebue să afecteze obiectivele fundamentale ale politicii externe a României, respectiv integrarea în structurile europene şi euroatlantice. Potrivit informaţiilor deţinute de MAE român, mecanismele de lucru ale uniunii Rusia-Belarus nu se află într'un stadiu suficient de avansat pentru a se raporta la această structură din punctul de vedere al funcţionării sale efective, a spus purtătorul de cuvânt al MAE român, Simona Miculescu.

•••

GENERALUL DEGERATU CREDE CĂ UNIUNEA SLAVĂ AR PUTEA CREA PROBLEME

Şeful Statului Major General al Armatei, generalul Constantin Degeratu, a declarat că aderarea Iugoslaviei la Uniunea Rusia-Belarus trezeşte îngrijorări legitime pentru probleme de securitate naţională a României. Deşi este prematură o evaluare pe marginea acestui subiect, totuşi generalul Degeratu a spus că o astfel aderare ar produce mai multe argumente pentru accelerarea măsurilor de pregătire a României în vederea integrării în Alianţa Nord-Atlantică.

•••

INCLUDEREA ÎN NATO A UNOR STATE VECINE IUGOSLAVIEI AR FI UN AVANTAJ

Alianţa Nord-Atlantică ar beneficia în eforturile de soluţionare a crizei din Kosovo, prin intrarea în alianţă a două, trei state vecine Iugoslaviei, a declarat Andrei Pleşu, Ministrul de Externe al României. Acest punct de vedere a fost înaintat de către şeful diplomaţiei române într'un mesaj oficial, către Secretarul de Stat american, Madeleine Albright, cu ocazia reuniunii de lucru dela Bruxelles.

•••

PARLAMENTUL IUGOSLAV A VOTAT ADERARERA LA UNIUNEA RUSĂ

Adunarea comună a celor două Camere ale Parlamentului iugoslav a votat, Luni 13 Aprilie, în favoarea aderării Republicii Federale Iugoslave la Uniunea Rusia-Belarus. Potrivit deciziei Legislativului dela Belgrad, Iugoslavia acceptă obiectivele şi principiile Uniunii dintre Rusia şi Belarus şi susţine deplin obligaţiile ce decurg din Tratatul şi Statutul Uniunii Rusia-Belarus.

•••

ŞI TOTUŞI, RUSIA ESTE PERICOLUL CEL MAI MARE AL ROMÂNIEI

Federaţia Rusă poate fi socotită cea mai periculoasă ameninţare militară pentru România, arată rezultatele unui Sondaj al Centrului de Sociologie Urban şi Regional (CURS) realizat la comanda agenţiei MEDIAFAX. O proporţie de 41% din subiecţii sondajului au indicat Federaţia Rusă drept cel mai mare pericol militar la adresa României. În acelaşi timp, 40% din ce chestionaţi afirmă că şi Uniunea Rusia-Belarus-Iugoslavia ("Axa" Moscova-Minsk-Belgrad) reprezintă un pericol pentru România. Sondajul a fost realizat în intervalul 15-19 Aprilie, în 73 de localităţi ale ţării.

•••

LEGILE PROPRIETĂŢII VOR INTRA ÎN DEZBATERE

Preşedintele PD, Petre Roman, a afirmat după o întâlnire cu preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, că legile privind proprietatea ar putea intra, în câteva săptămâni, în dezbaterea Camerei Deputaţilor.

•••

FRANŢA CREDE CĂ ROMÂNIA TREBUE SĂ INTRE ÎN NATO

Ministrul francez de Externe, Hubert Vedrine, a declarat la Bucureşti, că autorităţile dela Paris consideră legitimă dorinţa României de a adera la NATO şi-şi va păstra rolul de avocat al Bucureştiului pentru ca România să intre în NATO. Vedrine a subliniat că sosirea sa în România nu a fost determinată de situaţia din Kosovo, ci din necesitatea de a lucra constant în cadrul unei cooperări deja instituite prin vizite la nivel ministerial şi parlamentar.

•••

ROMÂNIA TREBUE SĂ SĂ SE APROPIE DE NATO

Preşedintele ApR, Teodor Meleşcanu a declarat că eventuala uniune Rusia-Belarus-Iugoslavia ar putea fi speculată inteligent de către diplomaţia românească că la summit-ul dela Washington, pentru o apropiere mai mare de NATO. Meleşcanu a precizat că anunţul uniunii celor trei state slave făcut de Belgrad reprezintă un szemnal negativ, care tinde să acrediteze ideea că în Europa apar două structuri de securitate: NATO şi Uniunea ţărilor slave din Est. România s'ar afla în urma acestor noi structuri în situaţie dificilă, fiind prinsă între cele două blocuri ale spaţiului geopolitic nou-creat, a opiniat Meleşcanu.

•••

DATORIA EXTERNĂ A ROMÂNIEI

Datoria externă pe termen mediu şi lung a României a fost la sfârşitul lunii Ianuarie de 8,9037 miliarde de dolari, în scădere dela 9,0613 miliarde dolari la sfârşitul anului precedent. Organismele financiare internaţionale rămân în continuare principalii creditori ai României cu: 3,6697 miliarde dolari, din care Banca Internaţională de Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) deţine 1,4837 miliarde dolari, BERD - 688,9 milioane dolari, FMI - 536,3 milioane dolari, Uniunea Europeană - 450,5 milioane dolari.

Băncile private au creanţe asupra României de 1,5629 miliarde dolari, iar valoarea obligaţiunilor emise de România pe piaţa externă este de 1,8459 miliarde dolari. Din totalul datoriei pe termen mediu şi lung 4,77 miliarde dolari era datoria publică, 2,071 miliarde dolari era datoria publică garantată, iar 2,061 miliarde dolari era datoria privată.

•••

LA OTOPENI, CONTROLUL VAMAL PENTRU OAMENII DE AFACERI VA FI SIMPLIFICAT

Guvernul a aprobat o hotărîre prin care se extind competenţele punctului de control pentru trecerea frontierei Bucureşti-Otopeni în terminalul de aviaţie generală de pe Aeroportul Otopeni. În acest fel, oamenii de afaceri vor beneficia la trecerea frontierei de un control simplu, care să le asigure confortul dorit.

•••

DOUĂ REZERVOARE ALE UNUI AVION NATO AU CĂZUT ÎN ROMÂNIA

Localnicii comunei Grăniceri din judeţul Timiş, au descoperit pe câmp, Joi 15 Aprilie, în jurul orei 11.00, la doi kilometri de frontiera româno-iugoslavă, două rezervoare ce ar aparţine unui avion NATO. Rezervoarele pe care se puteau vedea inscripţii în limba engleză, au căzut formând gropi de 60 de centimetri adâncime. Se presupune că aceste rezervoare, dintre care unul era plin cu combustibil, au fost aruncate de un avion care dorea să scape de greutate, aparatul fiind probabil atins de antiaeriana sârbească.

•••

REFORMĂ ÎN CADRUL MINISTERULUI DE INTERNE

Potrivit strategiei şi prevederilor cuprinse în programul de guvernare al Executivului, Ministerul de Interne va fi supus unui amplu proces de reformă, pe parcursul a şase ani, pe patru direcţii: demilitarizare, descentralizare, profesionalizare şi securitatea graniţelor ţării. Reforma în cadrul Ministerului de Interne se va realiza în două etape: prima în 1999-2000, iar cea de-a doua în 2001-2005.

•••

RESTRUCTURAREA ŞI MODERNIZAREA ARMATEI ROMÂNE

În vederea capacităţii de luptă şi asigurării interoperabilităţii cu forţele NATO, a armatei române, specialiştii americani şi britanici, au afirmat că acest lucru se poate realiza fără cheltuieli bugetare suplimentare. Şeful Executivului dela Bucureşti, a arătat că posibilităţile pentru armata română le reprezintă dimensionarea optimă şi schimbarea cu tehnică de luptă competitivă, fie prin modernizarea echipamentelor existente, fie prin achiziţionarea de echipamente noi.

•••

NUMIRE DE NOI CONSILIERI PREZIDENŢIALI

Consilierul de stat, Petru Berceanu a anunţat într'o conferinţă de presă, noua structură a Preşedinţiei, care include: un purtător de cuvânt, în persoana lui Răzvan Popescu, precum şi un număr de 11 consilieri, ce vor lucra în cadrul acestei instituţii. Au fost numiţi cinci noi consilieri de stat, care vor conduce diferite departamente din cadrul instituţiei, doi consilieri personali ai preşedintelui şi trei consilieri.

Cei cinci consilieri de stat sunt: Claudiu Doltu - Departamentul Reformă Economică, Petru Păun Jura - Departamentul Politicii Sociale, Emil Moroianu - Departamentul Juridic, Iustin Tănase - Departamentul Ştiinţific şi Cercetare şi Floricel Marinescu, ce va conduce Cancelaria Ordinelor, un nou departament din cadrul Preşedinţiei. Pe de altă parte, profesorul Sorin Alexandrescu va conduce Departamentul Cultură-Învăţământ, iar publicistul Sandra Pralong va asigura conducerea Departamentului Comunicare Internaţională şi Relaţii cu Românii din Străinătate. Cei doi vor avea rangul de consilier personal al Preşedintelui Constantinescu. De asemenea, în cadrul Departamentului Politicii Publice, au fost numiţi consilierii Cristian Preda şi Marius Oprea, iar în cadrul Departamentului Cultură-Învăţământ, consilierul Liviu Papadima.

În acest moment, în structurile Preşedinţiei României lucrează 143 de persoane, dintre care 123 au funcţii de execuţie, iar 20 sunt demnitari publici.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

COLABORAREA PREOŢILOR CU FOSTA SECURITATE

Senatorul PNŢCD Ioan Moisin a cerut lămuriri asupra existenţei unui ordin al fostei Securităţi, care prevedea colaborarea preoţilor cu Direcţia de Informaţii Externe şi punerea sub control a parohiilor ortodoxe din Occident. Moisin a cerut directorului SIE să spună când a fost abrogat sau modificat acest ordin şi care este conţinutul textual al acestuia. Senatorul ţărănist a precizat că şi-a întemeiat interpelarea pe afirmaţiile fostului general de Securitate Ioan Mihai Pacepa, cuprinse în lucrarea *"Cartea Neagră a Securităţii"*. Conform lui Pacepa, ordinul Securităţii era încă în vigoare în 1978, când a cerut azil politic în SUA. Ordinul a fost dat de fostul demnitar comunist, Pantelimon Bondarenko şi prevedea că nici un prelat nu putea profesa dacă nu colabora cu Securitatea, iar cei care refuzau trebuiau demişi şi trimişi în lagărele de muncă. Ordinul mai prevedea că Serviciul pentru Culte Religioase din cadrul fostei Direcţii de Informaţii Externe a Securităţii trebuia să controleze toate parohiile ortodoxe din Occident.

•••

NOUL PURTĂTOR DE CUVÂNT AL MAE

Ministrul de Externe, Andrei Pleşu, a anunţat numirea în postul de purtător de cuvânt al MAE a Simonei Miculescu, fost consilier diplomatic şi director adjunct al Direcţiei America de Nord, care o înlocuieşte în această funcţie pe Carmen Podgoreanu.

•••

MINISTRUL FINANŢELOR CERE PARTIDULUI SĂU PNL SĂ-I REAFIRME SPRIJINUL

Traian Decebal Remeş, Ministrul Finanţelor, a cerut conducerii PNL mână liberă pentru a-şi continua activitatea la minister şi a reproşat unor colegi de partid că sunt duplicitari şi că se află la originea unor informaţii de presă privind îndepărtarea sa din funcţie, au declarat surse din Biroul Permanent Central al Partidului. Ministrul a spus că refuză, deocamdată, să spună cine sunt colegii de partid vinovaţi.

Atât preşedintele Mircea Ionescu Quintus, cât şi prim-vicepreşedintele Valeriu Stoica l-a asigurat pe Remeş că se bucură de sprijinul partidului şi că nu au cerut niciodată schimbarea lui din funcţie.

•••

UNIUNEA FORŢELOR DE DREAPTA NU-L VA SUSŢINE PE EMIL CONSTANTINESCU

Zvonul că Uniunea Forţelor de dreapta ar urma să-l susţină pe Emil Constantinescu la alegerile din anul 2000 nu are nici un temei real, a declarat Varujan Vosganian, în emisiunea Pro şi contra difuzată de PRO TV şi realizată de Octavian Paler.

•••

UNIUNEA FORŢELOR DE DREAPTA ŞI-A ALES CONSILIUL NAŢIONAL

Consiliul Naţional al Uniunii Forţelor de Dreapta (UFD) i-a ales pe Laurenţiu Ulici în funcţie de preşedinte al Consiliului, pe Paul Ghiţiu în funcţia de prim-vicepreşedinte şi pe Dumitru Cocea în funcţia de secretar general. Consiliul Naţional a ales şi cei şase vicepreşedinţi ai UFD, care sunt: Bogdan Teodorescu, Alexandru Mihai Stoenescu, Adrian Ciocănea, Octavian Boţ, Vasile Astărăstoaie şi Mihai Lungu.

•••

LIBERALII NU SUNT DE ACORD CU ŢĂRĂNIŞTII

Partidul Naţional Liberal nu este de acord cu propunerea PNŢCD privind desemnarea unui ministru de stat ţărănist. Preşedintele PNL, Mircea Ionescu-Quintus, a declarat într'o conferinţă de presă, că nu este necesară crearea unui post nou de ministru de stat, ca să revină PNŢCD, pe lângă celelalte două aparţinând PNL şi PD. Vicepreşedintele PNŢCD, Remus Opriş, a declarat că este corect ca ţăraniştii să aibă un ministru de stat, deoarece atât PD cât şi PNL au câte un ministru cu acest rang. El a spus că cel mai potrivit pentru funcţia de ministru de stat este Ministrul de Interne, Constantin Dudu Ionescu.

•••

SENATORUL VASILE UNGUREANU TRECE DELA PNL LA PNR

Preşedintele Partidului Naţional Român, Viorel Cataramă a anunţat într'o conferinţă de presă că senatorul Vasile Ungureanu, demisionat din PNL a decis să se înscrie în PNR, fiind deja desemnat drept candidat al acestui partid pentru postul de primar la oraşului Târgu Jiu. Ungureanu a mai fost numit şi membru al Consiliului Naţional al Partidului. Vasile Ungureanu a fost preşedinte al filialei Gorj a Partidului Naţional Liberal.

•••

COMISIA ECONOMICĂ DIN SENAT A RĂMAS CONDUSĂ DE VIOREL CATARAMĂ

Prin Viorel Cataramă, Comisia economică a Senatului este condusă, de fapt, de Virgil Măgureanu. Partidul Naţional Liberal îşi manifestă dezacordul faţă de decizia partidelor parlamentare de a-l menţine la preşedinţia Comisiei pe Viorel Cataramă, a declarat Valeriu Stoica, prim-vicepreşedintele PNL. Prin promovarea reprezentantului unui partid ce a pătruns în parlament pe căi neligitime, se încalcă principiile de funcţionare a democraţiei. Viorel Cataramă este, în acest moment, reprezentantul unui partid cu orientarea antireformistă, condus de Virgil Măgureanu, a afirmat Valreriu Stoica.

•••

CINE VA CÂŞTIGA PE CEI CARE NU SUNT ÎNCĂ DECIŞI CU CINE VOTEAZĂ ?

Vicepreşedintele PNL, Valeriu Stoica, a spus că marea bătălie în viitoarele alegeri va fi votul pentru cei 45% de indecişi. El a susţinut că un reviriment economic ar putea fi un eveniment major, care să-i atragă pe indecişi de partea CDR. Din punct de vedere economic, reacţia populaţiei e un semn foarte clar că măsurile dure pentru asanarea economică nu sunt foarte populare. Populaţia are nevoie de rezultate concrete, palpabile, a afirmat Stoica.

Reacţia vicepreşedintelui PNL, Valeriu Stoica, a venit în urma unui sondaj CURS, în care se arată că PDSR este preferat de 31% dintre alegători, în timp ce CDR întruneşte doar 25% din sufragii.

•••

NEGOCIERI PENTRU SOLUŢIONAREA REVENDICĂRILOR SINDICALE

Liderii principalelor centrale sindicale şi Premierul Radu Vasile au analizat în cadrul celei de-a doua întâlniri din seria discuţiilor conflictului declanşat de sindicate. Stadiul negocierii celor opt revendicări, concluzionând că unele dintre acestea ar putea fi rezolvate prin adoptarea unor ordonanţe ori hotărîri de Guvern. Sindicaliştii au adus în discuţie punctele rămase în divergenţă după cele trei săptămâni de negocieri, respectiv modificarea politicii fiscale şi respectiv, a Legii bugetului, astfel încât salariile să poată fi indexate, iar fondurile destinate cheltuielilor sociale să fie majorate. Surse guvernamentale au declarat că membrii Guvernului vor discuta într'o următoare şedinţă a Executivului o serie de acte normative, a căror aprobare de urgenţă a fost cerută de sindicaliştii. Atunci când aceste probleme se vor rezolva, consiliile unite ale confederaţiilor sindicale vor analiza dacă este cazul să amâne sau nu grevele, a declarat, la finalul discuţiilor, Bogdan Hossu, preşedintele Cartelului Alfa.

•••

SE CERE MĂRIREA BUGETULUI ALOCAT APĂRĂRII

Senatorii din Comisia de apărare vor cere Preşedintelui Emil Constantinescu să soluţioneze problema bugetului alocat Apărării. Preşedintele Comisiei de Apărare din Senat, Nicolae Alexandru (PD) a declarat că din cauza bugetului insuficient al apărării este afectat atât sectorul de înzestrare a armatei cât şi procesul de instruire militară. Suma de 780 milioane dolari, alocat Apărării, abia ajunge pentru instruirea la nivel de grup şi de pluton. Pentru o instruire corespunzătoare cu standardele statelor membre NATO, este nevoie de 1,4 miliarde dolari, a spus Nicolae Alexandru.

•••

DOINA CORNEA S'A ÎNSCRIS ÎN PNŢCD

Doina Cornea, cunoscută ca unul dintre opozanţii regimului comunist, s'a înscris în Partidul Naţional Ţărănesc Creştin-Democrat, a anunţat preşedintele partidului PNŢCD, Ion Diaconescu, într'o conferinţă de presă.

•••

ION RAŢIU NU VA PLECA DIN PNŢCD

Zvonurile care circulau că Ion Raţiu ar intenţiona să adereze la noua formaţiune politică Alianţa Naţională Creştin-Democrată, formată de fraţii Boilă şi fostul premier Victor Ciorbea, a fost desminţită de Ion Raţiu. El şi-a declarat totala sa loialitate faţă de partidul PNŢCD al cărui vice-preşedinte este.

•••

INFLAŢIA A AJUNS LA 6.4%

Rata inflaţiei în luna Martie a fost de 6,4%, reprezentând cel mai ridicat nivel lunar din ultimul an, depăşind aşteptările care mizau pe o rată a inflaţiei de până'n 4%. Cele mai mari creşteri de preţuri - de 8,8%, au fost înregistrate la mărfurile nealimentare, urmate de servicii, ale căror tarife s'au majorat în medie cu 5%, în timp ce mărfurile alimentare s'au scumpit cu 4,7% - informează Comisia Naţională pentru Statistică. Preţurile au crescut la energia termică cu aproape 28%, la combustibil cu 24,1%, la energia electrică cu 11,8% şi la gaze cu 11,3%. Abonamentele la transportul auto s'au scumpit cu 14,6%, iar transportul aerian s'a scumpit cu 11,5%. În grupa de mărfuri alimentare, creşteri semnificative ale preţurilor au fost înregistrate la fructe proaspete cu 19,4%, cafea cu 14%, margarină cu 7,9%, vin şi bere cu 6,8%, se arată în comunicatul CNS.

•••

TEODOR MELEŞCANU CONSIDERAT CEL MAI POTRIVIT PENTRU PREŞEDINTE AL ROMÂNIEI

În urma sondajului CURS realizat la comanda Institutului de Studii Liberale, 47% dintre cetăţenii români, consideră pe Teodor Meleşcanu ca cel mai potrivit politician pentru funcţia de preşedinte al României. Actualul Preşedinte Emil Constantinescu se află pe locul al treilea, cu 28% opinii favorabile, după Ion Iliescu cu 37%. Aproape trei sferturi dintre Români (73%) cred că Vadim Tudor nu este potrivit pentru funcţia supremă în stat, Petre Roman primind doar 24% opinii favorabile. În topul personalităţilor potrivite pentru funcţia de prim-ministru conduce Theodor Stolojan cu 38%, urmat la mare distanţă de Radu Vasile cu 15%, Adrian Năstase cu 11%, Victor Ciorbea cu 4% şi Petre Roman cu 3%. Sondajul a fost realizat în intervalul 27 Martie - 2 Aprilie, pe un eşantion reprezentativ de 1.504 persoane, de peste 18 ani, din şapte provincii istorice, plus municipiul Bucureşti.

•••

MEMBRII PNŢCD AI GRUPULUI DELA BRAŞOV NU PĂRĂSESC PARTIDUL

Vicepreşedintele PNŢCD Sorin Lepşa şi Ion Gherasim, membru supleant în BCCC, au infirmat într'o conferinţă de presă la care au participa alţi 13 deputaţi ţărănişti informaţiile privind plecarea lor către alte formaţiuni politice şi l-au criticat pe purtătorul de cuvânt Remus Opriş pentrucă nu a intervenit în apărarea imaginii partidului. Mai multe cotidiane informaseră că Sorin Lepşa, Ion Gherasim, Florin Tudose şi Dan Nichita ar părăsi PNŢCD, fie în favoarea ApR, fie a noului partid creat de fraţii Boilă şi fostul premier Victor Ciorbea, Alianţa Naţional Creştin-Democrată. Gherasim a precizat că, înaintea conferinţei de presă, l-au informat pe preşedintele Diaconescu, atât despre declaraţia ce o vor prezenta, cât şi asupra aprecierilor lor la adresa atitudinii purtătorului de cuvânt. Ei au lansat un apel pentru salvarea partidului, menţionând că cei cinci sprezece deputaţi, reprezentanţi ai grupului dela Braşov, nu vor permite ca partidul să fie decimat de un război psihologic şi de manipulări de presă desfăşurate de indivizi mânaţi de scopuri meschine.

•••

PDSR-IST ÎNSCRIS LA PNL

Constantin Avramescu, fost vicepreşedinte al PSDR, s'a înscris în PNL. Avramescu anunţase cu o săptămână în urmă, în plenul Camerei Deputaţilor, că se retrage din grupul parlamentar al USD. Ca urmare a demisiei sale, PSDR a rămas fără grup parlamentar în Cameră.

Preşedintele PNL, Mircea Ionescu-Quintus, a spus că Avramescu va deveni un membru important al partidului liberal.

•••

GABRIEL BIVOLARU IMPLICAT ÎN CONTRABANDA CU ŢIGĂRI

Conform mărturilor audiaţi de poliţie, deputatul PDSR Gabriel Bivolaru ar putea fi unul dintre finanţatorii afacerii de contrabandă cu ţigări Viceroy. La 29 Martie a.c., poliţiştii dela Secţia 23 din Capitală au descoperit, într'un depozit din strada Heliade între Vii, 400 de cutii de ţigări Viceroy fără timbru, în valoare de trei milioane de lei. Ţigările erau încărcate într'un autotir plin cu mobilă cu destinaţia Londra-Anglia. Mugur Mândra (38 de ani) patronul român implicat a declarat că Bivolaru a finanţat cu 150 milioane de lei cumpărarea a 400 de cutii cu ţigări din România. Banii au fost luaţi dela Bivolaru de către Mugur Mândra, cu care s'a întâlnit în Piaţa Unirii, de faţă fiind Englezul Martin Potter, Constanţa Andrei şi Alexandru Lupoi. S'a stabilit că până în prezent au fost făcute trei transporturi cu ţigări de contrabandă.

•••

BNR A PENALIZAT TREI BĂNCI

Banca Naţională a României a dat una din cele mai drastice penalizări din sistemul bancar, amendând cu 1% din capitalul social trei bănci comerciale pentru înregistrarea în mod repetat de deficite la îndeplinirea rezervelor minime obligatorii în lei sau valută dela BNR. O dată cu această penalizare, BNR a mai sancţionat, prin avertisment scris, patru bănci pentru nerealizarea rezervelor minime obligatorii în leu şi în valută timp de două luni şi jumătate. Rezervele minime obligatorii reprezintă unul din instrumentele de politică monetară a BNR, prin care se exercită controlul asupra evoluţiei masei monetare. Rezerva minimă obligatorie reprezintă un procent care trebue depus de băncile comerciale la BNR din totalul sumele atrase.

•••

UN AN DE GUVERNARE

Guvernul a prezentat, Cartea Albă - Un an de guvernare, Aprilie 1998-Aprilie 1999, în care sunt arătate evoluţiile care s'au înregistrat în economie, în plan social, în politica externă, în zona reformei societăţii civile şi a altor domenii de interes naţional. Premierul Radu Vasile a arătat, în prefaţa cărţii, că împlinirea unui an de guvernare reprezintă un moment de bilanţ, dar acesta nu poate fi decât parţial, deoarece programul guvernamental şi-a propus obiective şi termene precise, multe dintre acestea având scadenţa în anul 2000. Tot în prefaţă se menţionează că se poate afirma cu obiectivitate că s'au făcut paşi importanţi pe calea reformei democrate, menţinând direcţia integrării ţării în structurile europene şi euroatlantice.

Radu Vasile susţine că Guvernul va continua reforma structurală, chiar dacă popularitatea sa va avea de suferit.

•••

SENATORUL EMIL DIMA A DEMISIONAT DIN PNR

În semn de protest faţă de faptul că liderii partidului nu şi-au respectat promisiunea de a-l numi vicepreşedinte al acestei formaţiuni, Emil Dima şi-a anunţat demisia din Partidul Noua Românie. El va rămâne independent. Emil Dima a fost membru PDSR şi a intrat în PNR în urmă cu o lună.

•••

BUGETUL DE STAT PREJUDICIAT CU 424 MILIARDE DE LEI

Garda Financiară a descoperit că în primul trimestru, bugetul de stat a fost prejudiciat de mai mulţi agenţi economici, cu aproape 424 miliarde de lei. O sumă de peste 84 de miliarde fiind recuperată, anunţă într'un raport Garda Financiară. Comisarii financiari au efectuat 29.541 de controale şi au aplicat amenzi totalizând 48 de miliarde de lei, din care au încasat aproape 31 de miliarde.

•••

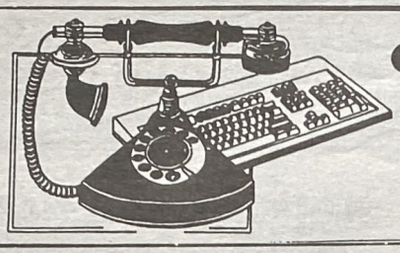

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

"NATO-50" UMBRIT DE KOSOVO 1999

Summit-ul NATO dela Washington din 23-25 Aprilie, era menită să fie o celebrare a cincizeci de ani dela înființarea alianței și a victoriei impotriva comunismului, ca și o analiză a viitorului organizației. El a devenit de fapt un consiliu de război al războiului din Kosovo.

NATO s'a născut la 4 Aprilie 1949, când s'a semnat la Washington înființarea Organizației Tratatului Nord Atlantic, NATO (North Atlantic Treaty Organization), ca un tratat defensiv impotriva Uniunii Sovietice, care ocupase aproape jumătate din Europa. Membrii fondatori au fost: Statele Unite, Marea Britanie, Franța, Canada, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, Portugalia, Islanda, Norvegia și Danemarca. Pentru Statele Unite a semnat Secretarul de Stat Dean Acheson, având alături pe Președintele Harry Truman. În 1952 au devenit membre Turcia și Grecia, în 1955 Germania, în 1982 Spania, iar anul acesta au devenit membre Polonia, Cehia și Ungaria.

Acum, la Washington, pentru a comemora 50 ani dela înființarea tratatului au fost prezenți atât liderii celor nouăsprezece state membre NATO cât și ai celor care fac parte din parteneriat, ceea ce a adus la cea mai mare prezență de șefi de state care a avut loc vreodată în capitala americană. Rusia, care s'a opus atacului aerian impotriva Iugoslaviei, a boicotat participarea.

Comemorarea a fost umbrită de evenimentele din Kosovo, care au făcut ca discuțiile principale să se axeze pe această problemă, iar în sânul alianței neexistând o deplină unitate de vederi și o oarecare confuzie, având în vedere că după o lună de atacuri numai aeriene, deși au fost cauzate multe distrugeri forțelor militare iugoslave, practic, pe teren nu s'a obținut succesul sperat.

După cum au conchis unii analiști, NATO nu și-a atins obiectivele, acelea de a face ca Miloșevici să-și retragă trupele din Kosovo și să înceteze hărțuiala Albanezilor pe care continuă să-i alunge peste frontiere. Deci se conchidea că Sârbii și-au atins obiectivele lor strategice schimbând balanța demografică și câștigând astfel războiul demografic pe teren. De altfel, planul de curățare etnică din Kosovo, cunoscut sub numele de cod de *"Operațiunea Potcoava"* era de mult conceput de Miloșevici, după cum au declarat Germanii, care au susținut că au evidențe în acest sens.

Miloșevici a încercat să producă fisuri în unitatea NATO, spunând că retrage forțele armate din Kosovo și va accepta supravegherea unui acord, dar din forțe de pace dezarmate din care să nu facă parte componenți NATO. El a anunțat și acceptarea unei uniuni, *Uniunea Slavă*, formată din Rusia, Belarusia și Iugoslavia. În acest sens a făcut o vizită la Belgrad și Președintele Belarusiei Alexandr Lukașenko.

Tony Blair

In această atmosferă de semiеșec care amenință unitatea NATO, trebue remarcată atitudinea Premierului englez Tony Blair, care a pledat activ pentru continuarea obiectivelor alianței în Kosovo. Atât în întâlnirea cu Președintele Clinton cât și cu senatorii americani el a căutat să-i convingă de necesitatea unei intervenții terestre.

Americanii sunt cei mai reticenți pentru a participa cu trupe terestre. Pe lângă complexul Vietnam, de care încă suferă, există concepția de a nu avea nici o pierdere, ca și cum meseria de soldat este menită numai pentru defilări. Politica americană în acest sens se face mai mult pe baza sondajelor de opinie, unde sunt întrebați tații, mamele și bunicii ce părere au despre o anumită utilizare a forțelor armate. *"Teoria americană de 'zero pierderi' este cea mai bună cale de a termina ceva în mod total ineficace"*, a spus Generalul francez Philippe Morillon, care a făcut parte din trupele ONU în Bosnia. De reamintit că Președintele Clinton a retras pe celebrii *Rangers* din Somalia după o ambuscadă în care au murit 28 de soldați americani.

In finalul summit-ului s'a putut vedea o unitate de păreri, dar Premierul englez Tony Blair a fost vioara întâia, apărând intervenția din Kosovo. El a respins categoric orice compromis incercat de fostul Primministru rus Cernomirdin în vizita sa la Belgrad, făcând ca răspunsul american să fie mai hotărît.

Unii au remarcat că Tony Blair a relaut rolul pe care Primul ministru englez Margaret Thatcher l-a avut cu Președintele George Bush, care ezita inițial să reacționeze impotriva Irakului pentru invazia în Kuweit. După cum spunea o sursă europeană, *"summit-ul care se credea că va glorifica pe Președintele Clinton și il va face pe Europeni să-l asculte, a devenit un summit în care Europenii au venit să-l ajute ca să obțină sprijinul de care se pare că are cu disperare nevoie, ca să facă ceva"*, aluzie la dificultățile de a convinge Congresul pentru măsuri energice în Kosovo.

Liderii au hotărît aplicarea unui embargou petrolier impotriva Iugoslaviei pentru a împiedica fluxul de petroliere care vin și descarcă petrol în portul Bar din Muntenegru. Aplicarea acestuia pune o serie de probleme, dat fiind că sunt vase din țări terțe, ca și unele petroliere ruse. Felul cum se va aplica embargoul petrolier ca și unul economic mai sever, intenționat de Statele Unite, urmează să fie studiat.

Gen. Wesley Clark

A rămas în suspensie și eventuala intervenție terestră, deși s'a spus că Generalul Wesley Clark, comandantul suprem NATO pentru Europa ar lucra la un astfel de plan.

Oranizația a lăsat deschisă primirea a noi membri, specificându-se că în primul eșalon, probabil în 2002, sunt favorite România și Slovenia care au permis ca NATO să poată lansa atacuri aeriene de pe teritoriul lor, dacă va fi nevoie. Sunt menționate în continuare și Țările Baltice, deși acest lucru poate declanșa o confruntare cu Rusia.

Președintele Clinton, ca și alți membri, crede că e nevoie de ajutorul Rusiei pentru a se ajunge la o soluție finală în războiul cu Iugoslavia.

Atitudinea Rusiei față de țările occidentale pare ambiguă. Pe de o parte Rusia are nevoie de Occident ca să mai stoarcă ceva dolari pentru sacul ei fără fund, pe de altă parte Moscova este frustrată de rolul ei mai mic pe care îl are în politica internațională.

După atacul asupra Serbiei, sentimentul antiamerican a crescut în Rusia la 70% dela 30% cât era înainte. Tot 70% din Ruși consideră acum că NATO este o amenințare directă pentru securitatea Rusiei. Duma a votat cu majoritate copleșitoare pentru înființarea *"Uniunii Slave"* pe data de 14 Aprilie. După vot, unii naționaliști au sugerat că uniunea va permite Rusiei să trimită arme și trupe în Iugoslavia. De remarcat că Ucraina a criticat cu vehemență înființarea acestei uniuni.

Atacurile aeriene NATO începute la 24 Martie au continuat zilnic cu mai multă sau mi puțină intensitate cauzată de zilele cu condiții atmosferice nefavorabile. Au fost lovite obiective militare și strategice ca fabrici de armament și muniție, rafinării și depozite petroliere care aprovizionează mașina militară a lui Miloșevici.

Pe data de 21 Aprilie a fost lovită și marea clădire de 23 de etaje din Belgrad care este cartierul general al partidului lui Miloșevici și are în același timp trei posturi de televiziune și radio, proprietate ale clanului Miloșevici, care fac propagandă mincinoasă. George Robertson, Ministrul Apărării al Marei Britanii a denumit clădirea *"unul din centrele nervoase ale mașinei care proiectează planurile de masacrare din Kosovo"*. Au fost distruse podurile peste Dunăre dela Novi Sad și au fost lovite clădirile Ministerului de Interne, ale Marelui Stat Major și ale Poliției din Belgrad. Din păcate, uneori nu s'a putut evita atingerea unor locuințe de lângă obiectivele strategice.

Propaganda lansată de Miloșevici și de mediile sale de informare, bazată pe cunoscutele metode de dezinformare ale regimurilor comuniste care ani de zile au spălat creierii populației, a căutat să susțină că marele exod al populației albaneze din Kosovo s'a datorat bombardamentelor efectuate de NATO, dar după cum se știe acesta a început cu mult înainte din cauza politicii lui Miloșevici de *curățire etnică*.

Televiziunea iugoslavă nu a transmis nimic din exodul tragic în care sute de mii de kosovari au fost alungați din casele lor incendiate de cei 40.000 de soldați ai armatei și ai forțelor de poliție ale lui Miloșevici. Televiziunea a transmis numai efectele bombardamentelor aeriene ale orașelor iugoslave și din Kosovo căutând să amplifice la maximum pierderile civile. Propaganda, pentru a arăta că Iugoslavii sfidează forțele NATO, a organizat concerte rock cu mii de participanți, un maraton cu sute de participanți și chiar nunți la care au participat mai multe perechi.

Pe teren, în Kosovo, situația a continuat să rămână tragică. La sfârșitul lui Aprilie, Gen. Wesley Clark, comandantul suprem NATO a anunțat că peste 700.000 de Kosovari au fost nevoiți să plece în țările vecine, dar 800.000 au rămas în Kosovo continuând să fie hăituiți de forțele iugoslave. Aceleași scenarii ca în Bosnia, cu ordine de impușcare a bărbaților și violare a femeilor.

Pentru refugiații au fost amenajate zeci de mii de corturi aduse de NATO în zonele din Albania și Macedonia din apropierea frontierei cu Kosovo, iar agențiile umanitare și UNHCR (Inalta Comisie pentru Refugiați a Națiunilor Unite) îi ajută cu hrană și facilități sanitare. Unele țări occidentale ca și SUA, au anunțat că vor primi temporar zeci de mii de refugiați albanezi.

Țările cu regim democratic din NATO s'au așteptat probabil ca Miloșevici, în criza în care a intrat, să-și dea demisia, cum ar fi făcut-o oricare șef de stat dintr'un regim democratic. Ei au omis să creadă că într'un regim totalitar, dictatorul și nomenclatura rămân infipți în scaunele lor, indiferent cât rău fac poporului pe care îl conduc. Același lucru s'a întâmplat și în Irak. În materie de război sistemul totalitar s'a dovedit mai eficace. Un singur cap conduce fără a mai cere părerea altor zeci de capete care se contrazic și întârzie astfel luarea de decizii rapide. Președintele Clinton are mari dificultăți să convingă Congresul și opinia publică de necesitatea intervenției terestre în războiul din Kosovo.

Intervenția terestră mai este încetinită și din altă cauză. După războiul rece, Pentagonul a considerat că eventuale focare de război vor avea loc în regiunea Golfului Persic și peninsula coreană, nu Europa. Astfel, armata a retras de aci majoritatea stocurilor militare, încât echipamentul greu trebue să fie adus tocmai din Statele Unite. Două divizii de blindate cu armament greu de 34.000 de oameni și 101 tone de echipament au nevoie de o lună ca să ajungă din USA în Europa. Cinci divizii ar avea nevoie de 75 de zile. Chiar trimiterea a numai 24 de elicoptere Apache din Germania în Albania a durat o lună.

O problemă dificilă prezintă și locul pe unde trupele de uscat pot intra în Kosovo. Portul Dures din Albania nu poate primi marile vase încărcate cu echipament greu, iar drumurile de aici spre Kosovo sunt impracticabile. Echipamentul greu ar putea fi adus pe cale ferată și camioane din Germania la Trieste, iar de acolo pe cale maritimă la Salonic, de unde ar putea veni în Macedonia. Calea ideală ar fi prin Ungaria, dar aceasta, deși are baze aeriene NATO, se teme pentru soarta celor 300.000 de Unguri din Voivodina, provincie care ca și Kosovo s'a bucurat de autonomie până în 1989. 70% din populație se opune utilizării teritoriului țării pentru o ofernsivă terestră NATO.

Au apărut evidențe în privința unor fisuri în conducerea iugoslavă. Unii generali au fost schimbați (noua fiind cu domiciliu forțat) și s'au semnalat și dezertări. Viceprim-ministrul Iugoslaviei Vuk Draskovici a fostdemis. El făcuse declarații în care critica guvernul federal spunând că acesta trebue să înceteze să mai mintă despre situația militară și umanitară din Iugoslavia și în același timp că trebue să accepte prezența de trupe ONU, incluzând și câteva trupe NATO pentru a face un acord politic.

Draskovici a făcut parte din opoziția impotriva lui Miloșevici prin partidul său, *Partidul Reînnoirii* și în 1993 a fost arestat până în 1996. În Ianuarie anul acesta a acceptat să intre în guvern cu intenția nu de a-l susține, ci de a-l schimba, cum a declarat el.

RĂZBUNAREA ISTORIEI

Nechibzuita politică a preşedintelui iugoslav Slobodan Miloşevici

—Ionel ZEANA—

În sfârşit, ceea ce era previzibil, s'a produs. În ajunul Bunei Vestiri, războiul a izbucnit în Balcani. De data aceasta însă, nu este vorba de un război propriu zis între două sau mai multe state din zonă, ci între NATO şi ce a mai rămas din fosta republică federativă socialistă iugoslavă, care s'a descompus datorită, în primul rând, propriilor sale vicii congenitale. Este vorba, în realitate, de o formă severă, extremă, de represaliii armate împotriva unui stat recalcitrant, membru al comunităţii europene, care, sfidând, de ani de zile anumite norme internaţionale, vrea să-şi impună, în mod arbitrar, voinţa lui absurdă, sub paravanul unor pretexte neserioase, împotriva unor principii sacrosancte, la care, de altminteri, aderase.

Nodul gordian al problemei este regiunea Kosovo, situată în Sud-Vestul Serbiei, în imediata vecinătate a Albaniei, regiune locuită în imensă majoritate de Albanezi. Aceştia revendicau, pe drept cuvânt, o mai largă autonomie, care le-a fost sistematic refuzată, cu oarbă şi agresivă încăpăţânare, de autorităţile dela Belgrad.

Slobodan Miloşevici, Preşedintele Iugoslaviei, orgolios, infatuat, intransigent şi şovinist, susţinut şi de unele încurajări externe, a refuzat să stea la masa tratativelor pentru rezolvarea paşnică a acestei probleme delicate şi a împins lucrurile, în mod demenţial, până la ireparabil. Torpilând negocierile de pace dela Rambouillet, unde delegaţia albaneză a dat dovadă de foarte multă moderaţie şi înţelepciune politică, Miloşeveci a reocupat cu puternice forţe armarte regiunea Kosovo, unde a reînceput acţiunea de epurare etnică prin dezlănţuirea sălbatică a unui întreg lanţ de orori inimaginabile împotriva populaţiei etnice albaneze: bombardarea satelor, masacrarea civililor paşnici, fără deosebire de sex şi de vârstă, incendierea caselor, jafuri, crime şi izgonirea populaţiei din locurile ei natale, stăpânite din moşi strămoşi, în ciuda tuturor apelurilor la raţiune şi avertismentelor ferme date de comunitatea internaţională.

Acest tip de dictator comunist, rătăcit inoportun în lumea nouii democraţii instaurate, în fine, şi în Balcani, suferă de nostalgia regimului falimentar apus şi vrea, cu tot dinadinsul, să menţină, prin forţa brutală, trupul descompus al fostei Iugoslavii Mari, o halcă teritorială mărginaşă, care nu i-a aparţinut de drept, niciodată, nici din punct de vedere istoric şi nici etnic. Kosovo a fost din totdeauna teritoriu traco-iliric cu populaţie predominant albaneză. Cucerită de Slavi în evul mediu, ea a trecut apoi, ca toate stătuleţele balcanice, sub stăpânirea Imperiului Otoman, secole de-a rândul.

Iugoslavia a luat naştere după Primul Război Mondial, prin alipirea nedreaptă la Serbia a unor ţinuturi balcanice ca Croaţia, Bosnia, Herţegovina şi Muntenegru, care aparţinuseră până atunci Imperiului Habsburgic. În trecutul mai îndepărtat însă, aceste ţinuturi aparţinuseră Vlahilor sud-dunăreni şi Albanezilor, singurii autohtoni veritabili în aceste ţinuturi locuite de numeroasele triburi traco-ilirice, care, alături de Romani, constituie plămada biologică fundamentală din care s'au născut Vlahii balcanici şi Albanezii de azi. Acesta este un adevăr istoric de netăgăduit.

Peste aceste popoare străvechi s'au aşezat cu forţa, începând din secolele VI - VII D.Hr., diversele triburi slave succesive, care, sub presiunea altor năvălitori, şi-au părăsit locurile natale de pe Volga şi au întemeiat noi state în Canaanul Peninsulei Balcanice, supunând populaţia locală autohtonă şi asimilând-o, în parte, prin recurgerea la tot felul de mijloace brutale sau perfide.

Dacă Vlahilor sud-dunăreni le-au dat lovituri grele, reducându-i treptat din majoritari în Peninsula Balcanică, la o simplă minoritate prigonită şi azi şi nerecunoscută în Serbia, Slavii intruşi n'au reuşit, însă, să înfrângă puterea de rezistenţă a fraţilor albanezi, dârji şi prolifici, a căror masă compactă, întinsă de-a lungul ţărmului răsăritean al Mării Adriatice, era apărată de centura unor munţi prăpăstioşi şi animată de un puternic spirit războinic pe care nici Roma nu reuşise să-l îngenuncheze complet.

Iugoslavia regalistă de după Primul Război Mondial şi cea titoistă de după cel de-al doilea, s'a spulberat definitiv. Ea era un conglomerat de popoare slave şi neslave, deosebite radical ca mentalitate din toate punctele de vedere: istoric, etno-rasial, religios, lingvistic, cultural etc. Era un mozaic pestriţ, un stat artificial, neviabil. Era fatal, deci, pentru tot trecutul ei, pentru lăcomia ei fără margini, caracteristică Slavilor, pentru spiritul ei asupritor şi expansionist şi pentru şovinismul ei orb şi inept, să ajungă odată şi odată, la scadenţa istoriei. Vine o zi când toate greşelile şi păcatele cumulate de secole, să plătească cu vârf şi îndesat. Ea trebue să se mulţumească numai cu ce este al ei şi să respecte ce este al altora de fapt şi de drept.

Provincia Kosovo - aşazisul leagăn al Serbiei - a fost şi este locuită în proporţie de 90-95% de Albanezi, în timp ce Sârbii abia numără 2%, restul fiind reprezentat de vreo 16 etnii, după cum a declarat la televiziune însuşi preşedintele Comunităţii sârbe din România, deputatul Slavomir Gozdenovici.

Toate minorităţile etnice din România, oricât de mici, au câte un reprezentant în parlament. Ştie Dl. Gozdenovici că Vlahii Aromânii (sau Ţinţarii cum le spun ei) din Serbia n'au avut niciodată şi nu au nici azi nici un fel de drepturi culturale, deşi sunt de două ori mai numeroşi decât Sârbii din Banatul românesc? Ca să nu mai vorbim de ceilalţi Români din Serbia (peste un milion) nerecunoscuţi ca minoritate etnică.

Aşadar, revenind la Kosovo, ce fel de pretenţii rezonabile poate ridica Serbia în numele acestui procent atât de derizoriu? Cum se poate justifica în faţa istoriei, a lumii civilizate şi a lui Dumnezeu asuprirea şi exterminarea unei populaţii etnice covârşitor de majoritară şi, pe deasupra, băştinaşă încă din negurile istoriei?

Slobodan Miloşevici este provocatorul unui război sângeros şi se face vinovat de crime de război şi de genocid pentru care va trebui să fie tras la răspundere, într'o zi. Poporul sârb nu se poate solidariza cu un criminal de război care varsă sânge nevinovat, turbură pacea din regiune şi pune în pericol pacea lumii întregi. Altfel, s'ar face vinovat şi el şi responsabil de genocid şi de toate daunele materiale şi morale.

Măsurile punitive luate de NATO sunt justificate şi trebuesc menţinute până la înfrângerea lui Slobodan Miloşevici.

Poporul albanez este un popor vechi, viteaz şi eroic şi merită să trăiască liber pe meleagurile lui natale.

KOSOVO

—Jean BUKIU—

Ca să ne dăm mai bine seama ce se întâmplă azi în Kosovo, cred că trebue să ne întoarcem cu câţiva ani în urmă şi să ne punem întrebarea: de ce provinciile componente ale Republicii Iugoslave (Croaţia, Slovenia, Bosnia-Herţegovina, Macedonia, Muntenegru şi Kosovo) trăiau în armonie înainte? Pentrucă fiecare din aceste provincii era autonomă, şi avea drepturi egale.

Dar în 1989, Miloşevici, după moartea lui Tito, devenind Preşedintele Serbiei revocă autonomia provinciei Kosovo, în care 90% din populaţia ei era constituită de Albanezi; apoi în 1990 Miloşevici, anulează rotaţia la preşedinţia Iugoslaviei pentru cele 6 provincii - aşa cum stabilise Tito înainte de moarte - şi atunci aceste provincii, Macedonia, Slovenia, Croaţia, şi mai târziu Bosnia-Herţegovina s'au declarat independente.

În urma declanşării genocidului sârbesc, NATO, care printre misiunile sale, are şi pe aceea de a apăra drepturile omului, a intervenit în Iugoslavia, asigurându-le independenţa fostelor provincii iugoslave. Dar, Miloşevici, nu a învăţat nimic din crimnalele sale greşeli, plătite scump şi continuă cu o mai mare ferocitate genocidul împotriva poporului albanez în Kosovo.

Torturarea bestială a oamenilor nevinovaţi, uciderea lor, violurile, incendierea caselor, au determinat exodul a sute de mii de oameni, care îngroziţi şi-au părăsit locurile natale, refugiindu-se în Macedonia, Albania sau Muntenegru. O parte dintre ei s'au refugiat în Bulgaria şi chiar în România.

Miloşevici - prin naţionalismul său şovin a dezmembrat Iugoslavia. El susţine că provincia Kosovo este pământ sârbesc, cu biserici şi mănăstiri ortodoxe de sute de ani, şi o revendică fără Albanezi, uitând că Albanezii din Kosovo, ca şi cei din Albania, sunt direct descendenţi din Traco-Iliri, stabiliţi aici de peste 2500 de ani, iar Slavii au năvălit în Peninsula Balcanică abia în secolul al VI-lea.

Kosovo trebue să-şi recapete autonomia avută şi drepturi egale într'un stat democrat.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

'PĂCATUL' NAŢIONALISMULUI

Sfârşitul acestui secol şi mileniu ne poate aduce încă o mulţime de surprize. Timpul şi-a pierdut consistenţa şi valorile milenare sau seculare sunt pe cale de a fi spulberate de noile invenţii şi descoperiri, care nu lasă nici un domeniu neafectat. Aparent, lumea întreagă pluteşte în derivă, spre orice finalitate posibilă.

S'a tras un strat subţire de colorant anticomunist peste întreaga tragedie a acestui secol care a costat omenirea peste două sute de milioane de victime, tribut plătit celei mai aberante idei de dezumanizare a popoarelor, a încăierării fratricide denumite eufemistic *"lupta de clasă"*.

Falsa ideologie a exploatării omului de către om, anticapitalistă şi egalizatoare între oameni, n'au crezut-o nici cei care au lansat-o, pentrucă nu aducea nimic nou în inegalitatea socială, veche de când lumea şi nerezolvată nici de marile idei de iubire între oameni, promovate cu exemple şi sacrificii proprii de către martirii creştini.

Cortina trasă în anii 1989-90 peste hidoşenia comunistă a reuşit să înşele o bună parte din omenire, că toată suferinţa popoarelor căzute sub această experienţă inumană, nu a fost decât un coşmar, dar omenirea s'a trezit şi el nu se mai poate repeta.

Nu se terminase încă euforia dărâmării Zidului Berlinului şi în China, după o tatonare, comuniştii au dezlănţuit atacul din Piaţa Tien An Min, îngropând cu şenilele tancurilor şi ultimele speranţe ale celor care mai credeau într'o eliberare de sub comunism.

Nu se ştersese sângele Ceauşeştilor, împuşcaţi de tovarăşii lor de drum, ajunşi la putere printr'o lovitură de stat de tip mafiot, declarată revoluţie anticomunistă, şi la Bucureşti, hoardele primitive educate în şcoala crimei şi terorismului, cu lămpaşe de miner, bâte şi unelte de haidamaci, au reactualizat la Bucureşti, năvălirile barbarilor din îndepărtata istorie a ţării.

Dacă totuşi aceste acte puteau fi puse pe seama trogloditilor care *"nu gândesc dar* (nici nu) *muncesc"*, nu există nici o scuză pentru o bună parte din scriitorii români din *"inteligheţia de stânga"* care numai din tactica politică nu-şi mărturisesc ataşamentul total şi necondiţionat faţă de politica bolşevică ce a dominat şi distrus România.

Era de aşteptat ca după 1990, presa românească să atace, să dezvăluie, să răspândească până în cel mai îndepărtat ungher al ţării, toate abuzurile, ilegalităţile, crimele, trădările, minciunile, slugărniciile, teroarea, suspiciunea, samavolniciile şi toate relele care timp de aproape jumătate de veac au fost elementele dominante în ţara românească.

Cu mici excepţii, nu doar că nu s'a întâmplat aşa, dar o parte din *"inteligheţie"* a rămas pe aceleaşi poziţii, actualizate în alt limbaj, dar cu aceeaşi ţintă. Elementul principal de atac al lor a rămas *"naţionalismul"*. Din câteva acte de legitimă apărare ale unei generaţii zdrobite cu cea mai mare brutalitate de stânga antebelică din România, ele inventează comploturi şi holocausturi, dar pentru barbarul genocid al clasei conducătoare de atunci, cu sute de morţi, ucişi fără judecată şi azvârliţi la răspântii de drumuri, găsesc cuvinte de laudă.

Ieri, internaţionalişti comunişti, astăzi *"mondialişti"*, aceiaşi duşmani neîmpăcaţi ai naţionalismului.

Ieri au pus ţara la picioarele Ruşilor, astăzi, după ce au furat tot ce se putea fura, sunt dispuşi s'o dea zălog oricui, numai să nu se atingă privilegiile lor.

Din cel mai abject extremism comunist inventează pericol naţionalist, când este ştiut că între naţionalism şi comunismul internaţionalist este o prăpastie peste care nu se poate trece. Naţionalismul este generos, uman şi cultivă cele mai înalte valori ale unui neam, pe când comunismul (extremismul de stânga) este intolerant, inuman şi excită laturile cele mai josnice.

Moralitatea unui neam durată în milenara sa existenţă este săpată la rădăcină de *"inteligheţia de stânga"*, pledând pentru antinaturala împerechere între oameni, anticreştină şi antiumană. Tineretul este înfuzat cu idei defetiste, dezarmat de orice ideal şi dirijat spre dezertare dela misiunea lui de viitor conducător. Cifrele statistice sunt alarmante. Numai după 1990 se declară că ar fi părăsit ţara peste un milion de cetăţeni. Numărul mi se pare exagerat, dar dacă totuşi este adevărat, adăugat la peste un milion de avorturi pe an, care va fi viitorul României? De curând am citit şi în presa din Exil un articol: *"Naţionalismul, opiu pentru popor?"* Chiar aşa?

Am scris acest articol, după ce într'o seară, s'au transmis la televizor, imagini cu circa 400 de tineri Albanezi-americani, care au îmbrăcat uniforma militară şi au plecat voluntari în Kosovo, pentru a fi în mijlocul fraţilor lor de suferinţă. Unii erau studenţi, alţii aveau servicii bune, toţi născuţi în America, dar spiritul naţionalist învăţat dela părinţi a fost mai puternic decât viaţa comodă.

Întâlnindu-mă cu mai mulţi tineri români, cărora părinţii le-au spus *"că le rup limba dacă îi mai aud vorbind româneşte"*, i-am întrebat pe fiecare: *"Ce ar face dacă în România ar fi un caz ca cel din Kosovo, s'ar duce să lupte?"* Şi răspunsul a fost stereotip:

- Da ce sunt prost?...

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

-XII-

—Ion BOIERU—

Rândurile citate în ultimul număr al ziarului, trebuesc citite cu atenţie pentru a desprinde caracterul de diversiune al acestei cărţi, care în ciuda faptului că doreşte să prezinte, în general, părţile negative ale comunismului şi regimurilor comuniste, autorul nu scapă o ocazie să nu-i atenueze caracterele aspre, dure şi novice. Şi, în acelaşi timp să denatureze adevărul.

Nu este adevărat că între cele două războaie *"mulţi tineri au aderat la mişcarea comunistă, convinşi că oferea o formă superioară de raţionalism istoric"*. Întâi, că nu au fost mulţi tineri, majoritatea tineretului era de dreapta, şi, pe de altă parte, nu am auzit pe vremea aceea, fiind parte din epoca de atunci, despre o aşa-zisă *"formă superioară de raţionalism istoric la comunism"*. Nu este adevărat că informaţiile despre MAREA EPURARE din Rusia Sovietică au fost puţine. Toţi intelectualii români citeau presa franceză, şi ar fi găsit informaţii multe chiar dacă nu apăreau în cea românească. Însă în România s'a scris foarte mult despre situaţia din Rusia Sovietică şi Românii erau bine informaţi. Scuza unor tineri că n'ar fi dat crezare, deoarece le suspectau că erau calomnii fasciste, e o simplă invenţie, care era întrebuinţată în permanenţă de grupurile cu înclinaţii pro-comuniste. În realitate fascismul nu era analizat obiectiv niciodată. Şi, înclinăm să credem că şi astăzi, *"nevinovaţii"* comunişti de ieri au convingerea că fasciştii au făcut cele mai mari şi multe crime umane. Este o pervertire a mentalităţii comuniste, de care nu poate scăpa nici un fost comunist. Un exemplu este dat chiar de autorul cărţii despre care vorbim, în rândurile imediat următoare, căci autorul afirmă că *"atrocităţile fasciste şi manipulările staliniste i-au făcut pe unii să creadă că <fronturile populare> înfiinţate de comunişti, vor duce, după război la regimuri democratice şi comuniştii se vor purta ca protagonişti normali în jocul pluralist"*. Tot o scuză absurdă este şi mitul societăţii fără clase, aş spune chiar puerilă din partea autorului. Nu numai Stalin a înşelat buna credinţă a Occidentului şi a camuflat adevăratele sale planuri despre cucerirea Europei şi a lumii întregi. Toată Revoluţia Roşie din Rusia a fost o înşelăciune dela început până la sfârşit. Oamenii politici şi cu judecată şi-au dat seama dela început de poziţiile false, inumane şi iraţionale ale marxismului şi comunismului. Poporul român, cu experienţa lui milenară şi cu structura lui gregară, opusă oricărei mutaţiuni care nu era inerentă subconştientului său abisal, nu avea nici o aderenţă la formele de gândire marxiste şi la conceptele de organizare socială comunistă. Societatea, în viziunea românească pură este o comuniune morală, fundată pe principiile etice, nu pe ale teoriei de clasă.

Este o minciună sfruntată că *"mulţi comunişti fuseseră vârîţi în închisorile fasciste"*. Afară de Italia lui Mussolini, nu au existat ţări fasciste în Europa, şi nicăieri în lume. Comuniştii nicioadă n'au fost *"singurii exponenţi legitimi ai intereselor naţionale"*. Ei au fost promovaţi la suprafaţă, numai după ocuparea ţărilor din Răsăritul Europei de către armatele sovietice. În Răsăritul Europei niciodată nu s'a dat credit ideologiei marxiste şi iluziilor create de ea, acest lucru a fost posibil în lumea occidentală, căreia i-au lipsit intuiţiile corecte de apreciere, în aşa fel încât această lume a făcut o serie întreagă de greşeli, care de care mai mari, şi care mai sunt încă făcute în continuare din cauza unei optici politice complet greşite, atinsă mai ales de o miopie profundă, care azi este întreţinută de emisari ai fostelor regimuri comuniste, cum este autorul acestei cărţi, care prezintă multe falsităţi în aprecierea situaţiilor despre care vorbeşte.

Până la urmă autorul recunoaşte anumite *"tare"* ale comunismului, dar numai acum după dispariţia lui, din forma monolitică în care a existat. Au rămas doar nostalgiile, şi nu sunt iertaţi deloc adversarii politici şi ideologici, mergând până la ridicol. Iată un exemplu frapant. În vechile atacuri împotriva mişcărilor fasciste, legionare, naţional-socialiste, era subliniat şi criticat un aspect care nu corespundea deloc adevărului, dar făcea hazul nespus al aşa-zişilor adepţi ai comunismului. Este vorba despre înregimentarea cazonă a aderenţilor, în aşa fel încât îşi pierdeau personalitatea, din cauza acceptării oarbe a principiilor şi ordinelor venite dela conducere. Iată, acum, târziu, autorul, fost comunist, recunoaşte că *"pentru a fi un adevărat comunist, un membru de partid trebue să-şi reprime orice pretenţie de libertate, de gândire sau onestitate personală în favoarea entităţii suprapersonale numită partid"*.

După prezentarea acestor amăgiri mesianice, autorul începe să vorbească despre Epoca de după 1944 şi 1945, cu Cominformul şi apoi cu Proiectele lui Stalin de a schimba faţa Europei Răsăritene; cu Obiectivele economice - industrializarea, agricultura, şi cu Obiectivele politice - distrugerea societăţii civile şi înregimentarea vieţii intelectuale şi a culturii; autorul scrie câteva concluzii generale, care sunt interesante, numai pentrucă ies din mâna unui fost comunist. Pentrucă toate aceste interpretări şi comentarii au fost făcute cu mult înainte de Dl. Tismăneanu, şi care astăzi sunt numai o verificare. Deci, Dl. Tismăneanu nu aduce absolut nimic nou. Ne amintim şi vremea când dânsul scria cu cătran împotriva Şcolii Sociologice dela Frankfurt, pentrucă nu adopta liniile de orientare ale partidului comunist român şi altele care erau după Cortina de fier. De aceea nu înţelegem de unde poate veni conceptul de *"geniu"* acordat de un alt tovarăş al D-lui Vladimir Tismăneanu.

Dar vom urmări în continuare conţinutul cărţii, ca să identificăm cât mai multe *"perle"* din felul de orientare al comuniştilor, după ce au fost abandonaţi de *"regimul lor dictatorial"* de tristă amintire. Căci, până la acest punct, notăm, că despre marile ruinări genocidale ale naţiunilor şi culturilor nu se prea vorbeşte. Noi, acei care am fost contemporani, pe o perioadă mai lungă de timp, nu suntem de acord cu punctele de vedere ale autorului, că adeziunile la ideologia marxistă, bolşevică sau comunistă s'au făcut pe baza unor *"Mesianice Amăgiri"*, aşa cum scrie autorul.

(Va urma)

NU UITAŢI!
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

KOSOVO - CIMITIRUL UNEI NAŢIUNI

Kosovo, o provincie din fosta mare Iugoslavie, este astăzi, fără îndoială, cimitirul unei naţiuni, Albanezii, care alcătuiesc 90% din populaţie, în timp ce Sârbii constituie doar 10%. Albanezii, sătui de a mai rămâne sub Sârbi, vor să fie liberi, vor independenţa, vor un guvern al lor şi nu-i blamăm pentru asta. Dar asta nu le-o permite ultimul stalinist european, Slobodan Miloşevici, pentru care Kosovo este ceea ce este pentru Evrei Ierusalimul. Şi astfel, s'au încurcat iţele, ducând la o conflagraţie şi provocând războiul aerian, deocamdată, dar riscând să devină cel de-al Treilea Război Mondial.

Au bănăţenii - care-i cunosc foarte bine pe vecinii lor sârbi - o zicală a lor: *"cine a mai văzut cal verde şi Sârb cuminte"*, ceea ce se potriveşte şi de data asta, când bombele au început să cadă. Americanii au fost târîţi în acest cumplit joc diavolesc datorită încăpăţânării tovarăşului Miloşevici, care voia să limpezească Kosovo de Albanezi, alungându-i peste graniţele Patriei, care, orice s'ar spune era şi a lor.

Christiane Ananpur, corespondenta reţelei de televiziune CNN, a prezentat Vineri 9 Aprilie, un extrem de documentat reportaj relativ la Iugoslavia, timp de trei ore, fără obişnuitele pauze comerciale. Publicul spectator a avut ocazia să afle, unde anume este situat Kosovo, de care nimeni nu auzise şi împrejurările în care Slobodan Miloşevici a preluat puterea, devenind Preşedintele Serbiei, precum şi luptele ce s'au dat în acest colţ al Europei. Amestecul Statelor Unite în acest război se datoreşte faptului că Americanii s'au săturat de crimele de genocid pe care Sârbii - poliţia şi armata - le săvârşeau în Kosovo. Intrau ca furii noaptea în casele Albanezilor, violau femeile şi fetele, le puneau armele în gură şi îi ameninţau cu moartea dacă nu părăsesc imediat locuinţa. Cu o cruzime nemaipomenită, Albanezii au fost alungaţi din casele lor, au fost bătuţi şi schingiuiţi fără milă şi asta pentru ambiţia oarbă a unui singur îndivid, Slobodan Miloşevici care, în nebunia lui, îşi zicea: *"după mine, potopul"*.

Ţara nu-l interesa câtuşi de puţin, praful şi pulberea să se aleagă de toate, numai eu să rămân la putere, o fi zis tovarăşia sa. Şi bombele a 19 ţări ce compun NATO, au început să cadă.

Au fost deteriorate şi distruse rafinăriile, tancurile de petrol, drumuri, poduri, clădirile etc., dar tartorului nu-i pasă de nimic, el să rămână în picioare, acesta este scopul lui final.

În definitiv, ce vor NATO şi America?

Nimic altceva decât retragerea trupelor şi poliţiştilor asasini de pe teritoriul Kosovo, stoparea crimelor şi arderii satelor, postarea de trupe NATO în teritoriu şi revenirea la matcă a deportaţilor. Cu alte cuvinte, PACE.

Slobodan Miloşevici e de altă părere, el spune că nu admite trupe străine pe teritoriul Kosovo, iar NATO şi America continuă bombardamentele.

Rusia, care se află pe brânci din punct de vedere economic, Rusia care nu şi-a plătit de luni de zile funcţionarii dar se crede încă o mare putere a lumii şi îşi bagă nasul în ciorba altora, Rusia pravoslavnică, care a fost şi este încă împotriva actualei stări de fapt şi nu vrea să vadă crimele strigătoare la ceruri săvârşite de către fraţii lor slavi, a trimis câteva vase-spioni în apele Mării Negre şi cu toate garanţiile tătucului Boris Elţîn că nu se amestecă în conflict, îi informează pe Sârbi de acţiunile NATO.

Rusia se crede încă o mare putere datorită bombelor atomice, bombe fabricate după spionajul soţilor Rozenberg, care au furat secretul întocmirii lor Statelor Unite, bombe ce se îndreaptă spre marile oraşe americane, iar Americanii se tem că o să le cadă pleaşca, tratând Rusia ca o mare putere, când ei săracii umblă cu mâinile întinse să le cadă ceva dolăraşi în ele.

Nu, Rusia nu mai este ce a fost URSS, orice ar spune Elţîn, Rusia la ora actuală nu e nimic altceva decât o Cenuşăreasă plecată la cerşit.

Ştiindu-i pe Americani ocupaţi în altă parte a lumii şi anume în Irak, Slobodan Miloşevici le dă cu tifla Americanilor făcând ceea ce face, transformând ţara într'o copaie de dărâmături, ucigând şi arzând satele din Kosovo, care rămâne un pământ al nimănui, un cimitir al unei naţiuni - albaneze.

Nicolae NOVAC